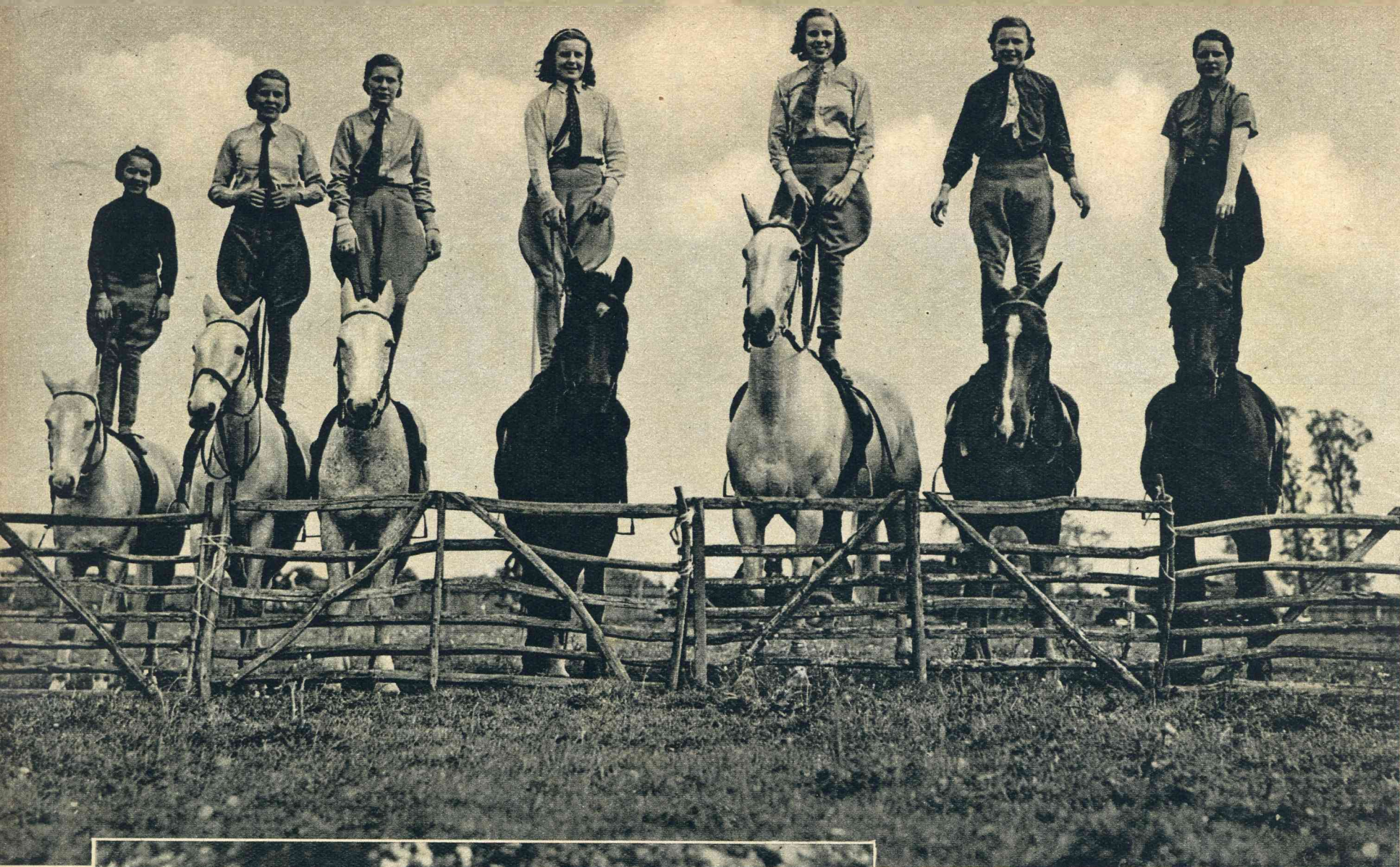

ONS ZEELAND PANORAMA

7 JULI 1938 — No. 27

LOSSE NUMMERS 15 CENT

Neen, dit is geen opname uit het Wilde Westen, maar het bewijs hoe de zeven amazones hun rijdieren in hun macht hebben. De paarden zijn zoo uitstekend afgericht, dat geen der dieren zich ook maar even zal bewegen, zoolang een der meisjes op het zadel staat.

DE ZEVEN AMAZONES VAN NORTHOLT

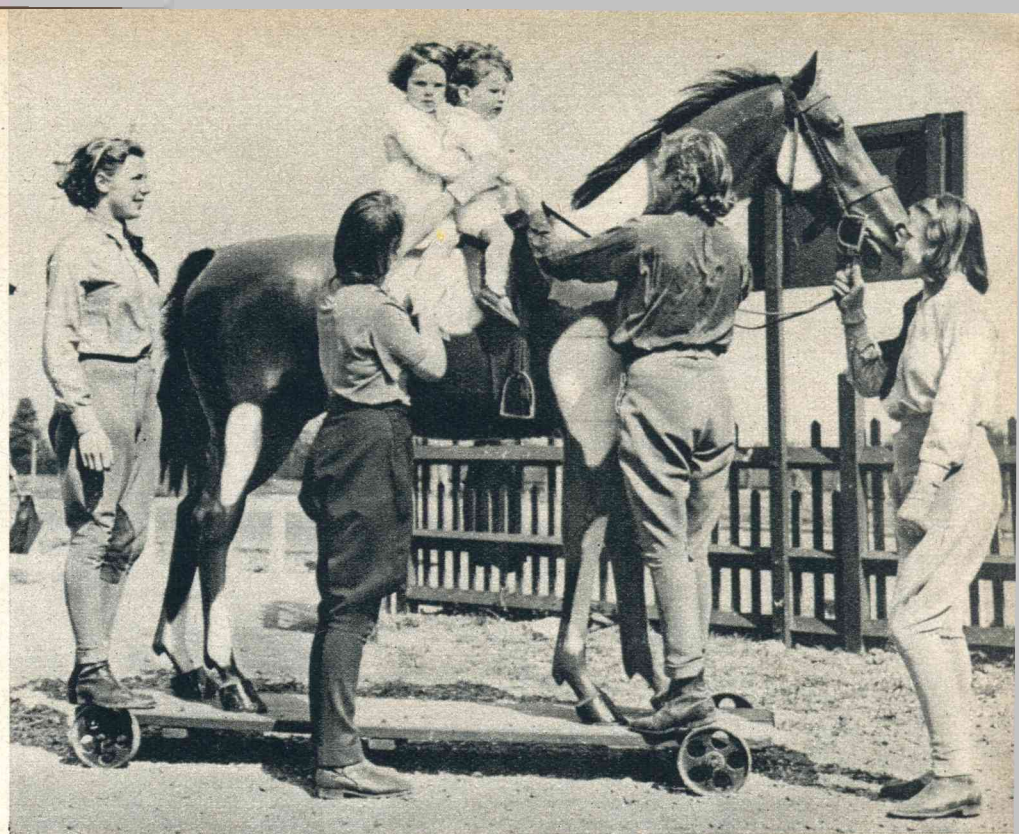

☆

We moeten niet eens teruggaan tot in de Grieksche oudheid om te lezen over de merkwaardige prestaties van Hippolyte, dochter van Arès en koningin der amazones, want sinds ruim een zestal jaren hebben de Engelsen nu ook hun zeven beroemde amazones, zeven zusters die te Northolt, Middelsex, in de nabijheid van Londen, een rijsschool hebben geopend. Onze fotoserie brengt u het bewijs hoe deze jonge, elegante en gracieuze meisjes geheel en al opgaan in een bedrijf, dat zij zelf in het leven hebben geroepen.

☆

De jongste van het zevental tijdens een springoefening. Gespannen kijkt de elfjarige Lynda toe of de achterbeenen van haar rijdier ook over den hinderpaal heenkomen en geen enkele fout wordt gemaakt. Anders heet het onvermijdelijk: overdoen.

Jong geleerd is oud gedaan, zegt een spreekwoord. Freda, de oudste der zeren, is thans vijfentwintig en heeft twee kinderen: Jan en Tony. Een houten paard op wielen brengt de jongste generatie al vast de eerste beginselen bij van het paardrijden en het lijdt geen twijfel of, onder zoo'n degelijke leiding, zullen de beide telgen eerstdaags de rijsschool alle eer aandoen.

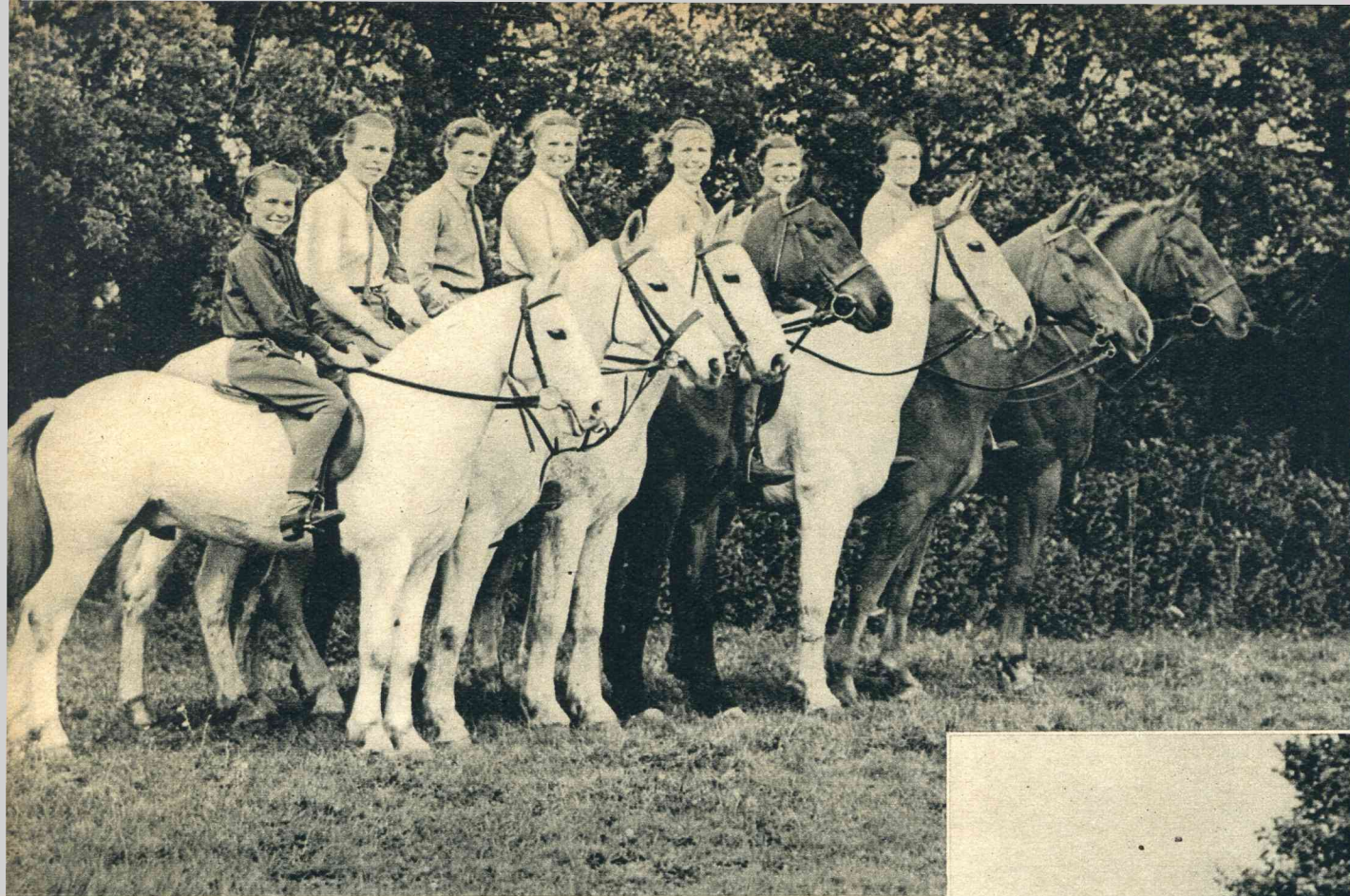
Lorna, die twintig lentjes achter den rug heeft en gehuwd is met den bekenden jockey Fred Fayne, brengt haar baby Wendy naar de rijsschool. De kleine puk komt nog niet in aanmerking voor het nemen van rijlessen, maar moet toch alvast „wennen” aan de speciale atmosfeer waarin zij zal opgroeien, totdat haar beurt komt om het „houten” paard te bestijgen.

Niet alleen de dieren vragen de aandacht, maar ook aan het materiaal moet voortdurend groote zorg worden besteed. Zadels, riemen en stijgbeugels moeten op tijd een beurt krijgen. Ook dit knappen de zusters persoonlijk op, omdat ze weten dat het ook een onderdeel is van een geheel, dat den roem der rijsschool vormt.

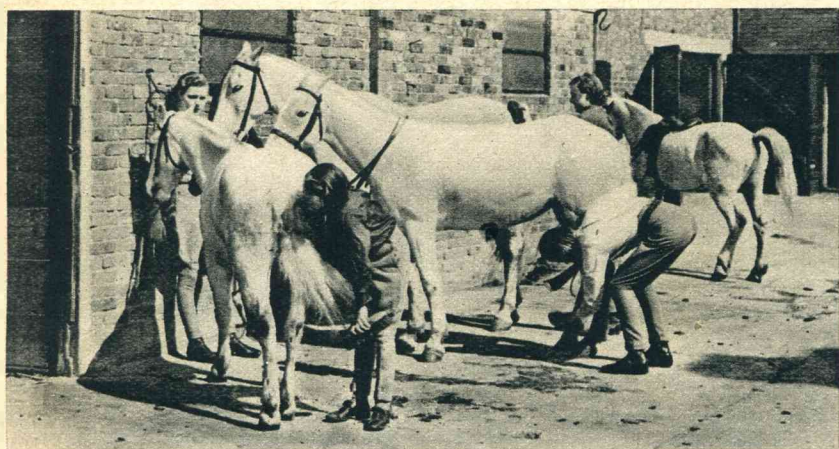
Lenig en veerkrachtig, zonder een moment aarzeling of schuwheid, vliegt het slanke dier met zijn berijder over den hinderpaal heen. Een knap staaltje rijkunst, dat niet elke ruiter zoo spoedig zal nadoen.

Een opgewekt en levenslustig groepje van zeven sportieve jongedames. Hun leeftijd varieert van elf tot rijfentwintig jaar. Geheel links op de foto de jongste, geheel rechts de oudste. Alle zeven zijn door-kneed in de kunst van het optuigen en berijden van paarden. Gezamenlijk voeren ze de leiding over een bedrijf, dat zich in de groeiende belangstelling van het publiek mag verheugen.

Het nemen van een hindernis vereischt vaardigheid en routine. Nog ingewikkelder wordt het om met zijn vijven tegelijk over de horden heen te vliegen. De amazones van Northolt hebben hier blijkbaar niet veel moeite mee en demonstreeren aan haar leerlingen hoe het moet en kan.

Niets wordt aan handen van vreemden overgelaten. Vooral niet het verzorgen en vertroetelen der paarden, het borstelen, kammen en verplegen. De dieren moeten steeds een goeden en prettigen indruk maken en daarom worden er iederen dag enkele uren aan dezen meer prozaïschen, maar niettemin belangrijken arbeid gewijd.

Onder: Op weg voor een gezellig ritje. Na de zorg voor de paarden, het onderhoud van dieren en materiaal, brengt zoo'n ritje in de open lucht ontspanning. Niettegenstaande jarenlange ervaring en routine, maakt het zevental nog geregeld iederen dag oefeningen te paard.

Het aanzoek

door William E. Wilson

Vandaar, dat wij ons genoodzaakt zien uw zoon van de universiteit weg te sturen... Hoogachtend... Alec C. Hunt, deken der universiteit... En nu, juffrouw Culver, kan ik niet anders doen dan mijn groote waardeering uitspreken voor de wijze, waarop u mij in deze zaak hebt bijgestaan... Even een korte stilte en toen klonken de zenuwachtig gefluisterde woorden: „Juffrouw Culver... Jane... ik houd van je...”

Jane Culver zette de dicteermachine terug en luisterde opnieuw naar de gefluisterde woorden. „Juffrouw Culver... Jane... ik houd van je...”

Een minuut lang bleef ze doodstil zitten. Toen beefden haar handen op het toetsenbord van haar schrijfmachine. Er ontstond iets in haar binnenste; ze legde het hoofd op haar armen en barstte in tranen uit. Vijf jaar werkte zij nu voor Alec Hunt, fungeerde zij als de secretaresse van den leider der semi-officieele universiteit in Nieuw-Engeland. Tot op den dag van heden had zij nimmer aan liefde gedacht.

De bevolking van Nieuw-Engeland is stug en laat zich niet spoedig door teedere gevoelens overrompelen. En Jane Culver, blond van haar en slank van gestalte, was een onvervreemdbaar product van dezen bodem, evenals haar rijzige, krachtige, zwijgende en nauwgezette chef, deken Alec C. Hunt. Vijf jaar lang volbracht zij de taak, die dagelijks van haar werd gevergd, en het eenige persoonlijke contact bestond uit de bedeesde woorden van waardeering, die Alec van tijd tot tijd aan het einde van de brieven op de dictafoon vastlegde.

„Uitstekend gedaan, juffrouw Culver...”
„Ik kan geen enkele aanmerking op uw werk maken, juffrouw Culver...”

„Ik hoop, dat u niet te hard werkt, juffrouw Culver...”
En nu:

„Juffrouw Culver... Jane... ik houd van je...”

Indien er op de universiteit geen nieuwelings was geweest met den naam van Crosby, zou Jane wellicht vanachter haar lessenaar hevig verontwaardigd zijn opgestaan en onmiddellijk haar ontslag hebben ingediend. Hunt had haar nimmer iets van zijn liefde laten blijken. Vandaar dat zijn verklaring niet alleen onverwacht was, maar bovendien tegen iedere conventie indruischte. Doch Crosby, de nieuwelings, had haar eerder dien middag onbewust voorbereid. Zij smolt eenvoudig weg in tranen van geluk.

Crosby was de zoon van een zeer rijk man, die de universiteit in het begin van haar bestaansperiode had doorlopen. Hij was bij den aanvang van het studiejaar gekomen met een eigen auto, een dozijn hutkoffers vol kleren, een onbeperkte toelage en de rotsvaste overtuiging, dat iedere vrouw onder zijn begeesterende blikken de vlag zou strijken. En dit alles op een leeftijd, waarvan men kan zeggen, dat hij nauwelijks uit de kinderschoenen was gestapt. De jonge Crosby bevond zich namelijk in zijn negentiende levensjaar.

„Zullen wij samen eens een afspraak maken, toet?” vroeg hij Jane, toen hij haar voor het eerst op het kleine kantoor trof.

Jane was zesentwintig. Natuurlijk weigerde zij. Maar Crosby herhaalde zijn vraag steeds, wanneer hij haar ontmoette en dit gebeurde nogal dikwijls. Hunt, die voor de studenten verantwoordelijk was, maakte zich bezorgd over den jongen. Niet, omdat hij te hard werkte, maar omdat hij zich herhaaldelijk in gezelschap bevond, waarvan nu niet direct prikkels uitgingen, die den studielust aanwakkerden.

Dien middag had Jane den jongeman weer geweigerd en met een zucht van verlichting beseft zij, dat dit tevens de laatste keer zou zijn. In een naburig café-restaurant had namelijk een vechtpartij plaatsgevonden, waaraan de politie was te pas gekomen. Een donkerkleurig heer had men naar het ziekenhuis moeten vervoeren, twee opstandige dames waren voor onbepaalde tijd naar het bureau geleid en dat Crosby als vrij man naar het universiteitsgebouw kon terugkeeren, had hij slechts te danken aan de invloedrijke millioenen van zijn vader. Wel achtte de commissaris het noodig den deken van de hogeschool uitvoerig over het wangedrag van den leerling Crosby in te lichten. Alec Hunt had geen oogenblik gearzeld om de strengste straf toe te passen, waarover hij beschikte. Den jongen Crosby werd medegedeeld, dat hij de school moest verlaten.

„Wat denk je — zullen wij voor vanavond nog

een afspraak maken?” grinnikte Crosby dien middag, terwijl hij over Jane's lessenaar leunde. En minzaam voegde hij er aan toe: „Vergeet niet, dat 't je laatste kans is.”

„Nee, dank u,” antwoordde zij.

„Waarom niet? Jij kent hier den omtrek en er zijn heel wat plekken, die ik niet graag zou willen missen. Bovendien verveel ik er alles onder, dat ik je dingen kan vertellen, die je nog nooit uit die dictafoon hebt gehoord.”

„Te oordeelen naar hetgeen ik in den laatsten tijd uit deze dictafoon heb gehoord, mijnheer Crosby,” zei Jane koeltjes, „bent u hier in den omtrek juist wél bekend.”

De jongen lachte en probeerde haar hand te grijpen. „Nou niet boos worden, kleintje!”

Op dat oogenblik verscheen Alec Hunt in de deuropening. Jane keek op. Crosby keek eveneens op. Toen wierp hij een snellen blik naar Jane. Haar wangen waren vuurrood.

„Aha,” grinnikte hij, „nou begrijp ik 't!”

En voor het eerst sinds vijf jaar begreep Jane het ook. Toen de twee mannen achter de deur van Hunt's privé-kantoor waren verdwenen, fluisterde zij vol verbazing in zich zelf: „Ik — ik ben verliefd op — mijnheer Hunt!”

Overal elders ter wereld zou een secretaresse na zoo'n ontdekking minstens zijn opgestaan om peinzend uit het raam te staren of haar poederdoosje voor den dag te halen. Doch Jane, het meisje uit Nieuw-Engeland, deed dit niet. Haar vingers vlogen even onberispelijk als anders over de toetsen van de schrijfmachine. En toen eenige minuten later Alec Hunt binnenkwam en om de papieren van Crosby vroeg, haalde zij deze met haar gebruikelijke nauwkeurigheid te voorschijn en overhandigde ze hem met vaste hand. Maar ondertusschen werkten haar gedachten. Zij hield van Alec Hunt. Zij kon dus niet langer bij hem blijven werken en zou haar ontslag moeten nemen. De rest van den middag kenmerkte zich door een koele, bijna nuchtere beslistheid in haar optreden. Zoo was het haar mogelijk tegen vier uur het privé-kantoor binnen te gaan en de laatste dictafoon-plaat van zijn lessenaar te nemen. Het was haar zelfs mogelijk accuraat te typen en rustig te luisteren naar de stem van den man, dien zij beminde en nimmer meer terug zou zien. En toen, aan het slot van het dictaat, kwamen de gefluisterde woorden: „Juffrouw Culver... Jane... ik houd van je...”

Zoodra de huilbui voorbij was, stond Jane op en

...en minzaam voegde hij er aan toe: „Vergeet niet, dat 't je laatste kans is.”

veegde haar tranen weg. Toen ze ervan overtuigd was, dat alle sporen waren verdwenen, aarzelde ze geen oogenblik en stapte regelrecht het privé-kantoor van Alec Hunt binnen.

„Ik ben juist met uw laatste dictaat gereed gekomen,” deelde zij mede. Alec keek op, knipperde even met de oogen en staarde haar aan. Het meisje, dat daar tegen de witte deur stond, was niet de secretaresse, die vijf jaar voor hem had gewerkt. Haar ongeëvenaarde schoonheid was ineens veranderd in een begeerenswaardige liefthalligheid. Eenigszins van zijn stuk gebracht stond Alec op en hij scharrelde wat in zijn papieren. „Hebt u — eh — de boodschap gehoord aan het slot van mijn brief?” vroeg hij.

Jane's stem fluisterde: „Ja.”

Een oogenblik bewaarde Alec het stilzwijgen. Toen sprak hij, kennelijk met groote moeite: „Dat Crosby-geval heeft mij heel wat hoofdbrekens gekost. Zooals ik al aan het einde van mijn dictaat heb gezegd, koester ik groote waardeering voor de manier, waarop u mij hebt bijgestaan, juffrouw Culver.”

Jane wachtte, maar verder kwam er niets. Ten slotte stapte zij met een glimlach op hem toe.

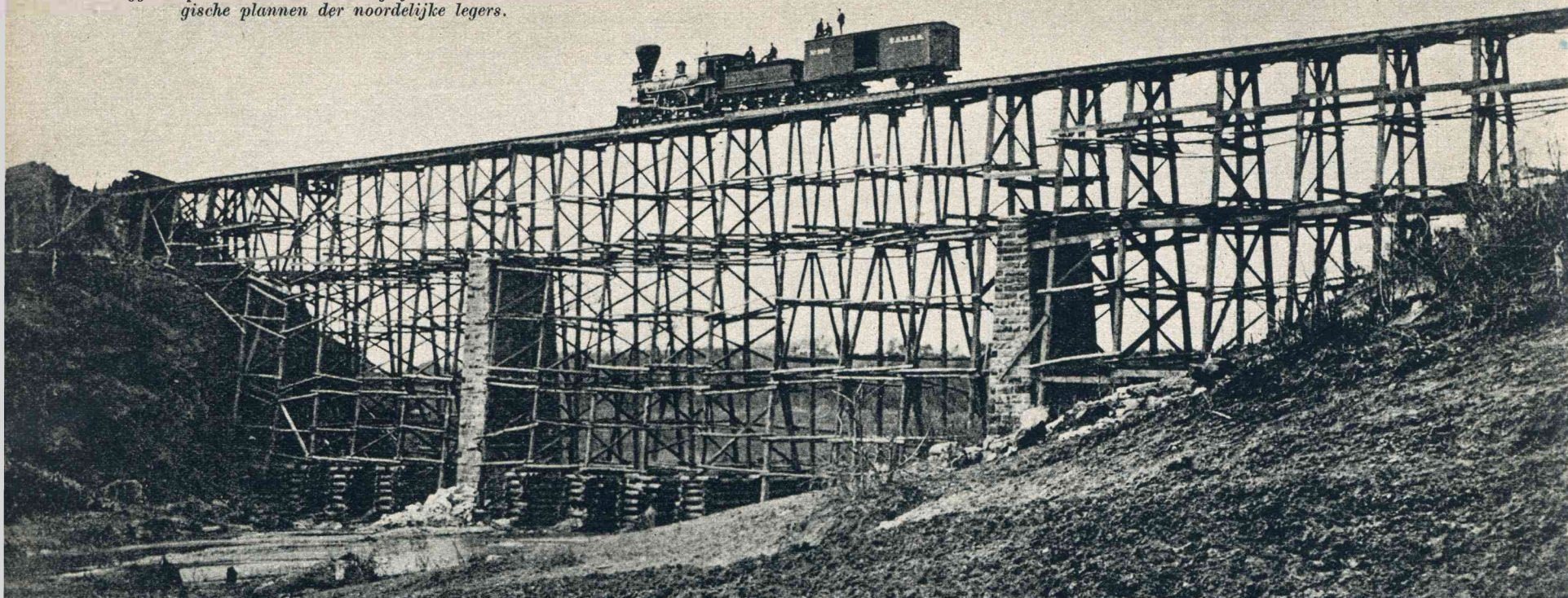
„Alec!” vroeg zij en ze legde haar handen op zijn schouders. „Ben je nu ineens bang om de rest te zeggen?”

Alec Hunt stond doodstil. Hij keek naar alles in de kamer, behalve naar haar. Totdat hij hetzelfde voelde wat haar kort tevoren eveneens had overweldigd. Zijn stugge natuur smolt weg als sneeuw voor de zon onder het overweldigende geluk, dat zich aan hem opdrong. Hij nam haar in zijn armen.

„Juffrouw Culver... Jane...” riep hij uit. „O, m'n lieveling!”

Op dat oogenblik stapte Crosby, de nieuwelings, in een trein, die hem naar zijn vader zou terug voeren. Hij was hevig verontwaardigd over zijn bestraffing, maar dit schrijnende gevoel werd eenigszins getemperd door de herinnering aan de wraak, die hij had genomen. Het kwam niet bij hem op, dat er misschien wel iets heel anders dan moeilijkheden zou kunnen voortvloeien uit de woorden, welke hij dien middag in de dictafoon had gefluisterd, toen hij een oogenblikje alleen werd gelaten in het privé-kantoor van den deken der universiteit.

Een spoorbrug over de Potomac-rivier. De pioniersoldaten der noordelijke staten bouwden deze brug in negen dagen tijd op. De oprichting van dergelijke bruggen speelde een zeer belangrijke rol in de strategische plannen der noordelijke legers.

De Amerikaanse Burgeroorlog

Generaal Ulysses Grant, in wiens handen in 1864 de leiding der noordelijke troepen werd gelegd. De foto werd genomen te City-Point, waar hij in den zomer van 1864 zijn hoofdkwartier vestigde. Van hieruit nam hij Petersburg en later Richmond in.

President Abraham Lincoln en links van hem generaal McClellan, in het legerkamp Antietam. Links van president Lincoln ziet men den detective Allan Pinkerton, chef van den geheimen dienst van Lincoln, die, na afloop van de krijgsverrichtingen, het door hem beroemd geworden detective-bureau Pinkerton vestigde.

Een tijd van tweedracht en broedertwist

Er is wel geen land ter wereld, dat niet vroeg of laat in den loop zijner geschiedenis door een korteren of langeren burgeroorlog werd geteisterd.

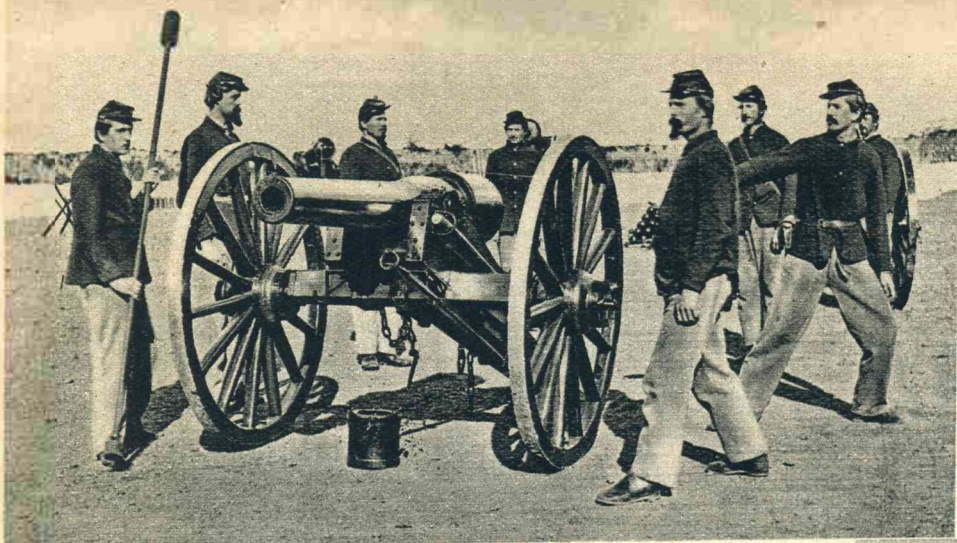
Ook de bevolking van de Amerikaanse staten heeft zulk een tijd van tweedracht en broedertwist gekend.

Zoo was in den loop der vorige eeuw het slavenvraagstuk, dat sinds de voorloopige regeling door het z.g. Missouri-compromis van 1820 nog op een definitieve oplossing wachtte, de oorzaak van 'n langdurig en bloedig conflict tusschen noord en zuid.

Het aantal van degenen in de Amerikaanse Unie, die om ethische redenen ijverden voor afschaffing der slavernij, nam sterk toe, sinds het verschijnen van het beroemde boek van mevrouw Harriet Beecher-Stowe, dat tot titel droeg: „De Negerhut van Oom Tom”. Het boek werd letterlijk verslonden, maakte overal diepen indruk en won de openbare meening voor de afschaffing der menschenwaardige slavernij. In diezelfde jaren — het boek verscheen in 1852 — kreeg men een verschuiving der politieke partijen in de Unie. Er ontstond een nieuwe partij, die zich de republikeinsche partij noemde en ijverde voor afschaffing van de slavernij. De aanhangers hiervan werden voornamelijk gevonden in de noordelijke staten. Met dit optreden der republikeinsche partij hing evenwel ook in de zuidelijke staten, welke de meeste slaven telden, den slavenhouders het gevaar boven 't hoofd, dat ook in deze staten de slavernij zou worden afgeschaft.

De plantagebezitters van het zuiden, die met minachting op de Yankees, zooals zij de bevolking uit het noorden noemden, neerzagen, bereidden zich voor op een

Een artillerie-batterij in actie bij Fredericksburg (13 December 1862). Deze fotografische opname, waarvoor geposeerd was, en die het commando „Vuur” in beeld brengen moet, duurde twee minuten en vergde van de soldaten groote inspanning, om onbeweeglijk te blijven staan in de eenmaal aangegeven houding.

afscheiding. Maar zoolang zij nog de meerderheid bezaten, maakten zij daarvan misbruik. Bij de organisatie van verschillende nieuwe territoriën trachtten zij in den staat Kansas hun overtuiging met geweld te doen zegevieren. Het begin van den burgeroorlog brak uit: de verbittering nam met den dag toe.

In November 1860, toen de presidentsverkiezing plaats had, behaalden de republikeinen de overwinning.

Abraham Lincoln zou in Maart 1861 aan het hoofd der Unie staan. Doch reeds den 20en December 1860 besloot Zuid-Carolina zich af te scheiden van de Unie. De andere slavenstaten volgden.

Den 4den Februari 1861 verklaarden zij zich tot de „Geconfedereerde Staten van Amerika” en kozen Jefferson Davis tot president.

Richmond, de hoofdstad van Virginië, werd tot zetel dezer regeering verklaard. Tegelijkertijd begon men met de voorbereidingen van een oorlog tegen het noorden. Toen de bevelhebber van het fort Sumter, in de haven van Charleston, het fort aan de autoriteiten van Zuid-Carolina weigerde over te geven, liet Jefferson Davis hem door een bombardement daartoe dwingen. Met deze daad begon de burgeroorlog pas voorgoed.

Gedurende vier lange jaren voerden de Amerikaansche burgers van noord en zuid een afschuwelijken, bloedigen strijd tegen elkaar. Aanvankelijk hadden de zuidelijken de beschikking over beter georganiseerde troepen, maar Abraham Lincoln, die in deze moeilijke jaren aan het hoofd der Unie stond, heeft op voorbeeldige wijze zijn taak als organisator en leider vervuld. Aan hem danken de noordelijken hun uiteindelijke overwinning niet minder dan aan de generaals Ulysses Grant en Sherman.

Geen der Europeesche mogendheden had zich in den strijd tusschen noord en zuid gemengd. Zoowel in Frankrijk als in Engeland was men de zaak der zuidelijken gunstig gezind, maar het bleef slechts bij verborgen steunpogingen.

Intusschen was reeds gedurende den oorlog het slavenvraagstuk tot oplossing gebracht. In een proclamatie op den Nieuwjaarsdag van het jaar 1863 verklaarde Lincoln alle slaven in de zuidelijke staten vrij. In de volgende jaren werd die maatregel uitgestrekt tot alle staten van de Unie. Voor een tweede ambtsperiode werd Abraham Lincoln door de noordelijken herkozen. Maar de president zou slechts korten tijd als zoodanig werkzaam zijn. Den 14den April 1865 toch, werd hij door den fanatieken zuidelijken acteur Wilkes Booth met een

Artillerie van generaal McClellan in Yorktown voor de verschepping op de York-rivier. De stad was in 1862 door hem op de zuidelijken veroverd.

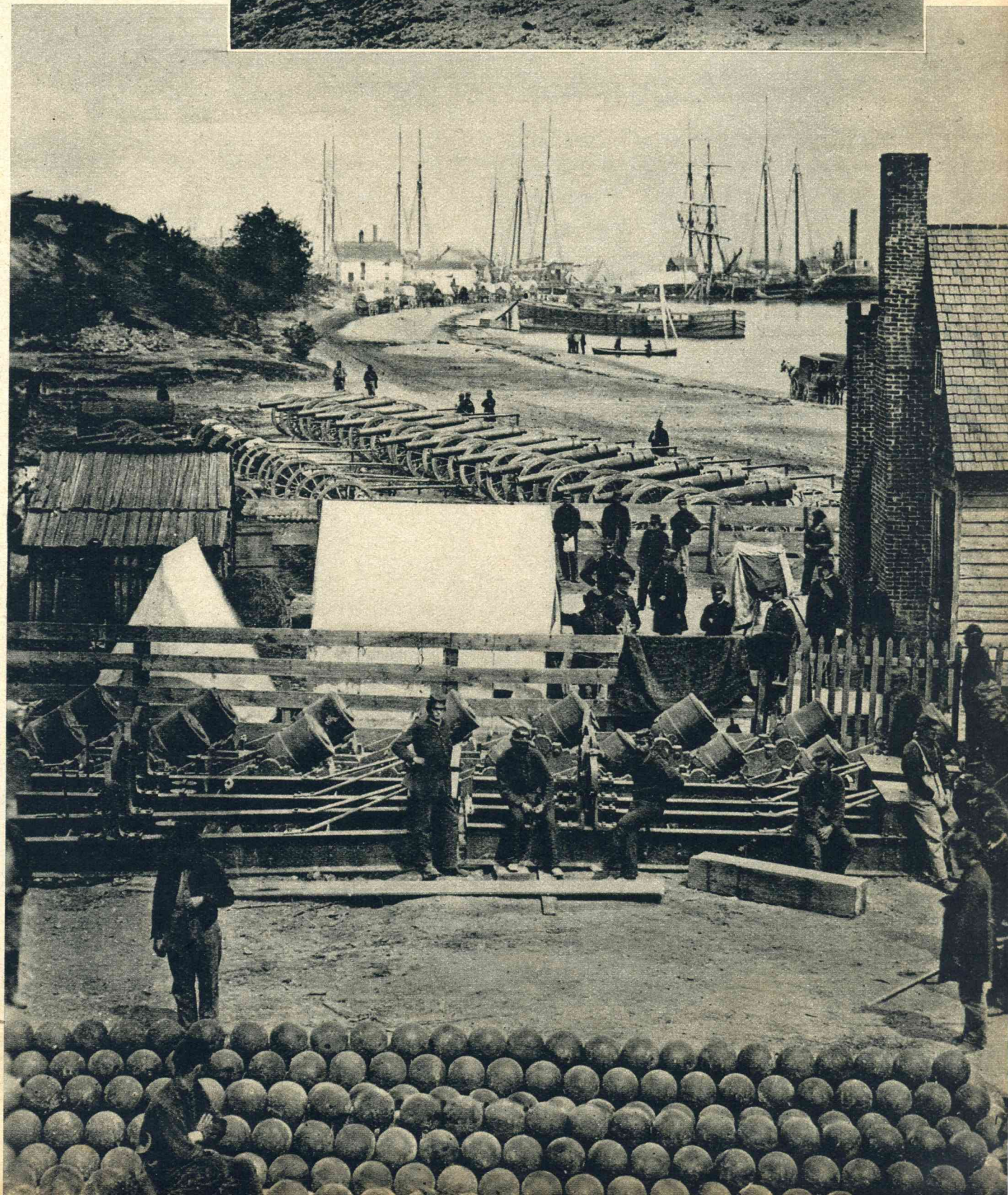
revolverschot gedood, terwijl hij in zijn eereloge in het Ford-theater te Washington een tooneelvoorstelling bijwoonde.

Volgens de bepalingen der constitutie werd de plaats van Lincoln ingenomen door den vice-president Andrew Johnson, terwijl deze in 1869 werd opgevolgd door Ulysses Grant, die de onder zijn voorganger begonnen reconstructie der Unie voltooide. Van de haar door den burgeroorlog geslagen wonden heeft de Unie zich in zeer snel tempo weten te herstellen.

Het zijn ten slotte wel zeldzame fotografische documenten, die we op deze bladzijden aan onze lezers voorleggen, als illustreerend materiaal bij deze korte historische schets, welke in groote lijnen een der bloedigste perioden weergeeft uit de Amerikaansche geschiedenis.

Een werkelijke actie-opname leverde, zooals men aan nevenstaande afbeelding ziet, grootere moeilijkheden op. Batterijen in actie in den veldslag van Fredericksburg op 13 December 1862.

Huizenbouw in Britsch-Nigeria

**Strafgevangenen stampen
een dorp uit den grond!**

Niet overal moet worden geheid om 'n huis te bouwen en.... zonder staal of gewapend beton kan het ook wel! Zelfs zonder bakstenen. De inboorlingen van Britsch-Oost-Afrika bouwen ieder hun eigen „home“; natuurlijk helpen zij elkaar een handje bij dit karwei. Zij beginnen met in de jungle 'n stelletje boomen te vellen; de zware takken ervan vormen later het geraamte der nieuwe woning, die behalve tegen de gloeiende zon ook tegen de tropische regenbuien beschutting moet bieden. Fantastisch schuift de avond over 't land... nog werkt de neger ijverig verder.

Zoo erg eenvoudig is 't maken van een staketsel niet; het moet stevig zijn en er dient toch eenig model in te zitten. Een architect zal er echter vergeefs moderne lijn in zoeken.

Is 't staketsel klaar dan wordt 't „bezet“ met 'n soort leem en dit wordt onder de schroeiende stralen der zon zóó keihard, dat 't met beton kan wedijveren. Een groep strafgevangenen bezig met het kneden en gereedmaken der Afrikaansche „bouwstenen“. Op die manier worden op aandrijven der regering heel dorpen uit den grond gestampt of bestaande sterk uitgebreid

'n Strafgevangene gooit den metselaar 'n nieuwen „steen“ toe. Zij verstaan dit kunstje even goed als alle bouwvakarbeiders ter wereld. En al valt er eens eentje stuk, dan is de steen meteen weer in vorm gekneed! Op den achtergrond eenige afgewerkte huizen.

WAAR DE ZEEUWSCHE SCHAPEN WEIDEN

Als een Zeeuwsche boer van iets doordrongen is, dan is 't van de waarde van den bodem, van de waarde van 't gewas. En als er dan ook nog geen teelt mogelijk is op de aanslibbende schorren buiten de polders, en als die ontelbare niet te bewerken dijkkruggen dan geen graan kunnen geven — dan is dat nog geen reden om de grassen en de kruiden, die zij dragen, achteloos te laten verdorren. De simpele, sobere schapen verlangen niet beter dan het gras van de dijkbermen, het kruid van schor en zwin. En daar is het dan ook, op de open, buitendijkse gronden en op de glooiende polderdijken, dat we de Zeeuwsche schapenkudden vinden, die zorgen, dat ook het ruigste kruid en ook het verborgenste sprietje nog gebruik vindt en voordeel afwerpt. En als het schaap er niet was om onzen onbruikbaren grond nog te benutten, zou het er dan niet moeten zijn om onze eentonigste landschappen zoo schilderachtig te stoffeeren?

Tot zelfs het geheimzinnig en zeldzaam gewas, dat er groeit op de brakke gronden van het verzande Zwin op de Belgische grens van Zeeuwsch-Vlaanderen, is welkom voedsel voor het weinig kieskeurige schaap.

Rechts: Zoo'n zware pels is wel een beetje overbodig op een zonnigen Juli-dag.

Wat nut had nog zoo'n Philipslandsche binnendijk, als de schapen er niet graag 't gras kwamen wegscheren?

De kudde lijdt aan een aanstekelijken dorst.

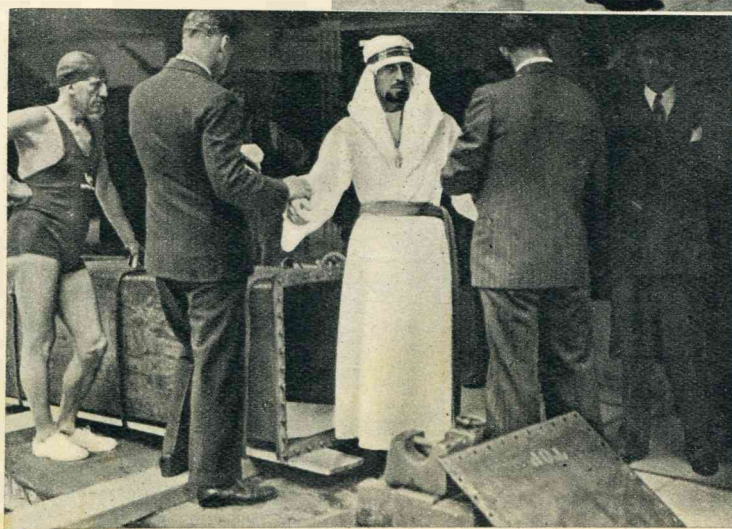
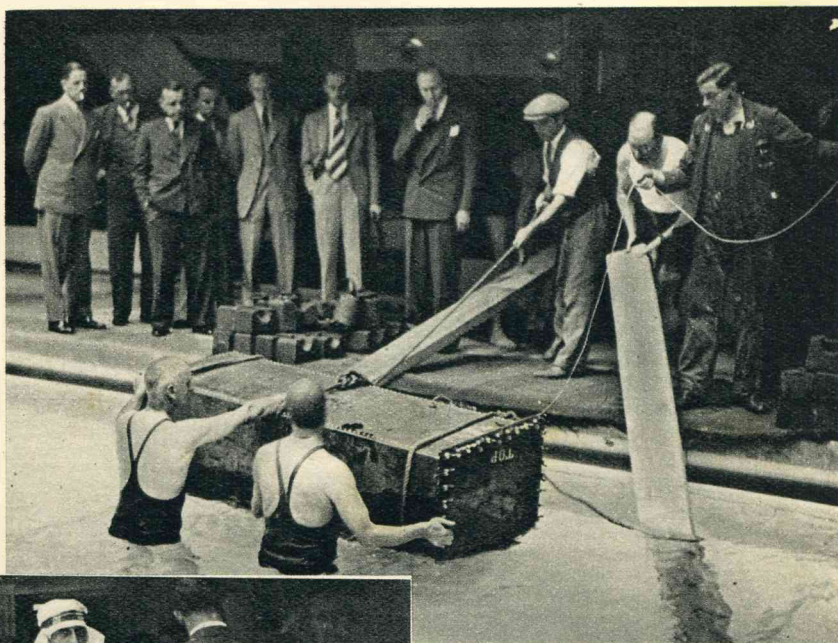

Vele duizenden uit Amsterdam en verren omtrek trokken Zaterdag naar Schiphol, waar het comité „S.O.S. Schiphol” een openbare bijeenkomst had belegd, bedoeld als uiting van den algemeenen wensch om deze luchthaven als centrum van internationaal verkeer voor Amsterdam en Nederland te behouden. — Een overzigt vanaf het dakterras van het restaurant op Schiphol, terwijl de duizenden het terrein vullen.

Links: De jongste zoon van den president der Vereenigde Staten, John Aspinwall Roosevelt, is vorige maand in het huwelijk getreden. Een foto van het jonge echtpaar.

★
**LAATSTE
NIEUWS**
★

Een Egyptische fakir, Rahman Bey genaamd, bleef opgesloten in een koffer 51 minuten en 30 seconden in een Londen- sche zwemschool onder water. Boven: een foto van het oogenblik waarop de koffer in het water wordt neergelaten. Links: na afloop der demonstratie laat de fakir z'n polsslag door eenige dokters controleeren.

't Is nu goed rusten langs de Goesche singels, waar het oude geboomte zijn rollen zomertooi laat spiegelen in het stille water.

ZOMER IN GOES

En nog beter is 't, te wonen langs den singel, en altijd door te profiteeren van het schilderachtige tafereel, dat water en geboomte altijd opleveren

De luidruchtige en altijd hongerige singelbewoners zijn trouwe speelkameraden voor de Goesche jeugd.

Het zwanenpaar is niet voorspoedig met zijn kroost: van de zeven jongen restte er maar één.

Eczeem met succes bestreden

Het kwaad in zijn oorzaak bestrijden door een hygiënische behandeling. Dit is de manier om te worden verlost van de folterende jeuk en de dikwijls ondragelijke last bij Eczeem en andere huidaandoeningen. Het D.D.D.-Recept van Dr. D. Dennis wordt met succes aangewend tegen het voortwoekerende kwaad. D.D.D. is een heldere vloeistof, die diep in de poriën dringt en onder de huid de ziektekiemen doodt. Reeds de eerste druppels geven onmiddellijk verlichting en overwinnen den aandrang tot krabben. Flacons à 75 ct. f 1.50 en f 2.50 bij Apoth. en Drog.

D.D.D. GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

Hebt U al gebruik gemaakt van onze SPECIALE AANBIEDING?

1. Een modeboek „Zomerpracht” (met gratis strijkpatroon)
2. Een praktische Handleiding
3. Een Reclame-knippatroon (naar keuze uit de 3 onderstaande modellen)

TE ZAMEN VOOR 75 CENT!

Modellen E, F en G.
Knippatronen verkrijgbaar in de maten
40 - 42 - 44 - 46 - 48

„Zomerpracht 1938”. Dit bekende Hollandsche modeboek, 64 pagina's groot, bevat voorbeelden van dames-, bakvisch- en kinderkleding, dames-, heeren- en kinderypama's, dameslingerie, etc. Van alle 327 modellen zijn knippatronen direct uit voorraad leverbaar. GRATIS FRAAI STRIJKPATROON!

Handleiding. Een praktische raadgeester voor ieder, die nog weinig aan het zelfmaken van kleding heeft gedaan. Bevat vele handige tips, die ook voor ervaren naaisters van groot belang zijn en met succes opgevolgd kunnen worden.

Reclame-patroon. Bedoeld als kennismaking met onze uitstekende knippatronen. U moogt één keuze maken uit de 3 nevenstaande modellen. U geeft ons op de letter van het gekozen model en Uw maat. Zij, die „Zomerpracht” reeds bezitten, kunnen deze patronen bestellen à 15 ct. per stuk (5 cent porto).

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR PANORA

Nassauplein 1 - Haarlem

GEVAAR OP DE SPOORBRUG

door Mary Roberts Rinehart

Dixon trok een knorrig gezicht, toen hij de betypte blaadjes op elkaar legde en naar de klok keek. Het geklik van machines aan den overkant van de gang was gevolgd door de snelle voetstappen van personeel, dat huiswaarts ging. Dixon drukte op een knop naast zich.

„Is 't rapport van MacClure al binnen?” vroeg hij, toen White op den drempel verscheen.

„Nog niet, mijnheer. Johnson heeft hem aan de telefoon gehad — hij kwam zelf, zei hij. Of u op hem wou wachten.” Dixon knikte.

„Ik kan wel blijven, als u nog iemand noodig hebt, mijnheer,” zei White. „Ik heb niet zoo'n haast vandaag.”

„De jongen beter?” vroeg Dixon verstrooid, met zijn hand op den ontvanger van zijn tafelffoon.

„Ja, meneer, veel beter. Ik heb ze weggestuurd met den trein van 16.30, mijn vrouw en 't jogg. Ze gaan naar haar moeder.”

„Da's verstandig. Een kleine verandering af en toe...”

„Dus als u me noodig hebt...” herhaalde White. Maar Dixon draaide de schijf al.

„Hallo! Hallo!... Nee, blijf maar niet, White. Sluit alleen de safe. Ben jij 't, Clara? Zeg tegen moeder, dat ik laat kom eten. Of nee, wachten jullie maar niet — misschien eet ik in de stad. Heeft Isabel den trein van 16.30 gehaald? Mooi. Dag, hoor.”

White ging naar huis; neuriënd liep hij naar de lift. Toen de kooi stopte, kwam er een man uit, een lange man met scherpe oogen en een blonde hangsnor. Hij zat vol modder en stak nogal slordig in de kleeren, maar hij liep met groote, stevige stappen de gang door, naar het kantoor van den directeur. Hij klopte aan en ging zonder wachten naar binnen.

„Bonjour, Tom,” zei hij kortaf. Dixon en hij hadden samen gestudeerd en al was de een nu directeur van de Z. & Y. en de ander slechts hoofd-ingenieur, er was in hun verhouding geen verandering gekomen, zeker niet van MacClure's kant.

„Ik heb vanmorgen al naar je gezocht,” zei Dixon. „Wat is dat voor gezeur over de Klaarwaterbrug?”

MacClure ging niet zitten. Hij begon zenuwachtig heen en weer te loopen. „Gezeur?” zei hij eindelijk, stilstaande. „Die brug is doodsgevaarlijk, sinds die overstroming in Mei al!”

„Roberts denkt er anders over,” zei Dixon koel. „Hij heeft reparaties verricht, die me... enfin, je weet wat hij er aan gedaan heeft. Ik had voor 't zelfde geld haast 'n nieuwe brug kunnen hebben.”

„Roberts is gek.” MacClure beet wild op het eind van een sigaar. „Een ezel met een ingenieurs-diploma. Zie je me? Zie je die modder? Ik heb zeven uur op den bodem van die rivier gezeten om te kijken, wat Roberts zich verbeeldde, dat hij aan de brug gedaan had. Met den eersten den besten ijsgang komt hij naar beneden, Dixon... dus weer een Niagara-ramp of nog erger: wéér een Armitage-ramp!” Hij zweeg even en ging voort: „Ik ben niet lijdzaam. Dixon, maar misschien is 't een waarschuwing, dat die brug over den waterval in de Niagara tuimelde.”

Dixon werd wrevelig. Hij luisterde met aandacht naar MacClure, maar

aan 't eind boog hij zich naar achter en keek naar een stapeltje blauwdrukken en teekeningen.

„Je bent veel te bang, MacClure,” zei hij. „Je wou die lijn toch omleggen? Ik kan geen nieuwe brug bij Klaarwater bouwen, al wou ik 't — en ik wil 't niet.”

„Laat dan alle passagiersverkeer over Roode Kreek en den Knoop gaan,” zei MacClure met een snijdende stem.

„Da's een half uur om! 't Is een spoorlijn, MacClure, en geen stoomtrammetje. 'n Half uur tijdverlies!”

MacClure staakte zijn zenuwachtige wandeling en boog zich over het bureau.

„Ik verzeker je, Tom,” zei hij met nadruk, „dat er plekken zijn op die lijn naar Bakewell, waar 't heele bestuur van de maatschappij vandaag of morgen de doodstraf voor verdient.”

„En weet jij,” riep Dixon, eindelijk zijn geduld verliezend, „dat we 't dividend al moeten verlagen, om de helft van die verbeteringen te kunnen betalen?”

MacClure greep met een wanhopig gebaar zijn hoed.

„Verbeteringen!” smaalde hij. „Verbeter je een schip, als je een lap over een gat in den boeg plakt? Verbeteringen!”

Toen hij de kamer uit schoot, opende Dixon zijn mond, om hem terug te roepen. Maar hij deed het niet. Bespottelijk; een lijn, die 't twintig jaar gedaan had, begaf 't niet in één nacht. Als je een spoorbrug naakte met een microscoop, vond je natuurlijk wel foutjes.

In de gang viel een schoonmaakster met kracht op het stof van den kalen vloer aan. Bij de deur bleef ze staan en terwijl ze met haar schort het stof uit haar oogen veegde, tastte ze naar den knop.

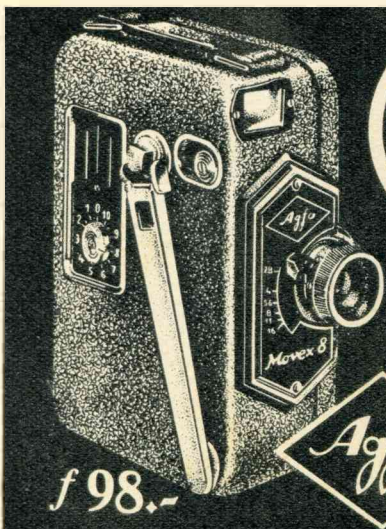
„Kijk toch uit, Annie!” riep Dixon, een grijswitte wolk van den hoed blazend, dien hij juist in zijn hand had genomen. „Je lijkt wel een straatveger, zoo'n stof jaag je op!” Snel verwijderde Annie haar schort van haar oogen.

„Lieve deugd!” zei ze vurig, en zij sloeg de deur dicht.

Zoo overstuurt was Dixon, dat hij met de deur mee schokte. Na de korte afleiding keerden zijn gedachten aanstonds terug naar de Klaarwaterbrug. Isabel zat in den trein van half vijf. Was nu ongeveer in Bayard. Waarom bleven meisjes niet thuis? Toen hij een jongen was, trokken de meisjes zoo 't land niet door.

Hij sloot verstrooid zijn bureau. MacClure had wel erg aangehouden over die brug — maar MacClure was een Schot, voorzichtig en krenterig. Was Isabel maar thuis gebleven... over drie kwartier was de trein in Klaarwater, en... plotseling kwam voor zijn herinnering een stereoscopische herinnering aan die vorige brug, bij Armitage; het gat in het midden, waar een groot stuk in de rivier was neergezonken... de verkoelde rijtuigen, zwart en barsterig tot aan het wateroppervlak... onderstellen en verwrongen pijpen boven den ondiepen stroom uitstekend; de stille menigte, en de steeds groeiende rij van gestalten onder dekkleeden in het gras aan den oever.

Hij riep zichzelf met inspanning tot de orde. Malligheid! Roberts wist best wat hij deed. De brug over de Klaarwaterrivier kon er best mee door; had nog den heelen dag 't zware vrachtver

Filmen heeft een eigen bekoring! Neem daarom naast Uw fototoestel een **MOVEX 8** handige vorm, eenvoudig te bedienen

f 98.-

keer uitgehouden. Hij was moe. Vijf over zeven! Hij moest maar wat gaan eten, en dan naar een goed variété kijken.

Hij hoorde zacht de kantoordeur dichtdoen en keerde zich om. Met zijn hand nog aan het slot van zijn bureau werd hij gewaar, dat er een man was binnengekomen en er nu met zijn rug tegenaan stond en een revolver op hem richtte. Dezelfde blik, waarmee Dixon zijn dreigende houding en krachtigen lichaamsbouw waarnam, deed hem inzien, dat iedere poging tot ontsnapping nutteloos was.

„Wel?” vroeg hij, ongeveer op den toon, waarmee hij storend personeel aansprak.

„Ga zitten en maak geen lawaai,” zei de indringer scherp.

Dixon ging zitten.

De man deed twee stappen vooruit. „Handen omhoog!”

Dixon gehoorzaamde, zonder buitensporige haast. Hij was niet geschrokken. „Berg dat pistool weg, als je 't niet stil kunt houden,” verzocht hij nerveus. „Wat moet je met een revolver, als je niet...”

„Ik zal u geen kwaad doen, zolang 't niet hoeft, meneer Dixon. Maar... ik zal u aan dien stoel vast moeten binden.”

„Da's niet nodig,” zei Dixon. Maar zijn stem verstierf aarzelend, toen de revolver stilhield een kleinen decimeter van zijn slaap. Er was een seconde, dat de twee mannen elkaar grimmig in de oogen keken, en Dixon's blik was vrij van vrees. Toen ging de revolver langzaam omlaag en werd op het bureau gelegd en de indringer tastte in de zakken van zijn overjas. Dat was voor een inbreker een misgreep, die aan waanzin grensde. Dixon deed een kat-achtigen sprong naar het wapen. Maar voor hij 't goed wist, zat hij weer in zijn bureaustoel, duizelend en hijgend, terwijl zijn tegenstander hem onhandig maar stevig vastbond met de eene windding touw na de andere.

En toen deed de inbreker twee onverwachte dingen. Hij verbrak de verbinding van de tafelffoon met een paar vinnige rukken... en hij nam een stoel, aan den anderen kant van Dixon's bureau, en ging zitten.

„Mijn naam is Hargis,” zei hij. „Asa Hargis. U zult me niet kennen.” Hij zweeg, als bedacht hij zijn volgende woorden. „Maar misschien herinnert u zich mijn broer,” zei hij, „Walter Hargis.”

Die naam klonk bekend. Vroeger... ergens... toen wist Dixon 't.

„U herinnert u Walter zeker nog wel. 't Was een jongen van achttien jaar, die misdadig zijn plicht verzuimde volgens die maatschappij van u; hij was in slaap gevallen, na 36 uur onafgebroken dienst, en liet den sneltrein uit Collinsville met een vaart van 90 km. verongelukken. Da's vijf jaar geleden. Hij kon 't niet meer te boven komen; hij is naar Midden-Amerika gegaan — zult u wel weten. En daar is hij verleden jaar gestorven... koorts.”

Dixon gaf geen antwoord.

„Die spoorlijn — uw spoorlijn — heeft me 'n massa ellende bezorgd,” ging Hargis voort. „Ik heb verleden jaar mijn vrouw en mijn dochttertje verloren, toen de brug lij Armitage bezweek.” De hand, die de revolver vasthield, knee wat steviger — dat was alles.

De stem ging voort, toonloos, vrij van gevoeligheid.

„Mijn vrouw en mijn dochttertje! Denk u maar eens in, meneer Dixon. Ik heb ze geen van tweeën meer gezien. U had er pas een spoorlijn bij gekocht, zeiden ze. U had geen geld om bruggen in orde te maken.”

Dixon bevochtigde met zijn tong zijn droge lippen.

„We zouden naar huis gaan voor de Kerstmis, naar mijn familie,” zei Hargis, en onderwijl keek hij op de klok. „We hadden pakjes bij ons met cadeautjes voor 't kind. Ze was zoo opgewonden, dat ze niet stil kon zitten — ze wreef maar steeds de vorst van 't raampje om te kijken, of we er nog niet waren. Toen kwam die schok en ik heb ze nooit meer gezien. Ik bleef ongedeerd en ik stond er bij — als ik er nog aan denk! — Ik stond er bij, toen de wagen in brand vloog, en al wat ik liefhad op de wereld zat in die hel van vlammen. En... ik... kon geen hand uitsteken om te helpen.”

De zachte, strakke stem maakte dieper indruk dan eenig gerucht van ontroering.

„Ik ben een tijd gek geweest,” ging de stem voort. „Mijn vrouws familie was bang, dat ik me aan mezelf zou vergripen. Maar ik had een taak. Daar heb ik aan gedacht en dat heeft me in 't leven gehouden.”

De man zweeg. Hij wou een sigaret aansteken, maar zijn hand beefde zoo, dat het vlammetje uitging. „Ik ben vandaag door den boomgaard achter mijn huis gelopen,” zei hij, en zijn stem klonk rustig, dik. „En de boomen stonden in bloei, net als een jaar geleden. Net als in mijn herinnering 's nachts, als ik wakker lig en aan 't kind denk en aan haar moeder, met hun gezichten in een lijst van bloesem. Ik slaap nooit meer, ik denk maar. Tom Dixon, heb jij ook wel eens wakker gelegen en 't beeld van je vrouw en je dochttertje gezien,      en al lach en geluk, tusschen de appelbloesem — en heb je dan dat beeld plotseling weg zien rukken van je oogen? Een nachtmerrie gezien van versplinterd hout van die vervloekte ouderwetsche wagens van je, en vrouwen hooren gillen, en een handje van een kind gevoeld, dat naar je greep om hulp, terwijl er niets te helpen was?”

De adertjes aan Dixon's slapen stonden dik uit.

„Oog om oog, tand om tand. Heb je dat wel eens gehoord, Dixon?”

„Wat ben je van plan?” vroeg Dixon wanhopig. „Je hebt me, ik kan niet wegkomen!”

„Je hebt zelf ook kinderen. Wat zou je den man doen, die ze vermoordde?”

Er waren voetstappen in de gang; het geluid van Annie's sloffende voeten, het gerammel van een emmer, dien ze voor de deur neerzette. Toen zij aan den knop draaide, hief Hargis de revolver een eindje boven het bureau; hij wachtte grimmig, zijn gevangene aankijkend. De roep om hulp verstierf tot een zwak gegorgel in Dixon's keel; Annie nam haar emmer op en vertrok zingend. Hargis liet de revolver zakken, haalde een ouderwetsch horloge te voorschijn en vergeleek het met de klok.

„Zestien minuten,” zei hij. „De sneltrein zal zoowat bij Atwater zijn.” Hij draaide het horloge in zijn hand om en legde het toen open v     hem op het bureau.

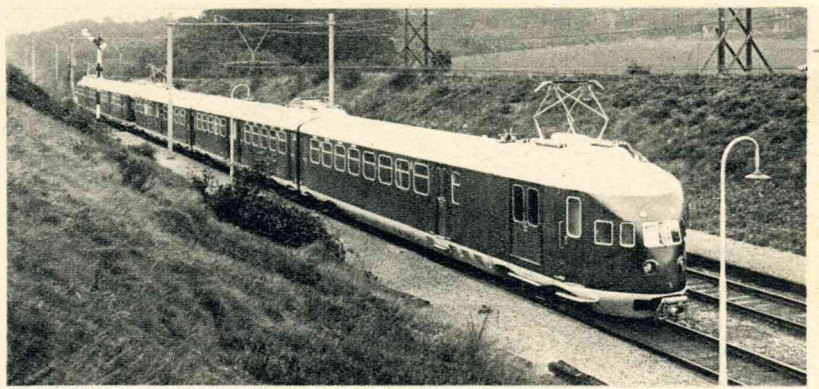
Dixon hoorde het nauwelijks. Hij luisterde naar een geluid uit het aangrenzende kanto  , dat van White scheen te komen.

„Sterven is 't ergste niet,” zei Hargis. „Er is wel erger. Je dierbaren verliezen bijvoorbeeld, zooals ik ze verloren heb, en er machteloos bijstaan.”

Er schoot een vlam op in Dixon's oogen, en het glogen van een nieuwe vrees, niet voor hemzelf... maar on-eindig veel ontzettender.

„Zeven tweeëndertig. Over dertien minuten komt de sneltrein op de Klaarwaterbrug. 't Is een pracht van een

N.V. NEDERLANDSCHE SPOORWEGEN

Gewone enkele reis- en     daagsche retourkaarten reeds billijk.

Belangrijke reducties nog bereikbaar met:

- Goedkoope-treinkaarten.
- Algemeene vacantiekaarten enkele reis (van 1 Juli t/m 15 September).
1e kl. f 7.50; 2e kl. f 5.75; 3e kl. f 4.—.
- Retour vacantiekaarten (4 Juli t/m 15 September; Maandag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag). 1e kl. f 11.25; 2e kl. f 8.65; 3e kl. f 6.—.
- 8-daagsche abonnementskaarten: 1e kl. f 25.—; 2e kl. f 21.75; 3e kl. f 15.—.
- Gezelschapsbiljetten (reeds bij 10 personen).
- Uitstapjes voor kinderen beneden 20 jaar. Eenige geleiders vrij.
- Biljetten voor uitstapjes per spoor-bus-boot.
- Kant en Klaartochten voor gezelschappen volwassenen.
- Standaardreizen voor gezelschappen kinderen.

Vraagt het gratis N.S.-boekje „Tochtjes door Mooi Nederland”. En vergeet vooral niet voor avondbezoek te reizen op de

Buitengewoon Goedkoope Avondretours

(slechts enkele centen hooger dan de enkele reis-prijs).

Inlichtingen aan de stations.

REIZEN PER SPOOR IS VEILIG, VLUK, VOORDEELIG

OVO VERDRIJFT „OCHTEND-MOEHEID”!

Kent U dat prettige gevoel van 's morgens geheel uitgerust te zijn? Vol energie om den nieuwen dag te beginnen! Een kop Ovo voor het naar bed gaan geeft U niet alleen een gezonden slaap, maar zorgt er bij het ontwaken ook voor, dat U geheel vrij bent van „Ochtendmoetheid”! Volkomen uitgerust, heerlijk frisch, klaar om den nieuwen dag met een glimlach tegemoet te gaan. Weg dat matte gevoel. Ovomaltine stelt er gezondheid en levensblijheid voor in de plaats.

OVOMALTINE
meer

levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

Slot op blad. 18

VARIA

Shirley Temple heeft vakantie en 't sterretje maakt een autotocht door de Vereenigde Staten. Fotografen volgen haar op den voet; 't zonnige kind, midden in een tarweveld, zorgde voor 'n aardig plaatje.

Nog steeds zijn er Amerikanen, die 'n kapitaal er voor over hebben 'n „historisch gebouw” het hunne te noemen en vanzelfsprekend moeten zij daarvoor buiten hun vaderland, meestal in Europa, terecht. Het beroemde parkhuis van het kasteel Ludlow, in 't Engelsche graafschap Shropshire, gebouwd onder de regeering van koningin Elisabeth en in latere jaren bewoond door een der zes vrouwen van koning Hendrik VIII, zal binnen afzienbaren tijd 't buitengoed van een Amerikaanschen millionnair sieren. Steen voor steen wordt „ingepakt”, naar de Nieuwe Wereld gestuurd en daar zal 't historisch gebouw met d euterste zorg weer opgetrokken worden.

In Engeland is 'n privé-vliegtuig kort na het opstijgen neergestort en volkomen vernield. Een der beide inzittenden moest naar het ziekenhuis worden vervoerd. Het toestel was eigendom van Richard Gardner, den zoon van den bekenden tennisspeler, die in '36 en '37 den Cup-beker won.

In gezelschap van speelgenootjes brachten de Engelsche koningskinderen, prinses Elisabeth en prinses Margaret Rose, 'n bezoek aan den Londenschen dierentuin. De pinguïns zetten hun beste beentje voor om de hooge gasten te behagen.

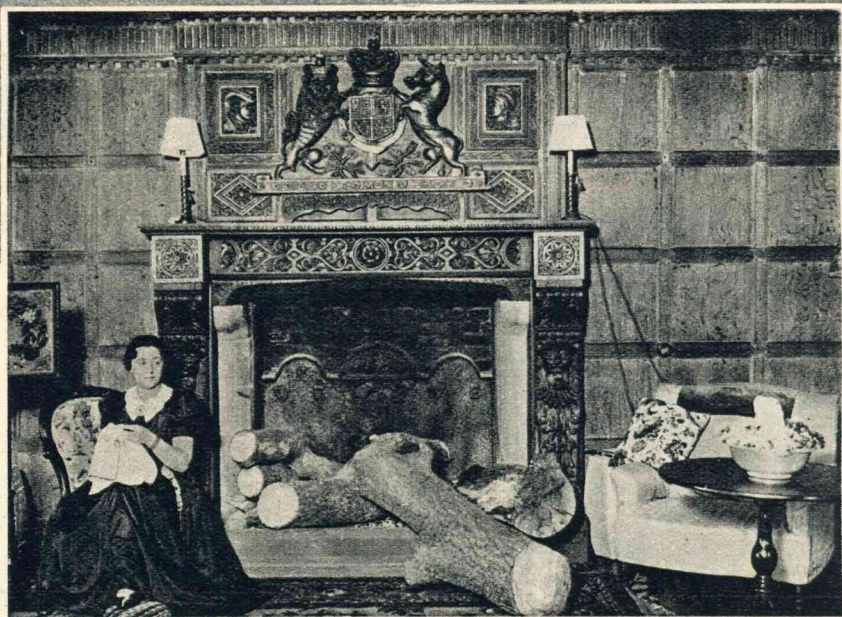

In den Amerikaanschen staat Montana is een trein door de spoorbrug over de Custer-kreek gezakt, waarbij tientallen personen om 't leven kwamen. Zestien dooden moesten geborgen worden uit 'n totaal vernield rijtuig, dat half onder water lag.

De sprookjes zijn de wereld nog niet uit en er is nog altijd 'n prins, die Asschepoestertje bemint De prins uit dit sprookje, dat werkelijkheid werd, is de jeugdige Engelsche millionairszoon James Gunther, die dezer dagen trouwde met de achttienjarige dochter van een tuinman. Zij was dien dag bovendien iariq !

Rechts : President Roosevelt werd dezer dagen verblijd met 'n laat, maar niet minder welkom verjaarscadeau. (De president is op 30 Januari jarig geweest.) Een comité kwam hem 'n cheque aanbieden van 1.010.000 dollars. Het „papiertje” was zoo groot als een aanplakbiljet ! Dit geld werd ingezameld tijdens de „verjaardagsbals”, in alle staten gehouden, en het zal worden besteed ter bestrijding van kinderverlamming.

De prachtige open haard in 't parkhuis van kasteel Ludlow, met 't koninklijke wapen van Engeland. Weldra zal 'n Amerikaansche schoone naast de knapperende houtblokken zitten droomen over de woelige, romantische dagen van weleer. Aan dezen schoorsteenmantel leunde koning Hendrik VIII, aan zijn voeten zat zijn diep-beminde

Het gemeenschappelijk gezongen bondslied schalt uit de honderden Zeeuwsche kelen.

Zeeuwsch Zangersfeest

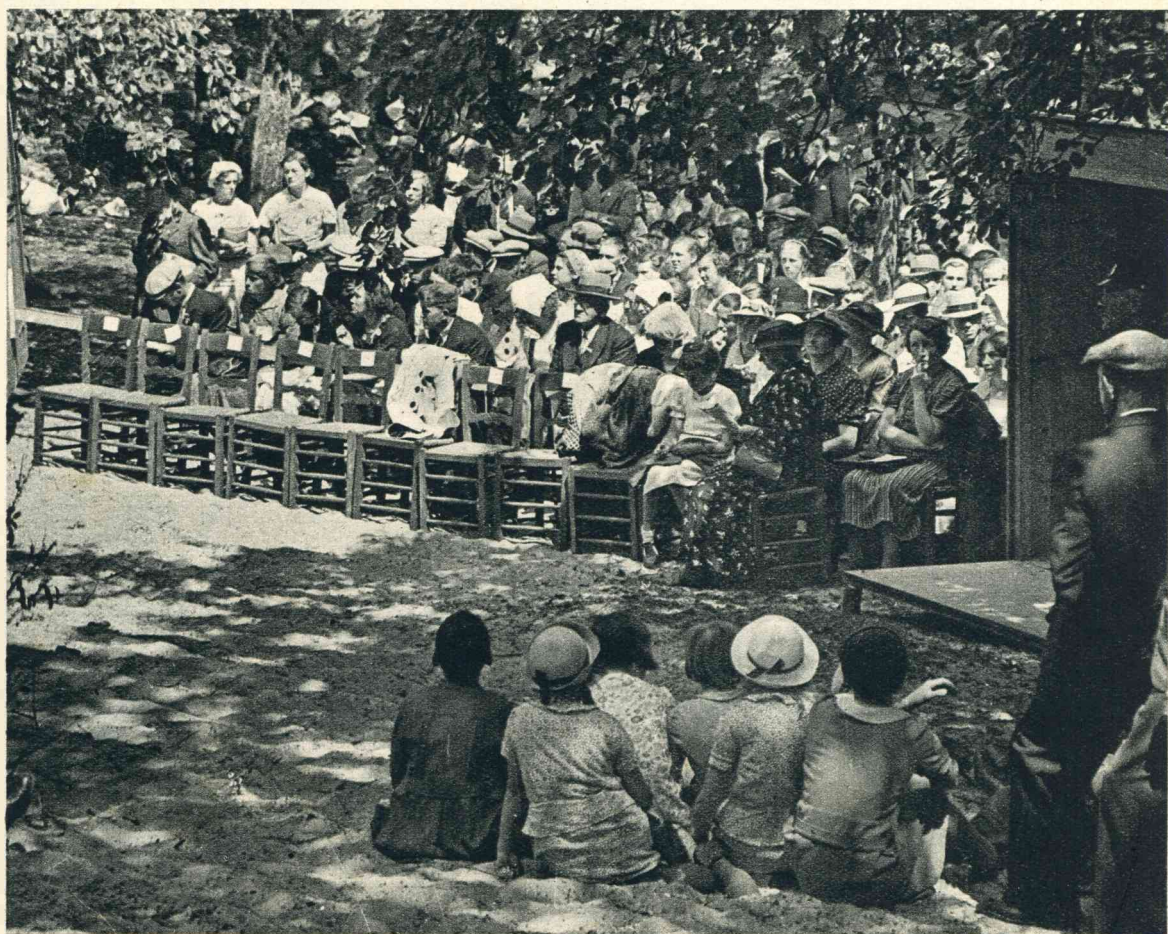
Te midden van het geboomte was de geïmproviseerde kiosk opgeslagen.

Rechts: Het verrukkelijk te midden van bosch en duin gelegen concoursterrein, dat Haamstede had ingericht, bood aan de ongetelde luisteraars erengoed plaats als aan de tientallen uit heel Zeeland opgekomen zangverenigingen.

Al vroeg was het druk bij de aanlegsteigers der provinciale booten, die zangers en zangeressen naar Schouwen moesten voeren.

Het moet al een heel erg leelijk ding zijn, waar nu heelemaal geen goede kant aan te ontdekken valt. En misschien heeft die veel gesmade isolatie van het Zeeuwsche dorpsleven in den ouden tijd wel minstens zooveel goede als kwade kanten vertoond. En dit is ten minste van die goede kanten er één: dat de dorpingen, toen nog geen moderne wegen en verkeersmiddelen, nog geen fietsen zelfs, het mogelijk maakten alle genot en verstrooiing

te gaan zoeken waar die overal in 't rond, en liefst in de stad, maar geboden worden — dat de dorpingen toen voor alle vertier, vooral in de wintermaanden, uitsluitend op elkander waren aangewezen. Dan moest het al een heel dooie boel op het dorp zijn, als er niet een harmonie of een zangvereniging, of beide, met desnoods nog een tooneelclub op den koop toe, het noodige leven brachten in de brouwerij. Dat was de tijd en dat waren de oorzaken, waarin de behoefte en

Elke vereeniging fier achter haar vaandel, zoo trokken de Zeeuwsche zangers Haamstede binnen.

waar de plaatselijke zangvereniging jubileerde, was dezen keer voor dit zangersfeest uitverkoren. Kijk, als dan van vroeg in den morgen tot aan het late uur van terugkomst het Zeeuwsche lied over de Schelde klinkt van de volop bezette afgehuurde provinciale booten, die de zangers aan en af voeren van zuid naar noord en van oost naar west, wanneer duin en bosch van Schouwen prachtige westhoek weer-

klinkt van zuiveren en geperfectionneerden zang, dan is dat niet alleen een genot, maar het is ook een aansporing voor elken Zeeuw, wien zang en muziek lief zijn.

En het is een bemoediging. Een volk, een gewest, dat zulke zangersfeesten viert, dat geeft zijn zang en zijn kunst niet prijs voor het oppervlakkiger vermaak van een nieuwen tijd.

Lang lere de Zeeuwsche bond! Lang lere de Zeeuwsche zang!

het ontstaan wortelen van onze muzi-
kale vereenigingen.

Is dat nu een poging om het Zeeuwsche muziekleven toe te schrijven aan verveling en niet aan muzikaliteit van de Zeeuwen? Neen, het is een waarschuwing. De Zeeuwsche muzikaliteit kon zoo welig uitbloeien, omdat de omstandigheden daartoe zoo gunstig waren. Wanneer wij niet daartegen waken, zouden de veranderde omstandigheden langzaamaan* oorzaak kunnen worden van neergang, van ondergang van ons muzikaal leven, van verlies daarmee van de Zeeuwsche muzikaliteit.

En daarom is het gelukkig dat we den Zeeuwschen bond hebben: Zang Veredelt, die, onder de bezielende leiding van een actief bestuur en met de muzikale familie Flipse van Wissekerke aan het hoofd, dat eigen Zeeuwsch muziekleven leidt en nieuwen impuls tracht te geven. Een bond, van welken onze beste vereenigingen het een eer achten, lid te mogen zijn.

Een der krachtigste propagandamiddelen is het jaarlijksche Zeeuwsche concours. Dat is een dag van beteekenis voor de heele provincie. Haamstede,

Fris als een
Lelie
moet U zijn.

En dat kunt U! Verzorg slechts Uw gelaats-
huid op de juiste wijze. Neem Lux Toilet
Zeep, die speciaal wordt bereid voor de ver-
zorging van het gelaat en afdoende beschermt
tegen het gevaar van een „vermoeide huid“.

Ieder, die de Lux Toilet Zeep heeft leren ken-
nen, is verrukt over de heerlijke geur, de
lelieblanke kleur en het overvloedige,
zachte schuim, zo zacht als de fijnste huid-
crème. Maar bovenal wordt Lux Toilet
Zeep gewaardeerd om de verfrattende en
heilzame werking op de huid. Daarom is
ieder, die Lux Toilet Zeep gebruikt, zo
verbaasd, dat zulk een fijne luxe zeep zo
weinig kost.

LUX
TOILET ZEEP
Tegen vermoeide huid
12 1/2 CT. PER TABLET

LTZ-146-02154

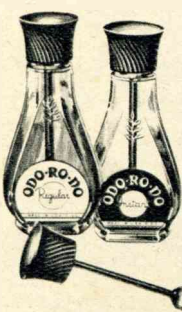

Vroeger meed hij haar
angstvallig....

Nu gebruikt zij Odo-Ro-No!

Niets stoort vlugger af dan die onaangename doordringende geur, welke met oksel-transpiratie samengaat. De moderne vrouw weet dit en maakt daarom regelmatig gebruik van Odo-Ro-No.

Odo-Ro-No beschermt niet alleen Uzelf, maar tevens Uw kleding. Laat derhalve Odo-Ro-No niet bij Uw dagelijks toilet ontbreken.

Odo-Ro-No wordt in 2 ster-
ken in den handel gebracht.
REGULAR voor normaal
gebruik - INSTANT voor
menschen met een gevoe-
lige huid.

ODO-RO-NO

GEVAAR OP DE SPOORBRUG

Slot van bladz. 13

trein. Dixon. Voor de dochter van den directeur is alleen 't beste genoeg.
„Wat bedoel je?“ hijgde Dixon. „Wat wil je... doen?“

Hargis was opgestaan en zijn stem klonk plotseling schril en blij. „Wat ik wil doen? Ik heb een jaar misère achter den rug! Jij zult de volgende dertien minuten een heel leven doormaken. Over dertien minuten ligt de sneltrein in de Klaarwaterrivier, Dixon... en je kunt geen hand uitsteken!“

Met een plotselingen, wilden ruk wierp Dixon zich naar voren. Zijn schouder raakte de bureaulamp en stiet die kletterend op den vloer. De kamer werd opeens grijs, het licht uit de gang viel door het bovenraampje juist op de wijzerplaat van de klok; en in de schaduw daaronder duwde Hargis zijn slachtoffer onbarinhartig terug in zijn vorige houding.

„Barbaar! Duivel!“ schold Dixon.

„Tien minuten!“ zei de onheilsstem. „Denk 't je maar goed in... jij en ik zitten hier, en die menschen in den trein vliegen naar de...“ Hij brak den zin af en luisterde, maar hoorde blijkbaar niets. „De brug was tóch al niet veel zaaks.“ hernam de stem. „Ik woon er vlak bij en ik heb 't laatste jaar zoowat aan niets anders gedacht dan aan bruggen... ik droom er zelfs over. Ik ben wel eens bang geweest, dat de Klaarwaterbrug 't niet houden zou, tot ik mijn kans kreeg. Maar toen vanochtend in de krant stond, dat je dochter uit logeeren ging, was ik tevreden. Twintig meter boven de rivier... die wrakke middelste spanning... en dynamiet genoeg, om den heelen sneltrein aan stofjes te blazen.“

Maar Dixon was doof voor alles. Zijn blik bleef aan de klok gehecht, op den slinger, die heen en weer zwaaide en de nadering van den dood zichtbaar afteelde, op de wijzers, die bewogen en schenen te vliegen. En toen beproefde hij 't met redeneeren.

„Begrijp goed wat je doet.“ zei hij. „Je stuurt een treinvol menschen een afschuwelijken dood in om iets, dat jezelf overkomen is. Er zijn kinderen bij — wil je hun bloed op je handen hebben? Ze hebben je niets gedaan. 't Is je om mij te doen, niet om die andere menschen. Heeft mijn dochter ergens schuld aan? 't Is nog tijd om dien trein tegen te houden.“ Opeens veranderde zijn stem. „Toe, breng me naar de telefoon in de kamer hiernaast. Laat me wachthuis K1 opbellen en zeggen, dat hij dien trein tegenhoudt... dan moog je me direct daarop een kogel door mijn hersens jagen.“

Hargis boog zich in 't halfduister voorover.

„Sterven is geen kunst.“ orakelde hij. „Weet je wat hard valt? Naar huis gaan 's avonds en dan die leeg kamers en dat stoffige speelgoed zien. Naar een vakje op het kerkhof te moeten, als je wat met je vrouw wilt bespreken. En als je dan weet, dat 't je eigen schuld niet is; dat 't komt door een paar duitenpletters, die met een onverschillig gezicht een lijstje van slachtoffers neerschrij... pas op als je schreeuwt!“

Nu was er onmiskenbaar de klank van een stem, of van stemmen, niet ver weg. Dixon's aanvechting om alarm te maken, al wist hij zeker, dat hij onmiddellijk een kogel in zijn hoofd kreeg, werd bedwongen, terwijl hij zijn mond opendeed. Hargis stond over het bureau gebogen met de revolver in zijn hand.

„Als je verstandig bent laat je 't.“ zei hij kalm. „Ik vermoord je liever niet, je hebt nog vijf minuten marteling te

goed. Maar ik zweer je, als je een kik geeft, krijg je nooit kans om te vertellen, wat er aan de hand is.“

De stemmen stierven weg. Dixon's oogen verlieten de klok niet. De wijzerplaat werd vaag en onduidelijk en hij zag er voor in de plaats het gezicht van Isabel, dat hem aankeek met haar heldere, blauwe oogen.

„Vier minuten! Drie minuten! Twee minuten!“

Het lichtschijnsel op de klok was verdwenen; er hing over alles een grauwe mist... de muren weken weg.

„Nu gaan ze den heuvel om,“ zei een stem. „Daar heb je 't koplicht... zie je ze aankomen? Niets kan ze meer tegenhouden. Kijk... ze zijn op de brug, vóór de middelste spanning! Luister!“

De stem verhief zich tot een gil... of was het de gier van een stoomfluit? Er kwam een bonzend, knarsend geluid, het breken van hout... Dixon's hoofd zonk neer op zijn borst.

De verbijzeldde deur lag op den vloer en in de opening stond Annie, met haar breede gezicht vol schrik. Dixon's zware oogen zagen haar het eerst. Er wreef iemand met kracht langs zijn armen en hij voelde den prik van een inspuittingsnaald. Het bewustzijn kwam langzaam en smartelijk; hij werd gewaar, dat hij op den vloer lag uitgestrekt, en hij zag White met een bleek, vertrokken gezicht, tegen het bureau staan leunen.

„Er is niets gebeurd.“ zei White. — Dixon knikte, zonder te begrijpen — „Niets gebeurd. Alles is in orde. Begrijpt u 't?“

Maar Dixon was teruggeleden in de grauwe wereld van droom. Toen hij bijkwam, werkte het spuitje.

„Twintig over acht!“ zei White. „Ik kan u verzekeren, dokter, dat ik in 't eerst dacht, dat ik gek werd, in 't kantoor hiernaast. Ik was teruggekomen om een paar papieren na te kijken. Ik was wat achter met mijn werk, doordat ik mijn vrouw en kind had weggebracht — en toen hoorde ik stemmen hier. Ik hoorde een slag en wou binnen komen. De deur was op slot en ik begreep, dat er iets verschrikkelijks aan de hand was. Ik hoorde iets, en de rest kon ik vermoeden. Wat heb ik in angst gezeten! Ik kon hem niet tegenhouden; terwijl de deur neersloeg was hij er al overheen en meteen was hij weg ook. Ja, ik heb den trein laten ophouden, maar er mankeerde niets aan de brug. Krankzinnig? Ja natuurlijk; stapelgek.“

Maar Dixon lag, op het tapijt, tusschen de schervens van de lamp, naar de klok te kijken. „Ik stond er bij.“ herinnerde hij zich. „en ik kon geen hand uitsteken.“ Dat begreep hij nu. Hij kende het. Krankzinnig? Misschien... En met de herinnering aan een afgepijnd gezicht vóór zich, loog hij tegen de rechercheurs, die White had laten komen.

„Ik wil niet, dat er drukte over gemaakt wordt.“ zei hij kribbig. „Ik ben gezond en wel... iedereen is gezond en wel. Nee. Ik weet niet, hoe hij heet, en ik kan me niet herinneren, hoe hij er uitzag. Dat horloge? O, da's van mij. Is de auto er nog, White?“

Nog steeds ligt er, in een klein laadje in Dixon's bureau, een dik, ouderwetsch gouden horloge. Het doet geen dienst als tijdzaamwijzer, want het wordt nooit opgewonden; de wijzers staan op kwart voor acht. Maar nu en dan legt de directeur van de Z. & Y het voor zich en zit het te bekijken. En als hij dat gedaan heeft, laat hij gewoonlijk ingenieur MacClure ontbieden.

Haar HUIS?
Haar ALLES!

Iederen dag vindt zij weer bevrediging in haar werkzaamheden en ook tijdens de critieke dagen klinkt haar opgewekte lach door haar geheele woning. Dank zij Nefa, het ideale Damesverband van Nederlandsch Fabrikaat, dat haar in ieder opzicht tegen de onaangenaamheden van deze zorgvolle periode beschermt door zijn ongeëvenaarde eigenschappen: extra-absorbeërend en wonderzacht. Een product dat zijns gelijke niet kent!

Nefa

NEDERLANDSCH
25 ct. 35 ct.

FABRIKAAT
50 ct. p. 10 stuks

De Toestand
van haar Maag
weerspiegelt zich
in haar Gelaat

Deze uitdrukking van lijden, de beangstigende gelaatsrekken, die men dikwijls onder kennissen of op straat aanschouwt, is in vele gevallen te wijten aan belemmerde verrichtingen der maag.

Behalve de lichamelijke pijnigingen brengt slechte spijsvertering met zich mede duistere gedachten, pijnzen over zenuwlijden, waardoor het leven vergald en ondraaglijk wordt gemaakt voor U en voor Uw omgeving. Verwaarloost nimmer de geringste verschijnsels van maagaandoening. Zonder dat men er zich van bewust is, is maagzuur in de meeste gevallen de oorzaak van het ongemak van hen die door maagbezwaren gemarteld worden. Maagzuur kan echter geen weerstand bieden aan Gebismureerd Magnesium. Een kleine dosis, gebruikt in een beetje water na de maaltijden, maakt een eind aan de hoofdpijnen, oprispingen en het gevoel van bezwaring, het verheldert den geest en verscherpt het denkvermogen. Binnen een paar minuten kunt U een merkwaardige verlichting opmerken en zoodra Uw spijsverteringsbezwaren verdwenen zijn keert Uw wilskracht en levenslust weder terug.

**GEBISMUREERD
MAGNESIUM**

is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten a f 1.— per flesch, of f 1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

Athletiek. Te Vlissingen werden deze week de kampioenschappen gehouden van het district Zeeland van de K.N.A.U. Een moment van de serie 100 m. Deze serie, zoowel als de finale, werd gewonnen door Brakman (Marathon).

ZEEUWSCHE SPORT

Men kan zich voorstellen, dat een sportbeoefenaar een slechten dag heeft en onder zijn normale prestaties blijft. Men kan zich ook voorstellen, dat een jurylid bij een atletiekwedstrijd een vergissing begaat, maar het mag niet voorkomen, dat de jury gaat discussieeren over de vraag of bij het tijdopnemen op het geluid van het schot of op het gezicht van den rook moet worden afgedrukt. En dit is Zaterdag bij de kampioenswedstrijden van het district Zeeland van de K.N.A.U. gebeurd. Laat ons aannemen, dat het betreffende jurylid niet weet „waarom” het op de ééne of op de andere manier moet gebeuren, maar als hij tijdopnemer wil zijn, dan zou hij er toch voor het simpele voorschift van het afdrukken op den rook te kennen. Er deden zich trouwens bij het 100 meter-nummer toch eigenaardige dingen voor en het vaststellen van de volgorde van aankomst was nu niet bepaald het gelukkigste werk der jury. Bij de dames kwam zelfs een heel andere volgorde tot stand, toen dezen zelf in volkomen eensgezindheid een andere volgorde aan de jury kwamen mededeelen. Een zeer sportieve opvatting en een juist begrip van hun sportieve plichten, maar evengoed een droevig figuur voor de jury. Er zijn op de loopnummers nog records verbeterd, doch we zijn wel benieuwd, wat de T. C. van het district Zeeland onder deze omstandigheden op de erkenningsaanvragen zal beslissen. Het is naar onze meening niet mogelijk om de onder deze eigenaardige beslissingen der jury gemaakte tijden te homologeeren. Trouwens het kwam ook voor, dat de tweede aankomende een beteren tijd had dan de eerstaankomende, althans volgens de chronometers en voor de variatie werd in de eerste halve finale nummer één als tweede geklasseerd, ondanks zijn duidelijken voorsprong. Veronderstel, dat deze jongeman een record verbeterd had.

We doen het beste om verder geen commentaar op deze zaken te geven, doch kunnen slechts de hoop uitspreken, dat men niet lukraak juryleden aanstelt en eerst eens onderzoekt of de menschen, die men er voor aanzoekt capabel zijn om het werk te verrichten.

Over het algemeen bleven overigens de prestaties ver beneden de verwachtingen, wat moet worden toegeschreven aan het minder goede weer, terwijl ook een organisatie als de bovengeschetste niet van gunstigen invloed is. Daarbij is nog op te merken, dat de outillage van het terrein voor springnummers soms nog slechter is dan te Middelburg en dat wil wat zeggen.

De 100 meter bracht nog de meeste spanning,

Het kampioenschap hoogspringen werd gewonnen door Matthijssen van Marathon.

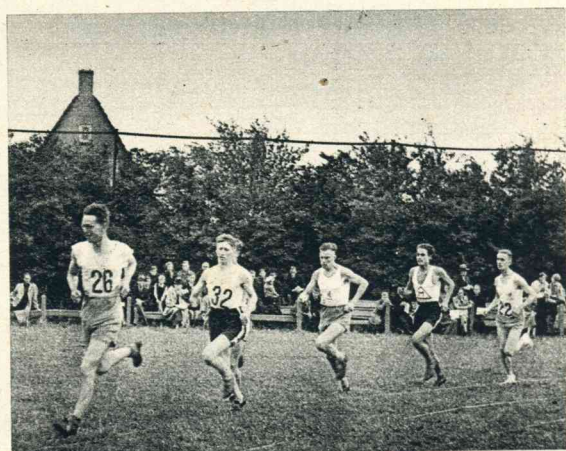
Verspringen dames. Kampioene werd mej. G. Boogaard (Marathon).

Rechts: De finale dames 100 m. werd na heftigen strijd gewonnen door mej. Groenendijk, die evenwel buiten mededinging meeliep. Kampioene werd mej. Petiet.

Links: De wegwedstrijd te St. Jansteen tijdens de kermisdagen in de afgelopen week had flinke belangstelling. Bernard Franken was de eerst aangekomene. Aan de startlijn.

Het nummer 400 m., dat zeer aantrekkelijk was, werd gewonnen door de Pagter (A.V. '35).

Een moment uit het nummer 5000 m., dat door Dronkers (tweede in de rij) werd gewonnen.

terwijl ook de 400 meter een heel mooi nummer was. Laat ons de kampioenen de revue laten passeeren en hen van harte gelukwensen met het behalen van het kampioenschap.

Brakman was de 100 meter-man en behaalde na veel strijd de overwinning, daarbij 'n nieuw Zeeuwsch record vestigend met 10.3 sec. Bij de dames kreeg mej. Petiet den titel van Zeeuwsch kampioene op dit nummer met 14 sec., aangezien mej. Groenendijk met twee valsche starts geëlimineerd werd.

Op de 400 meter was G. de Pagter onweerstaanbaar en hij vestigde in de finale met 54.2 sec. een nieuw record.

Dronkers nam de 5 kilometer op zijn gemak en de rest was „nergens”. Hoogspringen was zeer slecht en kwam niet hooger dan 1.62 meter, waarmee Matthijssen kampioen werd. De hinkstapsprong deelde in de malaise en J. Parent behaalde den titel met 11.75 meter. Bij discuswerpen al evenzoo een tegenvaller en een lage prestatie. Matthijssen werd eerste met 31.31 meter.

Mej. Auer bleef een centimeter onder het record dames-speerwerpen en behaalde het kampioenschap met 22.22 meter. Zij moet dus onder meer gunstige omstandigheden in staat zijn het record aanmerkelijk te verbeteren. De dames verwerkten nog het nummer verspringen en mej. Boogaard maakte den besten sprong met 4.62 meter.

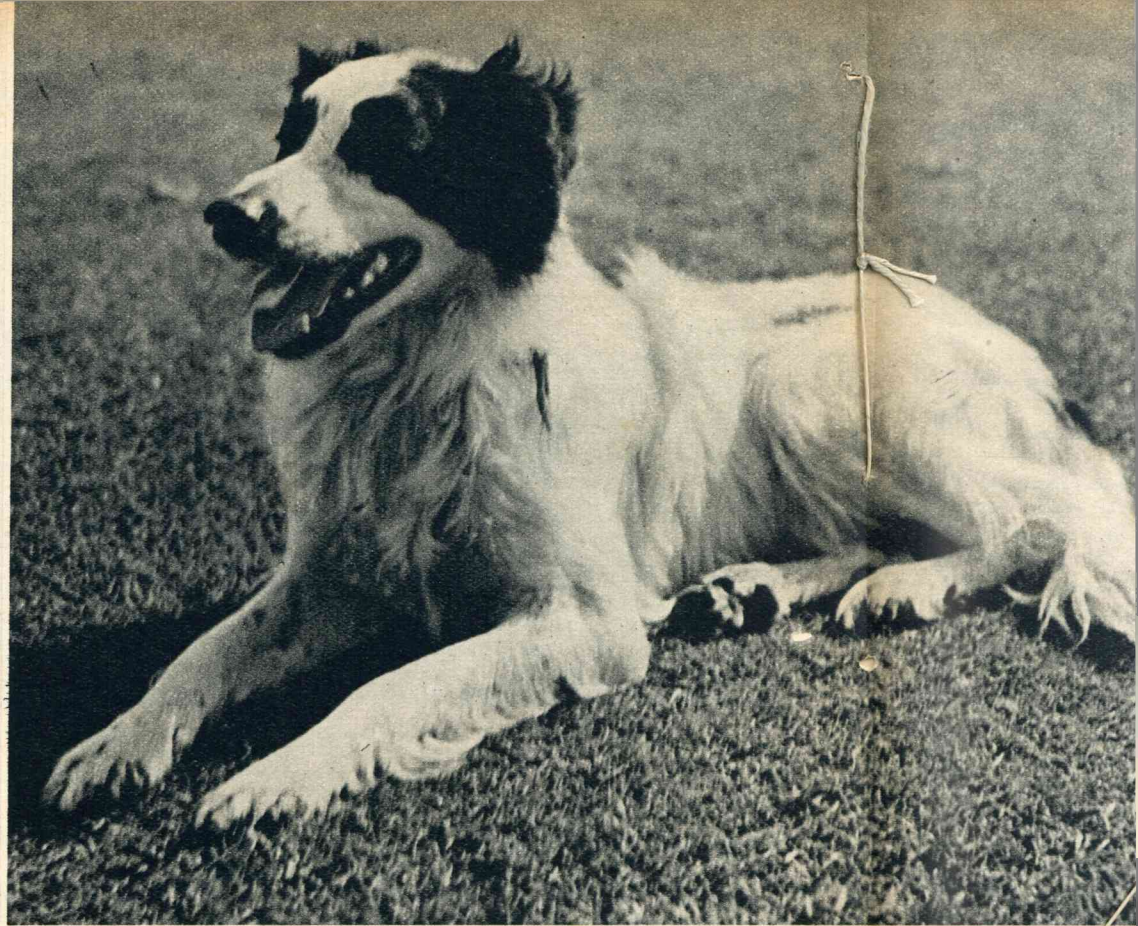
We moeten nog even memoreeren de voetbalrevanche, welke de Middelburg-Souburg-combinatie nam op de Vlissingse dito, door met 7-3 te winnen. De wedstrijd was veel aantrekkelijker dan die in Vlissingen gespeeld werd en was het aankijken ten volle waard. Vooral de Middelburg-Zeelandia-R.C.S.-combinatie was er goed in en speelde een vlot partijtje.

Met het volste vertrouwen ziet deze Schot den uitslag van de prestaties van zijn hond tegemoet. De verwachtingen zijn trouwens in het algemeen hoog gespannen en elke beweging, die de kandidaat maakt, wordt terdege gecontroleerd en gekeurd.

Op het terrein van den wedstrijd is een soort schaapskooi gebouwd. Men ziet ze hier op den achtergrond, rechts. De hond heeft tot opdracht gekregen de vijf schapen over een afstand van een kleine zeshonderd meter in die kooi te drijven en is thans op weg om de manoeuvre uit te voeren.

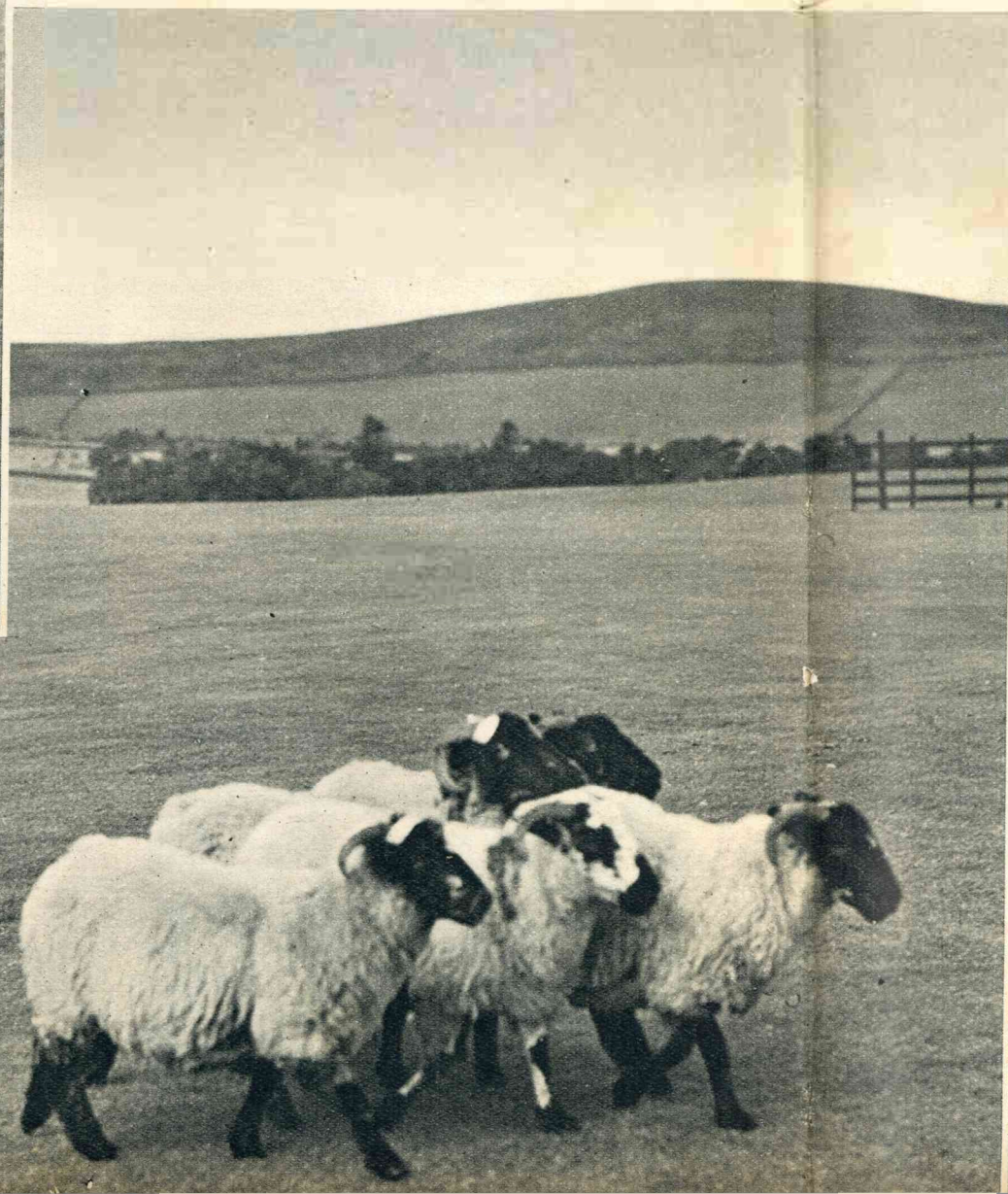

Nog een kampioen in spe. Eren een sluitsignaal of een kort berel en: het lenige, gespierde lie in beweging komen en niet meer rusten, voordat de opgedragen taak tot een goed einde is.

SCHOTSCHIE HERB

Internationale v

In het Schotsche historische stadje Peebles worden ieder jaar, op initiatief van den „Sch Bond van Schaapherdershonden“, internationale wedstrijden gehouden. Prachtige ere uit binnen- en buitenland leggen er voor een speciale en strenge jury getuigenis af van hun

al of een kort berel en: het lenige, gespierde lichaam zal dat de opgedragen taak tot een goed einde is gebracht.

Landelijke romantiek in Schotland. De veelkoppige kudde en de trouwe vierroetige wachter te midden van rust en stilte. Door niets of niemand gestoord, grazen de schapen de vlakke af, totdat de hond het sein zal geven om verder op te rukken of de richting der schuapskooien in te slaan.

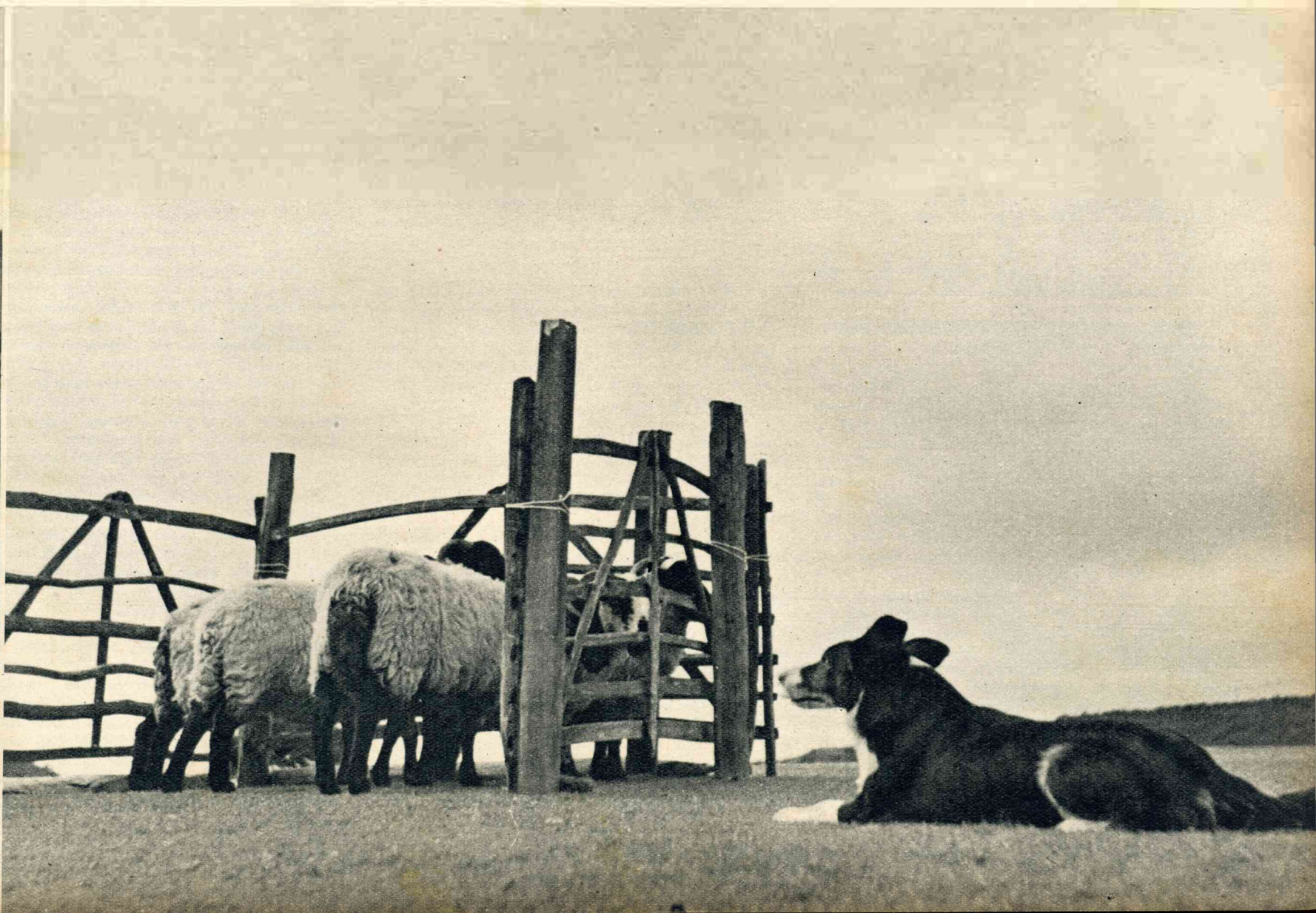
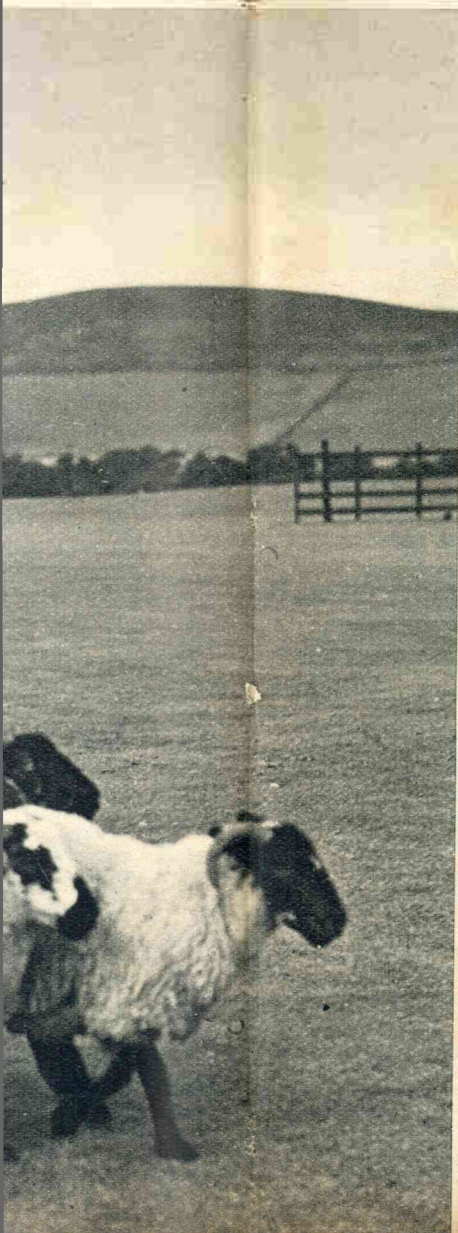
SCHOTSE HERDERS VOOR DE JURY

Internationale wedstrijden te Peebles

worden ieder jaar, op initiatief van den „Schotschen Internationale wedstrijden gehouden. Prachtige exemplaren speciale en strenge jury getuigenis af van hun schran-

derheid en „vakkennis“. Deze wedstrijden, bedoeld om een betere teeltkeuze te kunnen toepassen en het ras voortdurend te kunnen verbeteren, trekken zeer veel belangstelling. De mooie snapshots, die onze fotoserie van deze internationale wedstrijden brengt, zullen den lezer ongetwijfeld welkom zijn.

De taak is volbracht. De schapen zijn binnen en rustig gaat de hond erbij liggen en ziet toe dat geen zijner vierroetige recruten het in zijn hoofd krijgt de plaat te poetsen. Geen macht ter wereld, behalve de roepstem van zijn baas, kan hem van die plek weghrijven. Dit is een van de vele proeven, die een kieskeurige jury in staat stellen de betrouwbaarheid van 'n kandidaat te toetsen.

Het avontuurlijke en romantische leven van een Britschen spion in het

ROODE RUSLAND

De geschiedenis van „ST 25”

DOOR
SIR PAUL DUKES
voormalig chef van den
Britschen geheimen dienst
in Sovjet-Rusland
3

De Fin was een lange, bleke knaap. Hij bracht me een kamertje binnen, waar drie mannen om een walmende petroleumlamp zaten. Op een vuil tafellaken zag ik een paar hompen zwart brood, wat visch en een samowar. De vier mannen zagen er ruw en armoedig uit. Zij spraken goed Russisch, maar praatten onder elkaar Finsch. Een hunner scheen den bleke te verwijten, dat hij me verteld had over het ongeluk van de vorige week. De bleke, die het hoofd van het troepje scheen te zijn, antwoordde eenigszins driftig.

Melnikof is een groote gek,” hield hij vol. „We hebben hem gewaarschuwd, om niet meer naar Petrograd te gaan. De Rooden zoeken hem overal en ze weten precies, hoe hij er uitziet. Maar hij was niet te houden. Hij vindt een strop om zijn nek zeker leuk. U zult er wel anders over denken. U bent nogal iemand van belang, zegt Melnikof — enfin, dat gaat ons niet aan. Maar de Rooden hebben een hekel aan de Engelschen. Als ik u was, ging ik er vast niet heen. Maar u moet ’t natuurlijk zelf weten.”

Wij gingen aan tafel. De samowar kookte, en terwijl we talrijke porties slappe thee dronken uit vuile glazen, vertelden de Finnen het laatste nieuws uit Petrograd. Het brood kostte duizendmaal zoveel als vroeger, zeiden ze. Het volk hakte op straat de doode paarden aan stukken. Alle warme kleren waren gekaapt voor het roode leger. De Tsjeka arresteerde en fusilleerde arbeiders even goed als meer ontwikkelden. Zinojef dreigde de heele bourgeoisie uit te roeien, als er nog iets tegen de Sovjet-regeering begonnen werd. Toen de Joodsche commissaris Oeritsky te Petrograd door de arbeiders was vermoord, schoot Zinojef vijfhonderd mensen op een rij neer — edelen, professoren, officieren, journalisten, onderwijzers, mannen en vrouwen — en er werd een lijst gepubliceerd van nog vijfhonderd, die bij ’n volgenden aanslag op het leven van een commissaris gefusilleerd zouden worden.

„Ze zullen u vaak aanhouden en ondervragen,” ging de bleke man waarschuwend voort; „en draag geen pakjes, want die nemen ze u op straat af.”

En ik moest maar aldoor denken: „Waar is Melnikof?”

Na het eten bespraken we den overtocht. De bleke Fin nam potlood en papier en maakte een tekeningetje van de grens.

„We zullen u met een boot overzetten, op dezelfde plaats als we ’t Melnikof gedaan hebben,” zei hij. „Hier is de rivier, met bosschen aan weerszijden. Hier, een mijl of twee hoogerop, is aan den Russischen kant een wei. ’t Is nu tien uur. Tegen drieën gaan we stilletjes de rivier langs, tot we tegenover de wei komen. Daar steekt u over.”

„Waarom dáár?” vroeg ik verwonderd. „Zien ze me daar niet ’t gauwste? Waarom brengt u me de bosschen niet in?”

„Omdat die bewaakt worden, en de posten veranderen iederen nacht van plaats. Daar kunnen we geen oog op houden. Er hebben al heel wat lui geprobeerd, naar de bosschen over te steken. ’t Is wel eens gelukt, maar de meesten werden gearresteerd, of ze moesten al vechtende terug. Op de wei letten de Rooden niet — daar steekt toch niemand over, denken ze. En juist omdat ’t er open is kun je zien, of er iemand is aan den anderen kant. We zullen u hier overzetten,” zei hij, naar een smalle wijzend midden voor de wei. „Hier stroomt ’t water sneller en dat maakt lawaai, dus hooren ze ons niet zoo licht. Als u er bent, loopt u hard naar links de glooing op. Er is een paadje naar den weg. Maar pas op dat huisje,” ging hij voort, en hij zette een kruisje op het papier aan den noordrand van de wei. „Daar zit de roode grenswacht, maar om drie uur zullen ze wel slapen.”

Nu moest het identiteitsbewijs nog gereed worden gemaakt, dat in Sovjet-Rusland als pas zou dienen. Ik kon dat werkje ’t beste aan de Finnen overlaten, had Melnikof gezegd — die wisten precies, met welke papieren je op ’t moment het veiligste

was. We gingen een ander kamertje in, een kantoor-tje, met papier, inkt, pennen en een schrijfmachine.

„Hoe wou u heeten?” vroeg de bleke.

„Doet er niet toe,” antwoordde ik. „Laat ’t maar niet zoo erg Russisch klinken. Mijn accent...”

„Dat merken ze niet,” zei hij, „maar als u ’t liever hebt...”

„Geef hem een Oekraïenschen naam,” stelde een der andere Finnen voor. „Hij praat nogal Oekraïensch.”

De bleke dacht even na. „Joseph Afirenko?” stelde hij voor. „Dat riekt naar de Oekraïne.”

Ik vond ’t best. Een der mannen ging aan de schrijfmachine zitten, koos met zorg een bepaalde soort papier en begon te tikken. De bleke ging naar een kastje, sloot het open, en haalde er een doos vol stempels uit, in allerlei vormen en maten, met zwarte handvatten.

„Sovjet-stempels,” zei hij, lachend om mijn verbazing. „We zijn bij, zooals u ziet! Een gedeelte is gestolen, een gedeelte hebben we zelf gemaakt, en dit” — hij drukte het af op een vel papier, en ik las: *Commissaris van het grensstation Bielo’ostrof* — „hebben we aan den overkant gekocht voor een flesch wodka.”

Bielo’ostrof was het Russische dorp aan den overkant der rivier.

En terwijl de Fin schreef, dacht ik: „Zou ik Melnikof vinden?”

Toen hij klaar was, trok hij het papier uit de machine en gaf het mij. In den linkerbovenhoek stond het hoofd:

Buitengewone Commissaris van het Centraal Uitvoerend Comité van den Petrogradschen Raad van Arbeiders- en Roode-Soldatenafgevaardigden.

Volgde deze tekst:

Certificaat.

Hierdoor wordt verklaard, dat Joseph Afirenko in dienst is bij den Buitengewonen Commissaris van het Centraal Uitvoerend Comité van den Petrogradschen Raad van Arbeiders- en Roode-Soldatenafgevaardigden in de hoedanigheid van kantoorbediende, gelijk bijgaande handteekeningen en zegels bevestigen.

„In dienst van de Buitengewone Commissie... de Tsjeka?” riep ik uit, verbaasd om zooveel stoutmoedigheid.

„Waarom niet?” zei de bleke koel. „Dat is toch het veiligste?”

Ja, in dienst heeten te staan van de almachtige terroristische geheime politie, dat was het veiligste! De Russen zeggen zelf: als je tusschen de wolven woont, moet je huilen als de wolven!

„Nu de handteekeningen en ’t stempel,” zei de Fin. „Die papieren werden altijd geteekend door twee lui, Tihonof en Friedmann, maar dat komt er niet zoo erg op aan — ’t stempel is de hoofdzaak.” Uit eenige Sovjet-papieren zocht hij er een met twee handteekeningen, om die te copieeren. Hij koos een geschikte pen en krabbelde onder den tekst van mijn pas met een bijna onleesbare hand: „Tihonof”. „Nu teekent u voor den secretaris,” zei de Fin lachend, en hij schoof mij het papier toe. „In steilschrift. Hier is ’t origineel. De naam is Friedmann.”

Ik keek naar ’t origineel en zette een kras, die iets weghad van de handteekening van den Russischen ambtenaar.

„Hebt u een foto?”

vroeg de bleke.

Ja, ik had te Viborg een portret laten maken. Hij knipte het bij en plakte het opzij op het papier. Toen maakte hij met een rond rubber stempel twee afdrucken op de foto. Het zegel was rood en bevatte denzelfden tekst als het briefhoofd. Het midden werd gevuld door de vijfpuntige bolsjewistische ster, waarin een hamer en een ploeg. „Dit is uw dienstkaart,” zei de Fin. „Nu nog een persoonlijk identiteitsbewijs.”

Vlug werd er een tweede papier getikt met de woorden:

Houder dezes is de Sovjet-employé Joseph Ilitsj Afirenko, 36 jaar.

Dit papier was eigenlijk overbodig, maar twee documenten waren altijd beter dan één.

Het was nu voorbij middernacht en de leider van den troep gaf bevel tot een korte rust. Zelf ging hij op een bank in de eetkamer liggen. Er waren verder nog twee bedden voor vier personen — ik ging op een ervan liggen met een der Finnen. Ik probeerde te slapen, maar het lukte niet. Ik dacht aan Melnikof, en aan Rusland, en aan het leven van avontuur, dat ik gekozen had. Ik was zenuwachtig, maar niet zoo neerslachtig als in den trein. Ik zag zelfs den humor van mijn toestand. Buitengewoon was die zeer zeker!

De twee rusturen leken eindeloos. Ik was bang voor het klokje van drieën, en toch verlangde ik er naar — dan was ’t gebeurd.

Eindelijk naderde er gerucht uit de andere kamer en de bleke Fin stiet ons aan met de kolf van zijn geweer. „Word wakker,” fluisterde hij, „over een kwartier gaan we. Doodstil zijn! De burens mogen ons niet hooren.”

We waren in een paar minuten klaar. Mijn heele bagage bestond uit een klein pakje, dat in mijn zak ging; het bevatte een paar sokken, twee zakdoeken en een paar biscuits. In een anderen zak had ik het fleschje whisky, dat ik voor Melnikof had verstoppt, en een klein broodje; mijn geld droeg ik onder mijn hemd. Een der Finnen bleef achter; de andere drie gingen met me mee. Het was een koude vriesnacht, stikdonker. De natuur was doodstil. Wij slopen naar buiten, door den bleke geleid. Een der mannen vormde de achterhoede, en allen hadden hun geweren klaar voor het gebruik.

We slopen den weg langs, dien de Fin me op papier had gewezen, en bukten diep, als boomen geen dekking gaven aan den Finschen kant. Een paar meter rechts hoorde ik de rivier stroomen. De struiken rondom schenen stom te leven, de bukkende mannen vóór me leken uit een andere wereld te komen. In zeeën van tijd zijn er enkele momenten, die brandpunten in ons leven vormen. Dit was er voor mij één. Er zouden er nog vele volgen. Het was maar goed, dat ik ze niet voorzien kon. Ook was het maar goed, dat ik blindelings voortging, evenzeer uit plichtsbeseft als uit nieuwsgierigheid of smaak voor avontuur. We bereikten een vervallen villa, die aan den rivieroever stond tusschen boomen en struiken. Hier bleven we een minuut stokstijf staan, luisterend, of er geluid kwam. Wij hoorden niets dan het gemurmel van het water.

Onder dekking van de villa daalden we af naar het water. De rivier was hier een pas of twintig breed. Langs beide oevers lag een ijsrand. Ik keek naar de overzij. Daar was open wei, maar aan weerskanten vornden boomen, een honderd passen ver, een donkeren achtergrond. Links kon ik nog juist het huisje van de roode grenswacht zien, waarvoor de Finnen me gewaarschuwd hadden.

De bleke ging op een open plekje tusschen de struiken staan. Toen kwam hij zeggen, dat alles in orde was. „Denk er om,” herhaalde hij zacht zijn raad, „iets naar links rennen — maar let op dat huisje.” Hij gaf den anderen twee ’n teeken, en zij trokken een boot uit de struiken. Zonder gerucht bonden zij een lang touw aan den boeg en legden zij er een vaarboom in. Toen lieten zij het vaartuig langs de helling in ’t water glijden.

„Stap in,” fluisterde de leider, „en boom naar den overkant. Succes!”

Ik gaf den mannen een hand, nam een slok whisky en stapte in de boot. Ik ging aan 't werk, maar met dat lange touw eraan was 't zwaar werk, het vaartuigje dwars door den stroom te krijgen. Ze moesten me hooren, dacht ik, en midden op de rivier voelde ik me zooals iemand zich voelen moet, die zijn laatsten stap naar de galg zet. Eindelijk bereikte ik den overkant, maar ik kon de boot onmogelijk stilhouden, terwijl ik aan land ging. Ik nam een sprong en schoot door het ijslaagje heen. Ik krabbelde overeind en tegen den oever op. En achter me werd de boot snel teruggetrokken naar Finland.

„Hard loopen!” hoorde ik zacht over het water roepen.

Verdraaid, mijn geplas was gehoord! Ik liep al hard, toen ik een lichtje uit het huis links zag komen. Ik vergat al, wat me over richting gezegd was en holde weg van die lantaren. Halverwege de hellende weide liet ik me neervallen en bleef liggen. Het licht ging snel den oever langs. Er werd geroepen — geschoten — maar van den Finschen kant kwam geen antwoord. Toen keerde het licht langzaam terug naar 'het huisje, en eindelijk was alles weer stil.

Ik bleef nog een poosje roerloos liggen, stond op en liep voorzichtig verder. Ik was de richting kwijt, en moest nu nog een watertje over, dat dwars door de wei liep. Ik was al nat, dus het doorwaden was geen bezwaar. Ik kwam aan een paar tuinheden, klom er over en stond op den weg.

Ik keek goed uit, maar zag niemand; ik stak den weg over en kwam op de hei, en daar vond ik een half-afgebouwd huis. Daar bleef ik op het daglicht zitten wachten, en ik zegende den man, die de whisky uitvond, want het was bitter koud. Het begon te sneeuwen, en half-bevroren stond ik op om wat te loopen en terrein te verkennen, zoo goed dat ging in 't donker. Ik liep behoedzaam en was erg zenuwachtig. Aan het kruispunt bij het station zag ik een troepje soldaten om een bivakvuur zitten, dus trok ik me snel weer terug in het stuk huis en wachtte, tot het licht werd. Toen liep ik, met andere reizigers, naar het station. Aan den ingang keek een soldaat de passen na. Ik zat leelijk in angst, toen ik den mijnen voor 't eerst toonde, maar de man keek slechts vluchtig. Hij scheen er vooral op te letten, of het papier wel behoorlijk afgestempeld was. Hij liet me door, ik ging naar het loket en vroeg een kaartje.

„Eerste klas Petrograd,” zei ik stoutweg.

„Deze trein heeft geen eerste, alleen tweede en derde.”

„Geen eerste? Geef dan maar tweede.” Ik had aan de Finnen gevraagd, welke klas ik moest reizen, in de verwachting, dat ze derde zouden zeggen. Maar ze antwoordden: „Eerste natuurlijk,” want men zou het vreemd vinden, als een ambtenaar van de Tsjeka géén eerste reisde. Derde klas was voor de arbeiders en boeren.

De reis naar Petrograd duurde bijna twee uur, door lang oponthoud aan ieder station. Toen we de stad naderden, raakten de rijtuigen vol — de menschen stonden opgepropt in de gangen en op de balkons. Het gedrang was ontzettend, toen we aankwamen. Over het perron hing een groot doek met het opschrift: „Proletariërs van alle landen, vereenigt u.” Géén gedachte stond verder van de geesten dier dringende menigte.

Weer werden de papieren slechts vluchtig nagezien. Ik drong met de massa mee en toen ik het vuile station, overal vol afval, rondkeek, voelde ik een eigenaardig mengsel van opluchting en vrees. Een stroom van vreemde

gedachten en herinneringen joeg door mijn brein. Ik zag mijn heele leven in een nieuw en tot dan toe onvermoed perspectief. Mijn zwerverstijd door Europa, mijn studentendagen in Rusland, het leven onder Russische boeren, en drie jaar schijnbaar doelloos oorlogswerk schikten zich plotseling tot een ordelijk geheel, deden zich aan mij voor als de zijden van een pyramide, waar ik bovenop stond. Ja, begreep ik opeens, mijn leven had inderdaad een doel gehad! Dit namelijk: hier te staan op den drempel van een stad, die eens mijn tehuis was geweest — maar nu dakloos, hulpeloos, vriendenloos... een onderdeelje van de groote massa. Dat was het — een onderdeelje van de groote massa! Ik wou geen theorieën hooren van theoretici, geen leeringen van leermeesters, maar ik wou zien, wat het groote experiment voor de groote massa betekende, het ontzaglijkste experiment op sociaal gebied, dat de wereld ooit aanschouwde!

En met een zonderling luchtig hart stapte ik „de loopgraven uit”, de vandoors bekende straten in.

DERDE HOOFDSTUK

„Ilya Moerometz”

Eerst wou ik naar het huis van „Iwan Iwanitsj”, den Engelschen zakenman, dien Melnikof genoemd had.

„Iwan Iwanitsj” was deelgenoot in een Engelsche firma, die nog steeds zaken doet in Rusland. „Mevrouw M.”, die aanstonds ter sprake komt, was aan dezelfde firma verbonden. Al is dat verband sindsdien verbroken, toch moet ik hun namen verzwijgen, om de bewuste firma geen moeilijkheden te berokkenen. Ik duid in dit werk tal van personen slechts met bijnamen aan; en dat niet alleen voor hun eigen veiligheid en die van hun kinderen, maar ook, omdat ik toen gewend was aan het gebruik van die bijnamen, die ik me dus het beste herinner. Die voorzichtigheidsmaatregel was in ons leven natuurlijk geboden. Zelf heb ik minstens twintig verschillende schuilnamen gebruikt. Zelfs buiten Rusland werd onze identiteit, in het belang van den dienst, achter cijfers verborgen. Zoo was luitenant Agar „St 34”, en ik „St 25”.

Ik vond het huis van Iwan Iwanitsj, en toen ik me verzekerd had, dat niemand me zag, ging ik er binnen. In de vestibule sprak een man me aan, waarschijnlijk de portier. Hij leek me niet erg vriendelijk. Hij deed de deur achter me dicht en ging er voor staan.

„Wat wenscht u?” vroeg hij.

„Ik zoek Iwan Iwanitsj. Zus-en-zoo,” zei ik. „Kunt u mij 't nummer van zijn flat ook zeggen?” Ik wist dat nummer, maar tegenover dien man leek het me beter, me zoo onwetend mogelijk te houden.

„Hij zit in de gevangenis,” zei de man, „en zijn flat is verzegeld. Kent u hem?”

Straks arresteren ze mij ook, dacht ik, om te zien, wat ik hier moet! Zou ik met den valschen pas als Tsjeka-beambte voor den dag komen? Dat ging niet. Dan had ik moeten weten, dat Iwan Iwanitsj gearresteerd was. Ik zocht snel naar een aannemelijk voorwendsel.

„Neen, ik ken hem niet,” antwoordde ik. „Nooit gezien. Ik moest hem dit pakje geven.” Ik haalde het papier met mijn voorraad sokken, biscuits en zakdoeken te voorschijn. „Heeft hij een paar dagen geleden bij een kennis thuis laten liggen. Ik zal 't maar weer meenemen.”

„Laat dat maar hier,” zei de man.

Vervolg op blz. 26

Blond of Donker

UW HAAR MOET FRAAI GLANZEND ZIJN!

Zorg, dat Uw haar werkelijk Uw charme verhoogt! Was het voortaan met Blondona of Brunetta, de moderne, alkalivrije haarwasmiddelen. Het resultaat zal schitterend zijn. Want Blondona is het enige haarwasmiddel, dat Kamillioflor bevat, waardoor donker geworden blond haar de oorspronkelijke tint terugkrijgt, terwijl Brunetta het

aangewezen wasmiddel is, dat Hequil bevat, een plantaardig preparaat, dat donker haar een prachtige, diepe glans geeft. Na gebruik van deze haarwasmiddelen zult U bemerken, dat Uw haar veel sneller droogt en zich gemakkelijk laat behandelen.

Vindia voor volmaakte haarverzorging

VH 83-0266/120

KAUW! KAUWEN

voor een
gaaf gebit
en frissche
adem.

Wrigley's zorgt er voor, dat U behoorlijk kauwt. Het versterkt het tandvleesch en helpt U de tanden schoon en gezond te houden, verfrist de adem en - door de grootere speekselafscheiding - bevordert het bovendien de spijsvertering.

Wrigley's P.K. kalmeert de zenuwen en houdt U monter en frisch. Koopt nog heden een pakje.

KAUW REGELMATIG

5 CENT
PER PAKJE

WRIGLEY

Wilt U iets goeds -
dan

Alexanderwerk

ZEEUWSCH NIEUWS

Zeeuwsche onderwijzers bezoeken Vlissingen-Bad: de afdeling Zeeland van het Nederlandsch Onderwijzers-Genootschap hield haar jaarvergadering op de Vlissingsche Pier, waar het Paviljoen aan zulke bijeenkomsten een feestelijke entourage geeft.

De voorzitter van het N.O.G. kon dan ook een ruime opkomst naar deze gezellige vergadergelegenheid constateeren.

De dag van zijn zilveren ambtsjubilé is voor den sympathieken Westkappelschen gemeentesecretaris, den heer Vos, een gloriédag geworden. Het complete gemeentebestuur en corps gemeente-ambtenaren niet alleen, maar ook twee oud-burgemeesters van Westkapelle en gemeentebestuurders uit de omgeving hebben hem uitbundig gehuldigd. Dit is een moment in de raadzaal tijdens de redevoering van burgemeester jhr. de Casembroot.

Als oudst gemeente-ambtenaar bood de veldwachter van Westkapelle den heer Vos de gelukwensen en geschenken der ambtenaren aan.

Derde spreker van den Axelschen Oranje-landdag was oud-minister mr. H. Bijlerveld.

Onder de bezoekers van den Axelschen Oranje-landdag merkten wij verscheidene Zeeuwsch-Vlaamsche burgemeesters op.

Op prins Bernhard's verjaardag werd te Axel een Oranje-landdag gehouden, waar een groote menigte bezoekers de redevoeringen van drie eminente sprekers met groot enthousiasme aanhoorde. Op de foto ziet u prof. jhr. de Savornin Lohman op verzoek van een aardige Axelsche zijn handteekening plaatsen. Links naast hem een tweede spreker, pater Borromaeus de Greeve.

De Axelsche muziekkorpsen luisterden den Oranje-landdag van 29 Juni feestelijk op

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat de vereeniging tot instandhouding van oude gebouwen een vruchtbaar jaar achter den rug heeft. Enkele verweerde geveltjes zijn van den ondergang gered en een bejaarde dame heeft men er toe kunnen krijgen, dat zij haar hoed uit het jaar 1906 nog geruimen tijd zal dragen!

In Lewedorp heerscht groote vreugde, wijl de dorpsmid een zilveren medaille bekomen heeft met het beslaan van paarden.

We hebben het altijd onzen luisterraars voorgehouden: een hoefijzer brengt geluk aan, uitgenomen in het geval dat men het oprapt, terwijl het nog gloeiend is!

Te Kruiningen heeft een vroede vader zijn ontstemming geuit over het feit, dat er nog zoovele straten in de gemeente zijn, die nog geen naam hebben. Voorloopig wil men die stakkers nu den verzamelaar van „Vondelingenwijkje” geven.

Eenig geduld raden wij overigens den opposanten aan; er zijn nog zooveel vennootschappen ook naamloos in Nederland!

Onze correspondent te Hoofdplaat seint ons, dat er een commissie geboren is, die een wegwedstrijd wil organiseren. Gedacht is de route over Kruiningen, Wemeldingen en Krabbendijke te leggen met het Jachtwater als eindpunt!

In den raad te Oudelande is gelamenteerd over het feit, dat de jeugd de zoogenaamde klapbank vernielt.

Het medeleven van het college met het instituut der praatvaarders wordt hooglijk door alle rederijders op prijs gesteld!

Te Heinkenszand gaat men één bergplaats bouwen voor brandspuit, lijk-wagen en keuringsdienst voor vleesch.

De warenhuizen dringen zelfs tot het platteland door.

Een heer, die te Schore op een „kunstwerk” was gaan zitten, is door den kantonrechter veroordeeld tot f 1.— boete.

Fijngevoelig is het niet, maar ten slotte loopt de museum-directeur, die het Melkmeisje van Vermeer ophing, toch altijd nog op vrije voeten!

De raad van Sas van Gent kreeg dezer dagen het voorstel te behandelen tot het verleen van een crediet van duizend gulden om het gemeentehuis te voorzien van nieuwe meubelen, tapijten en enkele etsen. Met algemeene stemmen besloot men echter niet meer te besteden dan een rijksdaalder.

Naar wij vernemen, zal nu een inkoopcommissie de hand probeeren te leggen op eenige ledige sinaasappelen-kisten en 'n dweiltje!

In de bijeenkomst van den Hoedekenskerkschen raad klaagde een lid over een te hooge heg bij het kerkepaadje, die het uitzicht belemmert.

Men is van plan gezamenlijk naar „de haag” te gaan, om zich persoonlijk op de hoogte te stellen.

Wij adviseeren: wacht tot den derden Dinsdag in September, dan ziet u misschien meteen de gouden koets nog!

Hier is niets meer aanwezig, waarom wij sluiten tot de volgende week, dames en heeren!

Groote belangstelling werd er te Vlissingen betoond bij de begrafenis van den in Zeeuwsche sportkringen zeer bekenden heer J. van Bel.

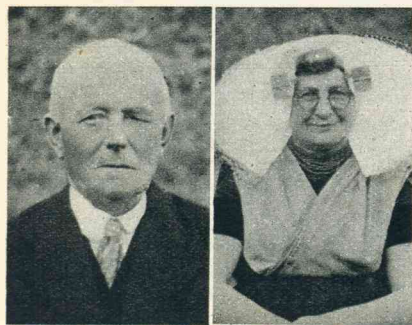
Ook burgemeester van Woerden strooide bloemen in de groeve van den te Vlissingen ter aarde bestelden heer J. van Bel.

Vier Biervlietsche danseresjes voerden op den weldadigheidsavond voor kinderuitzending met uitbundig succes een menuet uit, die een der glanspunten van den avond was.

In Nieuwland werd de afgeloopen week al gewerkt met de nieuwe vlastrekmachine, die op de tentoonstelling in Goes voor het eerst de aandacht had getrokken. De prestaties van het nieuwe apparaat overtroffen nog de verwachtingen, die er waren gewekt.

Te Hoedekenskerke mocht het echtpaar Hoek-van Dijke dezer dagen onder groote belangstelling zijn gouden huwelijks-jubilé vieren.

Te Borssele vierde ds. J. C. Elenbaas zijn zilveren jubilé als voorganger der gemeente: te midden van den kerkeraad poseerde de jubileerende predikant voor ons.

Elk licht is goed licht als U Kodak „Panatomic” film gebruikt. Bovendien onderscheidt deze hoogst gevoelige film alle kleuren en de zeer fijne korrel maakt elke vergroting mogelijk. Ook voor kleinbeeld-fotografie is „Panatomic” de aangewezen film.

Kodak
„PANATOMIC”
 film
 Verkrijgbaar bij alle
 Kodakhandelaren

Een perronkaartje kost een stuiver
 voor datzelfde geld koopt U echter ook: de nieuwe 5 cts. rol

VS
MAAG-PEPERMUNT

„VS” is de echte, medicinale peppermunt.
 „VS” verkwikt en geeft volop nieuwe energie!

VAN SLOOTEN N.V. - LEEUWARDEN

Het avontuurlijke en romantische leven van een Britschen spion in het

Roode Rusland

Vervolg van bladzijde 23

„O, ja, graag,” antwoordde ik en ik gaf hem het pakje. „Goeden morgen,” zei ik beleefd. „Ik zal zeggen, dat Iwan Iwanitsj gearresteerd is.” De man gaf de deur vrij, maar keek me nog strak aan, toen ik de straat op ging.

Ontmoedigd door dien tegenslag ging ik naar het ziekenhuis, waar ik Melnikof hoopte te vinden. Ik ging te voet, want de weinige trams, die er liepen, waren over- en overvol.

Melnikof bleek familie te zijn van een der dokters, maar hij was er niet. Hij was er één nacht geweest, maar daarna niet meer, zei de oude vrouw in het portiershokje. Zou hem iets overkomen zijn? Ofschoon... hij zou wel méér schuilplaatsen hebben. Ik kon niets anders doen dan den middag afwachten en naar het geheime cafeetje gaan, dat hij me had uitgeduid.

Ik liep langzaam de stad weer in. Overal zag ik schamelheid en vervuiling. Hier en daar waren groepen mensen, blijkbaar van beteren stand, dames en oude heeren in afgedragen kleeën, de vroege sneeuw aan 't wegschoffelen, onder commando van een werkmán, die als opzichter stilstond en niets deed. Er lagen doodgeranselde paarden langs den weg — de dames, die de straat moesten vegen, waren niet sterk genoeg om ze weg te ruimen. Menig huis herinnerde me aan oude vrienden — en meteen pijnlijk gevoel begreep ik, dat die nu dood waren. Er waren nog enkele winkels open, maar zonder Sovjet-permissie mocht niemand iets koopen dan propagandistische lectuur, spotgoedkoop, en bloemen, fabelachtig duur. Soms zag je in een keldertje wat rottende groenten en fruit liggen en overschotjes biscuits en blikgoed. Bitter duidelijk sprak alles van gebrek en toenemende storing in 't normale leven.

Ik had dolgraag een paar bezoeken gebracht, maar begreep, dat het niet kon. Mijn sjofele kleeën, mijn haard en mijn haren, die vermomming stelde me in staat, hier te zijn, maar sneed me af van mijn vrienden. Toch ging ik een zijstraat bij de Liteiny-brug in en staarde lang en treurig naar zeker rijtje ramen. Was er een gezicht verschenen of had er maar een gordijn bewogen, mijn hart zou sneller geklopt hebben. Maar er kwam geen teken van leven. Later hoorde ik, dat degene, naar wie ik uitzag, maanden te voren plotseling verdwenen was — nooit meer iets van gehoord. Zulke dingen gebeurden vaak in die dagen. Geen mensch sloeg er acht op.

Achter me stond een oude bedelaar tegen een regenpijp te leunen, met zijn gezicht naar den muur. Hij snikte.

„Wat is er, oompje?”

„Ik ben zoo koud en ik heb zoo'n honger,” klaagde hij zonder op te kijken. „Ik heb in drie dagen niets gegeten.”

Ik drukte hem wat geld in de hand. Hij nam het aan, maar keek me verwonderd aan. „Dank u,” zei hij, „maar wat moet ik met geld? Hoe kom ik aan brood?”

Ik gaf hem een stuk van het mijne en liep door.

En ik, dacht ik, hoe kom ik aan brood?

Nu dacht ik ineens aan dien bedelaar in Kalisch, toen ik negen jaar te voren Rusland was binnengekomen.

Ik ging terug en gaf den ouden man de rest van het broodje.

Toen liep ik terug naar het station. Daar was een buffet, had ik 's morgens gezien. Maar ik vond er slechts snippers haring op snippers zwart brood, waarvoor een buitensporige prijs werd gevraagd. Ik ging zitten om te rusten, dronk een slap aftreksel van een theesurrogaat en las de Sovjet-kranten. Die kreten om de schepping van een machtig rood leger, dat Europa en heel de wereld in revolutiebrand zou zetten.

's Middags ging ik naar het cafeetje, op de bovenste verdieping van een huis in een der zijstraten van de Nefsky Prospekt. Ik belde, de deur ging op een kier open en ik zag een scherp en wantrouwig oog gluren. Ik zette mijn voet tusschen de deur en vroeg snel naar Melnikof.

„Melnikof?” zei de stem, die bij het oog hoorde. „Welke Melnikof?”

De deur ging iets wijder open en ik stond voor twee dames, de eene (die van het oog) bedaagd en dik, de andere jong en knap.

„Hoe is zijn voornaam en vadersnaam?” vroeg de jonge dame.

„Nicolaas Nicolaewitsj,” antwoordde ik.

„'t Is in orde,” zei de jongste dame tegen de oudste. „Hij zei, dat er misschien iemand voor hem zou komen vanmiddag. Komt u binnen. Nicolaas Nicolaewitsj is hier Zaterdag even geweest, en hij zou gisteren terugkomen, maar we hebben hem niet gezien. Hij kan nu ieder oogenblik komen.”

Ik kwam in een kamer vol kleine tafeltjes, en tot mijn verbazing zette de knappe jongedame, Vera Alexandrofna, mij heerlijk gebak voor. Later kwamen er nog meer menschen, allen blijkbaar bourgeois. Zij lachten en praatte ten luid en schenen geld in overvloed te hebben, want de lekkernijen waren peperduur. Het café was, zooals ik later hoorde, een trefplaats der Witten, die, naar men beweerde, van geldmiddelen werden voorzien door agenten der geallieerden.

Vera Alexandrofna kwam bij me zitten. Mijn exeus over mijn voorkomen wees ze af. „Zoo zijn we allemaal tegenwoordig,” zei ze. (Zelf zag ze er keurig uit.) Zij vertelde me, dat zij en haar moeder de zaak op gang hielden, door bedienenden het platteland in te zenden om levensmiddelen te halen, maar zij leefden in een aanhoudende vrees voor ontdekking. Meermalen hadden de Rooden den portier gevraagd, of er verdachte personen in het huis woonden, maar hij had hen weggewerkt, omdat Vera en haar moeder hem meel gaven.

Zij ging weg, om voor haar andere

MARTINI

opwekkend - smakelijk - gezond - pittig

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 93. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

gasten te zorgen. Ik voelde me steeds minder op mijn gemak. De gezichten der aanwezigen bevielen me lang niet allemaal, en vier luidruchtige officiertjes aan een tafeltje in de buurt zaten me voortdurend op te nemen.

Een hunner stond op en sprak mij aan. Hij was mager, had diepstaande oogen, overeind geborsteld haar en een zwart snorretje. Ik vond hem een eigenaardigen leelijken trek om zijn mond hebben.

„Goeden middag,” zei hij. „Mag ik me even voorstellen? Kapitein Zorinsky. U wacht op Melnikof, is 't niet? Ik ben een vriend van hem.”

Ik gaf Zorinsky een hand, maar moedigde hem verder niet aan. Melnikof had me niet gezegd, dat ik een vriend van hem zou ontmoeten. Had die Zorinsky maar geraden, dat ik op Melnikof wachtte, of had Vera Alexandrofna 't hem verteld?

„Melnikof is er gisteren niet geweest,” ging hij voort, „maar als ik ooit iets voor u doen kan, met alle genoegen.”

Ik boog en hij ging terug naar zijn tafel. 't Was al zes uur, dus besloot ik maar heen te gaan. De sfeer in het café wekte een niet te omschrijven ongerustheid in me.

„Jammer dat u Melnikof gemist hebt,” zei Vera Alexandrofna, toen ik afscheid nam. „Komt u morgen terug?”

Dat zou ik doen, zei ik, maar ik besloot stellig het tegendeel. Vera Alexandrofna was beschaafd en charmant, maar haar café vertrouwde ik niet.

Ik besloot naar de flat van Iwan

Sergeiewitsj te gaan, Melnikof's vriend, die me in Viborg naar den trein had gebracht. In een sombere duisternis kwam ik buiten. Slechts op groote afstanden brandden lantarens.

Ik vond het huis. Ik moest weer op de bovenste verdieping zijn. Mijn ervaring van dien ochtend had me voorzichtig gemaakt: ik ging binnen alsof ik me vergiste, dan kon ik zoo noodig makkelijk weggelopen. Maar er was een doodsche stilte, op de trap kwam ik niemand tegen en het duurde lang, voor ik gehoor kreeg op de bovenste verdieping. Ik dacht er al over, heen te gaan en te zien, waar ik den nacht doorbracht, toen ik voetstappen achter de deur hoorde. Een vrouwenstem vroeg onvriendelijk: „Wie is daar?”

Ik noemde den naam van Iwan Sergeiewitsj, en na wat heen en weer praten liet de huishoudster me binnen. Ze sloot snel de deur weer en aarzelend stond ze mij aan te kijken. Achter haar stond een dienstmeisje.

Ik bracht de groeten van Iwan Sergeiewitsj over en werd in de keuken gelaten — alleen daar werd gestookt, want brandstof was moeilijk te krijgen.

Ik was ontzettend moe. Toen de huishoudster even de keuken uit was, zei het meisje: „Stepanofna is een beetje van streek vandaag. Ze was haast gearresteerd vanmorgen — de Rooden kwamen op de markt en grepen iedereen, die levensmiddelen kocht of verkocht.”

Wordt vervolgd

Belangrijk bericht

Wij deelen onzen abonné's reeds thans mede, dat naar aanleiding van het

VEERTIGJARIG JUBILEUM ONZER KONINGIN

door ons een prachtig uitgevoerd **Herinneringsalbum** wordt uitgegeven, hetwelk tegen den uiterst lagen prijs van slechts **25 cent** verkrijgbaar zal worden gesteld.

Hoewel wij in het volgend nummer nader hierop terugkomen, willen wij er hier alleen nog op wijzen, dat dit album in vorm en omvang gelijk zal zijn aan het in Januari van het vorig jaar uitgegeven **Huwelijksalbum**, hetwelk zulk een enorm succes mocht oogsten, zoodat dit eveneens in kleuren uitgevoerde **Koninginne-album** een prachtige aanvulling hierop genoemd mag worden.

Wij raden daarom eenieder aan, reeds nu een of meerdere exemplaren van dit schitterend document te doen reserveeren bij onze bezorgers, agenten of kantoren.

DE SCHILDER RAOUL MARTINEZ

(Bij onze kleurendrukplaat op pag. 33)

De schilderij, welke wij in dit nummer in kleur reproduceeren, is, zooals men wel onmiddellijk zal zien, niet het werk van een Hollander. Het zijn ons daarom vergund, dezen schilder met enkele woorden bij onze lezers te introduceeren.

Raoul Martinez is in 1878 te Parijs geboren uit Cubaansche ouders. Hij woonde achtereenvolgens te Cuba, Parijs, Brussel en Amsterdam.

Hij verliet België in het begin van den oorlog en vestigde zich te Amsterdam. Zijn stillevens zijn over het algemeen groot en breed gezien en in felle kleurschakeeringen weergegeven. Zonder in details af te dalen en zonder naar afdeemping van de kleur te zoeken, weet de schilder ons nochtans te treffen door de breede samenvatting, waarmee hij ons het door hem gekozen onderwerp weet te suggereeren. Zijn krachtig koloriet, zijn breede opzet, zijn origineele compositie zijn door Martinez samengebonden tot een natuurlijke eenheid, welke een vreugde is voor het oog.

Dank je voor 't lesje!

Vinolia Cold Cream heeft, door haar samenstelling uit de voortreffelijkste ingrediënten en extra fijne emulgering, een bijzonder heilzame invloed op de huid. Vooral wanneer zij gebruikt wordt in combinatie met Vinolia Vanishing Cream, eveneens een zeer bijzondere creatie, die een ideale basis voor poeder vormt. Wie prijs stelt op volmaakte huidverzorging, kiest voortaan uitsluitend

Vinolia

VANISHING CREAM - COLD CREAM

GEWONE TUBE 35 CENT - GROTE TUBE 60 CENT - LUXE POT 90 CENT

VC 33

Waarom U minderwaardige
insectenmiddelen
moet weigeren en vragen naar...

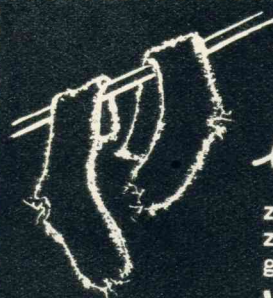
FLIT

Flit doodt beslist, omdat Flit een combinatie is van onovertroffen insectendoodende middelen. Elke bus Flit bevat een product, waarvan de krachtige werking bewezen is. Eisch dus Flit en weiger ieder twijfelachtig namaakproduct. De Flit-soldaat is Uw waarborg

VERTEGENW.: KERKHOFF & Co. - NASSAUKADE 373 - AMSTERDAM

De
beste sokken

zijn nog niet bestand tegen sterke zweetafscheiding. Wandelaars verzorgen de voeten met

Vasenol-Voetpoeder

Het uithoudingsvermogen wordt grooter; branden, schrijnen en stuklopen wordt voorkomen. Het houdt de voeten droog, vrij van onaangename reuk en ontziet de sokken.

In alle goede Apotheken en Drogistzaken verkrijgbaar!

HOFGEHEIMEN

Uit het intieme leven van de grooten der aarde

door Z. K. H. Prins Christoffel van Griekenland

2

Koning Eduard morst spinazie — Kalverliefde — Caruso met 'n gebroken stem

Mijn eerste bezoek aan Engeland

Op eenentwintig-jarigen leeftijd bracht ik mijn eerste bezoek aan Engeland en ik was daar de gast van koning Eduard en koningin Alexandra.

't Was in den zomer van 1909, een tijdperk van voorspoed, vrede en kwistig amusement, gecentraliseerd in de groote Londensche huizen, die thans historie zijn, zooals Devonshire House, Lansdowne House en Grosvenor House, waar iederen avond schitterende diners en bals werden gegeven voor een schare van beeldschoone vrouwen en talentvolle mannen.

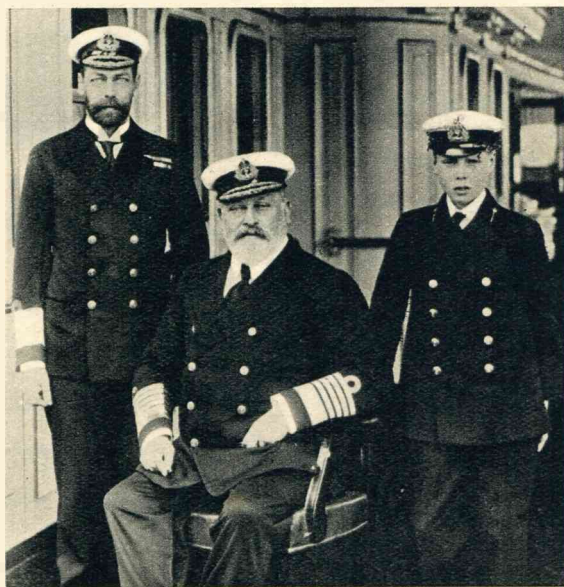
Het leven op 't Buckingham-paleis was een mengeling van de flonkering aan het Russische hof en het eenvoudige leven aan 't hof te Athene. Koning Eduard bracht mij en mijn neef (den tegenwoordigen koning van Griekenland, George II), die in die dagen eveneens te Londen vertoefde, overal heen, maar spoedig begon ons jeugdig enthousiasme en uithoudingsvermogen hem te vermoeien. Hij wees toen sir Harry Stonor aan om ons op de uitgestrekte „ontdekkingstochten” te vergezellen. Ik ben er vast van overtuigd, dat de arme man toen wij „eindelijk” vertrokken, een rustkuur heeft moeten ondergaan, want in drie weken tijd heeft hij letterlijk niet kunnen slapen. Iederen avond waren er tooneeluitvoeringen of partijen, waar wij met alle geweld heen wilden.

Koning Eduard, die den naam had van Vredesstichter, omdat hij door zijn zonnig en zachtmoedig humeur zeer kalmevend en bemiddelend wist op te treden, kon zich soms ontzettend kwaad maken. Zoo herinner ik mij, dat hij tijdens een diner, dat zou gevolgd worden door een bal, een beetje spinazie morste op zijn hagelwit overhemd. Met een ruk vloog hij overeind, dompelde zijn beide handen in de schaal met spinazie en smeerde zijn heele overhemd daarmee vol. Toen hij de beleefde con-

sternatie der gasten zag, begon hij op zijn aanstekelijke manier te lachen.

„Och, ik moest mij nu toch verkleeden, waarom zou ik mij dan niet ineens flink toetakelen?”

Koningin Alexandra had een ware verzamelwoede van zelfs de meest gewone en waardelooze voorwerpen. Ook als zij op reis ging, nam zij steeds een deel van haar collectie mee. Het koninklijk jacht „Victoria en Albert” stond er vol van. Een keer geraakten wij in een hevigen storm voor de Noorsche kust. Koningin Alexandra bleef den geheelen nacht op en deed niets anders, dan de voorwerpen uit haar verzameling van den grond rapen en weer op de tafels zetten. Nauwelijks was zij er mee klaar of het jacht slingerde zoo gevaarlijk den anderen kant op, dat alles weer omver rolde en de koningin van voren af aan kon beginnen.

Koning Eduard VII van Engeland, die tijdens 'n diner zijn hagelwit overhemd vol spinazie smeerde, toen hij er 'n beetje op gemorst had! Naast hem links: de latere koning George V van Engeland en rechts: de prins van Wales, de tegenwoordige hertog van Windsor.

De zomerresidentie van den Engelschen koning, het slot Balmoral, waar de ontgoochelde minnaar, prins Christoffel, toerbucht en raad vond.

Koningin Alexandra van Engeland, een tante van Christoffel, die een ware verzamelwoede had van allerlei, zelfs waardelooze voorwerpen.

De markies van Soveral, een intiem vriend van koning Eduard, was eveneens aan boord. 's Avonds, tijdens het diner — de koningin zat tusschen hem en mij in — werd het jacht plotseling door een hooge golf opgeheven, met 't gevolg, dat de koningin en de markies in een hoek van de eetkamer terecht kwamen.

Kalverliefde met een dramatisch slot

Engeland was ook het tooneel van mijn eerste romance, die echter nogal een dramatisch einde nam.

Een der prinsessen der Engelsche koninklijke familie was ongetrouwd gebleven, zij was, zooals men dat daar noemde, „teleurgesteld in de liefde”. In den loop der jaren werd zij de typische „oude vrijster”, die allen hetzelfde zijn, van koninklijken bloede of niet. Zij dweept met de jeugd, maar zij interesseerde zich vooral voor verlovings- en trouwpartijen, terwijl zij zich met speciale voorliefde in andermans zaken mengde.

Ik was nog maar pas in Engeland, toen zij er al op aandrong, dat ik zou trouwen en liefst zoo spoedig mogelijk. Zij kende zelfs een geschikte bruid: prinses Alexis, de dochter van den hertog van Fife. Zij wist mij ervan te overtuigen, dat onze verloving de algemeene goedkeuring zou wegdragen.

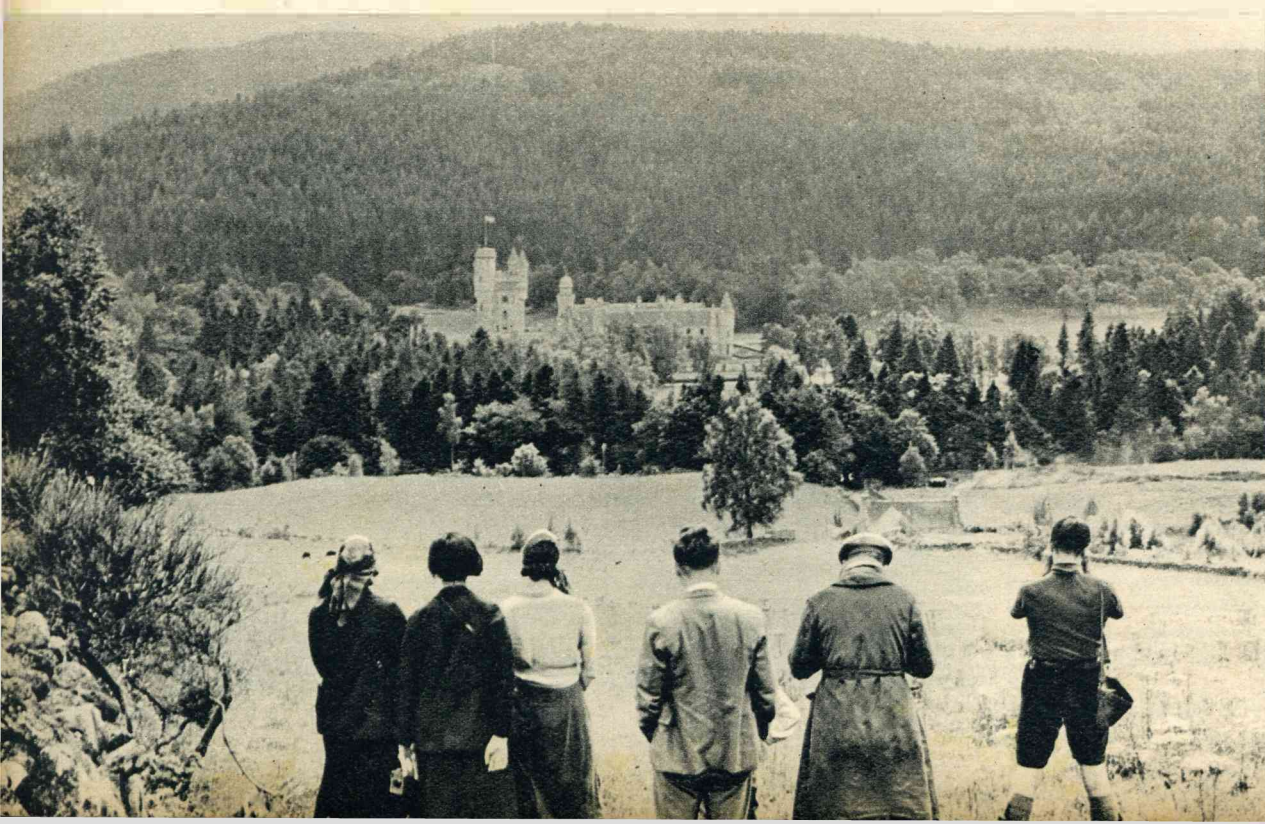
Ik was er zeer mee gevleid, want ik bewonderde prinses Alexis reeds vanaf 't oogenblik, dat ik in Londen kwam. Toch zou ik haar nooit een ernstig aanzoek hebben durven doen, laat staan haar vader over dit onderwerp spreken.

De ongetrouwde tante, nu geheel in haar element, verzekerde mij, dat alles in orde zou komen en een paar dagen later deelde zij mij triomfantelijk mede, dat zij voor mij een invitatie had bekommen om op Mar Lodge, het landgoed van den hertog van Fife, te komen logeeren. Maar, ongelukkigerwijze, vergat zij erbij te zeggen, dat zij deze invitatie had afgedwongen met de plechtige verzekering, dat ik in geen geval een aanzoek om de hand van zijn dochter zou doen. Integendeel, zij liet mij in den waan, dat op dit punt alles reeds in het reine was gebracht.

Ik ging dus in zalige onwetendheid naar Schotland en een paar dagen later waren prinses Alexis en ik in het geheim verloofd. Maar na vier dagen besloot Alexis haar ouders toch met het blijde nieuws in kennis te stellen. Op 'n avond, voor het diner, zag ik haar als een bang, schuldbeuwt kind de werkkamer van haar vader binnenglippen: toen ik haar 'n uur nadien ontmoette waren haar oogen rood en durfde zij mijn glimlach niet te beantwoorden.

Zij was een toonbeeld van volslagen wanhoop.

Het diner verliep in ijzige stilte en na afloop ervan werd ik in de werkkamer van den hertog geroepen. Ik beleefde daar het pijnlijkste kwartiertje van mijn leven!

Niet alleen sloeg de hertog al mijn illusies van 'n huwelijk met zijn dochter den bodem in, maar hij wond zich bovendien zoo geweldig op, dat hij weigerde te gelooven, dat ik geheel uit onwetendheid gehandeld had en hij beschouwde mij als een laffen woordbreker. Dat de romantische neigingen der arme, oude tante de schuld van alles waren, wou er bij hem niet in.

Het was een pijnlijke situatie.

Prinses Alexis stortte overvloedige tranen, ook de hertogin van Fife en de ongehuwde tante, de oorzaak van alle ellende, konden hun tranen niet bedwingen. Koningin Alexandra, die er zoo goed als niets van begreep, ging van de een naar de ander en deed haar uiterste best de partijen te troosten en met elkaar te verzoenen.

Den volgenden morgen vertrok ik voor dag en dauw, door niemand opgemerkt, en begaf mij regelrecht naar Balmoral. Daar klopte ik lord Knollys uit zijn bed, deed hem het verhaal van mijn wederwaardigheden en deze spoedde zich naar 't kasteel, waar koning George, die inmiddels aan de regeering was gekomen, en koningin Mary in die dagen vertoefden. Koning George verzocht mij direct te komen.

Hij moest onbedaarlijk lachen, toen hij uit mijn mond in geuren en kleuren 't verslag hoorde van de scène op Mar Lodge, maar toch raadde hij mij aan, den hertog van Fife een brief te sturen en daarin alles rustig uiteen te zetten. Ik deed het en enkele uren later reeds werd ik op de vriendelijkste wijze uitgenodigd op Mar Lodge te komen lunchen. Ik ontmoette prinses Alexis wel, maar wij werden geen oogenblik alleen gelaten om ongestoord met elkaar te kunnen praten.

De hertog van Fife stierf den volgenden winter en nog steeds blijf ik het betreuen, dat ik hem niet van mijn onschuld heb kunnen overtuigen. Prinses Alexis ontmoette ik eerst vele jaren later. Zij was intusschen getrouwd met prins Arthur van Connaught. Natuurlijk kwam bij die gelegenheid ons gesprek te loopen over deze dramatische dagen op Mar Lodge en daar de liefde bij geen van ons beiden erg diep had gezeten, konden wij er hartelijk om lachen.

'n Misverstand met historischen nasleep

Tijdens een van mijn verblijven in het vooroorlogische Londen was ik enkele weken gelogeed bij een oude Grieksche dame, madame Scaramanga, die een huis bewoonde bij Hyde Park Corner. Zij

gaf veel partijen en ik ontmoette bij haar een aantal vooraanstaande leden der Grieksche kolonie in Londen.

Onder hen bevond zich 'n buitengewoon aantrekkelijk meisje, miss Skilitzi. Zij was toen nog jong, maar zeer levendig van geest; zij interesseerde zich voor vele problemen en was erg vaderlandslievend, hoewel zij bijna haar

Het koninklijke jacht „Victoria and Albert”, dat tijdens de plezierreizen van het Engelsche koningspaar volgepropt werd met de „snuisterijen” van koningin Alexandra.

heele leven in Engeland gevoond had.

Er groeide tusschen ons een hechte vriendschap, die jarenlang standhield, totdat ik haar zonder opzet diep beleedigde. De oorzaak van het misverstand was absoluut onbeduidend. Toch heeft het, naar ik meen, niet alleen invloed uitgeoefend op ons beider lot, maar ook op dat van vele anderen. Wat er precies gebeurde, is het volgende:

Miss Skilitzi, die zeer gefortuneerd was, gaf een bal in het Claridgehotel, waar ik toen juist logeerde. Hier van volkomen onwetend, dineerde ik dien avond bij een vriend en keerde reeds vroeg naar mijn hotel terug. Toen ik voorbij de balzaal liep, keek ik over de gordijnen, die voor de

glazen deuren hingen, naar binnen. Ik zag miss Skilitzi naar mij kijken met een blik van donder en bliksem en ik vroeg mij af, waarmee ik haar soms beleedigd kon hebben. Den volgenden dag hoorde ik de verklaring ervan.

Zij had mij uitgenodigd op 't bal, maar ik had de uitnodiging eenvoudig genegeerd.

Ik protesteerde heftig, dat ik geen uitnodiging ontvangen had, maar zij weigerde dit te gelooven. Een paar dagen later ruimde ik de paperassen op mijn schrijftafel op, toen ik een ongeopenden brief vond. Het was de uitnodiging voor 't bal van miss Skilitzi.

Zij heeft het me nooit vergeven en wij hebben elkaar sindsdien niet meer ontmoet. Kort en later trad zij in het huwelijk met Venizelos.

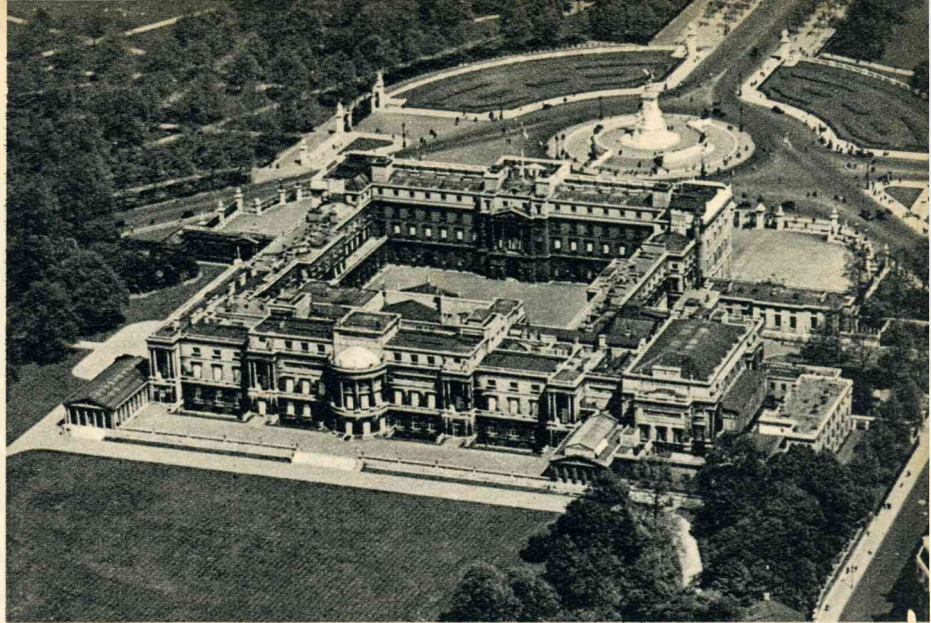
Vaak heb ik mij zelf verwonderd afgevraagd of vele tragische gebeurtenissen uit mijn latere leven niet een geheel andere wending zouden genomen hebben, als dit onbeduidende misverstand in Londen niet ontstaan was.

Niemand ter wereld toch weet, dat miss Skilitzi eens ervan droomde met mijn broer George in het huwelijk te treden. . . .

Ontmoeting met Caruso

Ik ontmoette Caruso in Londen, toen ik te gast was bij mrs. van Raalte. De beroemde tenor had juist een verschrikkelijken tijd achter den rug. Door overspanning en vermoeidheid was zijn stem reeds wekenlang gebroken, natuurlijk zonder dat iemand buiten zijn intiem kring hier iets van wist. Als laatste redmiddel was hij naar Londen gekomen om zich onder behandeling te stellen van professor Barthelmy, 'n Griek, die den naam had de meest hopelooze gevallen te kunnen genezen. En inderdaad, hij slaagde erin na een paar lessen de stem van Caruso even helder en sterk te doen klinken als vroeger.

Ik zelf deed in die dagen veel aan muziek en mrs. van Raalte drong er op aan, dat ik bij professor Barthelmy zangles zou gaan nemen. Het hielp niet, dat ik protesteerde met te zeggen, dat de befaamde professor wel stemmen, die geleden hadden, wist te genezen, maar dat ook hij van iemand die niet kon

Buckingham Palace, waar prins Christoffel in den zomer van 1909 voor 't eerst te gast was.

zingen onmogelijk een zanger zou kunnen maken. Ik moest en zou erheen en zoo stond ik dan op 'n goeden dag in de kamer bij den professor 'n proeve van mijn zangkunst af te leggen.

Midden onder mijn lied hoorde ik de deur opengaan. Ik dacht niet anders of 't was mrs. van Raalte en keerde mij niet om om mij daarvan te overtuigen. Ik zong 't lied dus tot het einde uit. Toen hoorde ik achter mijn rug een welluidende, zuidelijke stem zeggen: „Prachtig, prachtig,” en tot mijn groote verbazing zag ik nu Caruso op mij toekomen, een en al welwillende glimlach.

„Prachtig,” herhaalde hij met die typische verdraagzaamheid, die men steeds bij groote kunstenaars kan waarnemen als zij de zwakke pogingen van amateurs willen aanmoedigen.

Wat mij betreft, ik heb er wel voor gezorgd, dat niemand me nog ooit met dit soort „prachtig” of „goed zoo” aanmoedigde!

Caruso zong daarna voor ons het eene lied na het andere en voordat hij vertrok, bood hij me nog een van zijn geestige caricatuurteekeningen aan, die hij vliegensvlug van mij gemaakt had. Hij was een begaafd tekenaar en zou als zoodanig zeker beroemd zijn geworden, indien hij zich in deze richting verder bekwaamd had.

Lloyd George en lord Kitchener

Tijdens mijn verblijf op het buitengoed van koning George en koningin Mary in den zomer van 1912 ontmoette ik twee mannen, die enkele jaren later nog een rol zouden spelen in de gebeurtenissen, die leidden tot het aftreden van koning Constantijn van Griekenland.

De een was Lloyd George, de ander lord Kitchener. Zij waren beiden op denzelfden avond op Balmoral te dineeren gevraagd.

Het was de eerste maal, dat ik hen ontmoette en ik herinner me levendig; dat ik getroffen werd door het onderlinge contrast. Lord Kitchener stil, het echte type van 'n krijgsman, Lloyd George levendig, met drukke gebaren en een stroom van woorden. Vier jaren later, toen het lot van Griekenland beslist zou worden, reageerden zij beiden op hun karakteristieke wijze. Lloyd George schaarde zich aan den kant van Venizelos, terwijl lord Kitchener zijn sympathie schonk aan koning Constantijn, 'n soldaat

en een idealist zooals hij zelf. Toen hij in 1915 Athene bezocht, ontstond er direct een hechte vriendschap tusschen deze beide mannen.

„Ik heb met hem gesproken als de eene soldaat tegen den anderen,” zei lord Kitchener. „Hij staat in zijn volle recht. Als wij de hulp van Griekenland noodig hebben, dan schaaft het zich aan onze zijde.”

Was lord Kitchener niet op zoo'n tragische wijze om het leven gekomen, misschien had koning Constantijn dan geen afstand behoeven te doen van den Griekschen troon. . . .

Wordt vervolgd.

Enrico Caruso, die zei dat prins Christoffel „prachtig” kon zingen!

HET MOOIE DUITSCHLAND

Augsburg, St. Ulrichskathedraal.

AUGSBURG.

Van de Duitse stedenrepublicken uit de middel-eeuwen onderhield er geen enkele zulke levendige betrekkingen met Nederland als Augsburg. In Augsburg vonden vele Nederlandsche schilders en beeldhouwers een gewaardeerden werkkring. Als voorbeeld mogen genoemd worden Hubert Gerhard uit 's-Hertogenbosch en Adriaan de Vries uit 's-Gravenhage, die op het einde der zestiende eeuw gedurende langere tijd hier verblijf hielden. Hubert Gerhard vervaardigde in opdracht der stad de beeldenrijke Augustusbron voor het raadhuis (1594), terwijl Adriaan de Vries de prachtige Mercuriusbron voor het Wevershuis (1598) en de niet minder mooie Herculesbron (1602) schiep. Ook voor Augsburg een dankbaar arbeidsveld. Wij vinden hier in de verzamelingen niet alleen werken van Rembrandt, Lastman, Mierevelt, Ostade, Wouwerman en anderen, doch ook van den landschapsschilder Hobbema. Het is voor den Nederlander interessant deze kunstwerken te gaan zien, en velen, die hun zomervacantie in het Duitse Alpengebied doorbrengen, zullen dan ook niet nalaten Augsburg te bezoeken, vooral daar deze vroolijke en gastvrije stad aan de rechtstreeksche route naar het zoeven genoemde gebied ligt.

Inlicht. en prospect. grat. bij alle reisbureaux en het Duitsch Verkeersbureau, Kalverstr. 111, Amsterdam.

Weserbergland Niedersachsen

Een bezoek aan Hannover schenkt vreugde en ontspanning. Mooier als ooit tevoren is de groote tuin in Herrenhausen herrezen in den strakken stijl van zijn hagen en wegen, in de bonte afwisseling van zijn waterwerken en kleurige bloemversieringen. Deze eenige onveranderd in stand gehouden schepping op tuingebied, uit de vroege barok-periode, met de hoogste fonteinen van het vasteland en Duitslands oudste tuintheater, vormt met haar bekoorlijke parkaanleg in romant. en Eng. stijl, met h. uitgebr. stadsbosch, de Eilenriede en h. nieuwe 2 1/2 km. lange, wonderm. Masch-meer, een krans v. schitterend groene plantsoenen.

Derhalve is Duitslands ideale „groote stad in het groen” ook voor U een loonend reisdoel.

Bad Bentheim

De Nederlandsche Zomerkolonie over de grens

Rheumatiek — Neuralgie — Gewrichtsontstekingen — Kurhotel midden in het Kurpark. Gunstige prijzen. Direkte sneltrein Amsterdam (Rotterdam) — Bentheim. Inlicht. Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Fürstliche Badeverwaltung Bentheim (Hannover).

Bad Pyrmont

het van ouds beroemde en mooie geneeskrachtige badplaats voor hartziekten, bloedziekten, vrouwenkwalen en rheumatiek.

Het Kurhotel temidden van Duitsland's mooiste kurpark, Pension 10.— tot 15.— RM.

Inlichtingen en prospecti bij het Duitsch Verkeersbureau te Amsterdam en bij de Kurverwaltung Bad Pyrmont.

Landesfremdenverkehrsverband Niedersachsen-Weserbergland-Hannover

Bezoek op Uw reis naar Duitschland

Bad Harzburg

Solbaden — drinkkuren — inhalatorium.
Kabel-zweefspoor — modern zwembad — alle sporten.
Directe spoorverbinding: Nederland—Bad Harzburg.

Het mooiste Hotel in den Harz **HARZBURGER HOF** groot eigen park, zwembad i. nabijh.

BODES HOTEL Het bekende voorname Hotel. 100 bedden. Tel. 641. Alle kamers met stroomend, warm en koud water. Autoboxen. Pension vanaf RM. 5.—.

HOTEL RADAU in alles eerste rangs! P. van. RM. 8.50 **HOTEL RHEINISCHER HOF** zeer modern ingericht. het mooiste gelegen. Pension vanaf RM. 7.—.

HOTEL VIKTORIA Het behaaglijke familie-hotel. Ook voor touristen. Elk comfort. Prosp. in de Nederl. taal door **KURHOTEL JULIUSHAUS** groot park, P. v. RM. 7.50. **HAUS SCHLEMM** b. Kurhaus, 1e rangs. P. v. RM. 7.50.

Wernigerode Begin van alle uitstapjes in den Harz. Ideaal vakantie-verblijf, geheel door bergbosschen omgeven. Doorgaande wag. Amsterdam-Wernigerode. Prosp. in de Nederl. taal door alle Reisbureaux en Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Verkeersamt Wernigerode.

Hahnenklee-Bockswiese Oberharz 600 M. b. z. Geneeskr. klimaatkuuroord. Bosch, water, bergen, vlakke wegen, Tennis, Golf.

Thale in het Bode-dal **HOTEL ZUM WALDKATER** Pens. van. RM. 5.—. Kamers vanaf RM. 1.50. Eigen.: Georg Löbsack.

Goslar de 1000jarige Keizer- en Rijksboerenstad in d. eeuwig groen. krans v. h. Harzgebergte, noodigt U uit haar te bezoeken. Pracht. bouw en kunstmonument. v. een groot Duitsch verled. Heerl. bergwouden liggen tot vlak voor de stad en nood. tot kl. en groote wandeling. Directe sneltrein Amsterdam-Goslar 7 uur sporens. Pension in hotels voor alle eischen 4.—, 5.— en 6.— tot 8.— RM. Kostenl. inlichtingen en prospectus bij de reisbureaux en het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam, Kalverstraat 111.

München

de stad van de Duitse Kunst en het uitgangspunt voor de Beiersche Alpen verwacht ook U.

Na volledige modernisering het nieuwe

HOTEL EXCELSIOR bij het Hoofdstation, rustig gelegen. Kamers met alle comfort vanaf RM. 3.50.

HOTEL „DEUTSCHER KAISER“ het gezellige, groote Hotel met alle moderne inrichtingen. — bij het Hoofdstation 500 bedden vanaf RM. 3.50—6.—. „Kaisersluben“.

HOTEL „DER KÖNIGSHOF“ Eerste rangs. 150 kamers. Nabij het hoofdstation. Groote ondergrondse garage aan het hotel. Prijzen vanaf RM. 4.50—7.—.

HOTEL SCHOTTENHAMEL bij het Hoofdstation — zeer rustig gelegen.

PARKHOTEL op alle kamers stroomend water. Prijzen v. 4 tot 8 Mk. Gaarne door Nederlanders bezocht.

HOTEL BAMBERGER HOF het degelijke hotel in het centrum der stad. Pens. v. RM. 7.50—9.50.

HOTEL GRÜNWALD rustig familiehotel bij het centraalstation. — 180 kamers, alle comfort.

HOTEL KAISERHOF Uitgang station middengebouw. Rustige kamers van RM. 4.— 5.—.

Jodium & Zwavelbad

Beiersche Alpen 730 M.

Wiessee a. d. Tegernsee

Alkalisch muriatische Jodium-Zwavelbronnen.

Bad-, Drink- en Inhalatiekuren legen aderverkalking, hartziekten, reumatiek, jicht, zenuwpijnen, klierziekten, ontsteking der slijmvliezen, vrouwenziekten. Prospectus en inlichtingen door de Baddirectie in Bad Wiessee en het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam-C.

BRENNER'S PARKHOTEL in eigen park gelegen, modern comfort, tennisbaan. — Prospectus. Kur-Pension **ASKANIA**, Huis van 1e rang. Prospectus.

Rottach-Egern

Luchtkuuroord a. d. Tegernsee

Beiersche alpen, 740 M. b. zee, Strandbad, boschr. bergen, 33 Km vlakke wandelweg, Conc., Thoma-tooneel. Prosp.

Jodiumbad Tölz

Hoogbloeddruk en vrouwenkwalen.

Pauschalkuren. April—October kurconcerten. Sedert tientallen van jaren het geneeskrachtige bad tegen hart- en aderaandoeningen. Prospecti bij de Städt. Kurverwaltung, Bad Tölz en het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C, Kalverstraat 111.

Garmisch-Partenkirchen

800 m. h. Zee, in het Werdenfelser Land (Beiersch. Alp.) Golf - Tennis Zwemmen - Rijden - Bergsport - 3 Bergsport. Log. i. a. klasse en prijs.

DR. WIGGERS KURHEIM het veelbezochte Beiersche gebergte-sanatorium, heerlijk gelegen.

„DER KURHOF“ het familiehotel, prachtig gelegen met schitterend uitzicht. Lange zonnedagen. Pens. vanaf RM. 8.50. Vraag! prospect.

PARKHOTEL „ALPENHOF“ Vooraanstaand Hotel, in het centrum gelegen. Alle comfort. Gezellig middelpunt voor de thee en voor den avond. Kamer RM. 4—9.—. Pension RM. 10—18.—.

GIBSON & SCHOENBLICK vooraanstaande Hotels 1e Klasse. Rustig gelegen, groote parken, Kamer v. RM. 4.—, Pension v. RM. 10.—. Eigenaar: Fritz Stanner.

GOLFHOTEL SONNENBICHL Mooiste, zonnigste, rustigste ligging, gunst. condities, Pens. RM. 9.50 tot 15.50

HOTEL NEUWERDENFELS Voornaam familie- en passantenhotel, rustig en centr. gelegen, 110 bedden. Eig. Ludwig Hener.

HAUS ERIKA familie-pension van eersten rang. Pens. vanaf RM. 7.50—9.50.

Mittenwald (930 m) het Duitse Alpen-luchtkuuroord aan den Karwendel-gebergte. Prospectussen bij het Verkeersamt.

HOTEL POST Eerste Hotel 1er plaats, 120 bedden, stroom. water, centrale verw. garages. Kamer RM. 2.50—5.—. Pens. RM. 7.50—10.—. Eigen tennisbanen b. h. Hotel. Tuin-café - Terras - Concert.

HOTEL KARWENDEL rustig, ten zeerste aanbevolen Hotel met alle comfort. Pens. 7—10 RM. Prospect.

Berchtesgaden-Königssee

Wen Gatz heb het, den löst er fallen in dieses Land, v. Dichter Ludwig Ganghofer

GRAND-HOTEL EN KURHAUS mooiste ligging in Berchtesgaden. — Prospectus op aanvraag.

KURHOTEL WITTELSBACH Voornaam familie-hotel.

HAUS GEIGER Het vooraanstaande hotel-pension. Groot eigen park.

HOTEL BELLEVUE voornaam familie-hotel

Reit im Winkel

een schalkamerijtje in de Beiersche Alpen — 700 M.

Oberstdorf

Beiersche met de Nebelhornbahn de ideale zomerbadplaats in de Allgäu en Breitachklamm Beiersche Hoog-

Alpen. Windstil en geen nevels; zuivere berglucht, hoogtezon. Succesvolle kuren — prachtige tochten door het hooggebergte — sport — vermakelijkheden.

Füssen

800 m. Heerlijke, nevelvrije badplaats en Kneipp-kuuroord bij de Beiersche Allgäu de Koningsloten Neuschwanstein en Hohenschwangau.

Augsburg

de stad met een 2000 jaar oude historie en een levenskrachtig heden.

Kortste spoor- en weg-verbindingen met de Alpegebieden v. Beieren en Oostenrijk. Inlichtingen en prospectus bij het Städt. Verkeers- & Werbeamt Augsburg, Maximilianstr. A.14 of bij Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C, Kalverstraat 111.

DE „FEESTZOMER” TE MUENCHEN

Op het programma van den ook dit jaar te München georganiseerden „Feestzomer” staan ditmaal niet minder dan 21 tentoonstellingen, 10 congressen, 20 internationale wedstrijden, feestvoorstellingen der Staatopera, een Italiaanse feestweek, concerten, feestelijkheden in de oude paleizen, enz. In Mei van dit jaar werd de gerestaureerde „Schatkamer” in de „Residenz” heropend, zoodat de toeristen weer de gelegenheid hebben de vermaarde schatten der Wittelsbachers, waaronder de prachtige werken der Karolingische en Romaansche goudsmiden, te bewonderen.

De voornaamste tentoonstelling is de „Groote Duitse Kunsttentoonstelling”, welke 10 Juni geopend is en tot 16 October duurt.

Van de verdere tentoonstellingen moge in de eerste plaats nog worden vermeld de groote Porcelaintentoonstelling, welke begin Juni geopend werd. Deze heeft een historische en een moderne afdeling. In de historische afdeling zijn kostbare exemplaren uit China, Japan, Perzië, Turkije, enz. vereenigd. Binnen- en buitenlandse musea, alsook talrijke verzamelaars hebben hun medewerking aan deze tentoonstelling verleend.

DE OPLOSSING VAN EEN CONFLICT

door John Merrywheater

Er trilden vijf letters door den aether. A.A.M.S.C. — de roepleetters van de Australian Aerial Medical Service, station Cluncurry. John Meredith noteerde een lang telegram, gaf het begrepen teken terug en nam de telefoon. „Hallo, met dokter Murray?”

Philip Murray stond juist op het punt zich naar zijn verloofde te begeven, toen het telefoontje van den medischen vliegdiens al zijn plannen voor den avond in de war stuurde.

„Brigadier Elsworth van Post Albert meldt, dat een van de luitjes van de Copperbaby Ranch een ongeluk heeft gehad met een tractor, dokter,” rapporteerde John Meredith. „De man ligt reeds van vanmorgen af bewusteloos.”

„Goed, ik zal gaan kijken,” beloofde Philip. „Anders geen nieuws?”

„Niets, dokter.”

„Beroerd,” mompelde Philip, terwijl hij afbelde. Een oogenblik later liet hij zich verbinden met zijn verloofde. „Het spijt me, May, van ons afspraakje kan niets komen. Ik moet er direct op uit. Een ernstig geval aan de Copperbaby Ranch. Anderhalf uur vliegen naar het hartje van de bush.”

„O, Phil, wat jammer,” klaagde May Rodney aan den anderen kant van de lijn. „Anderhalf uur vliegen, zeg je? Dat is drie uur heen en terug. En dan de tijd, die je daarginds nog opgehouden wordt. Echt jammer, nu zie ik je vanavond natuurlijk niet meer?”

„Neen — tenzij je met me mee wilt gaan, liefste.” Hij bedoelde het schertsend, maar May Rodney ging er ernstig op in.

„Mag ik?” vroeg zij verheugd. „Toe, Phil, ik heb nog nooit 's avonds met je gevlogen.”

„Als je zoo graag wilt,” lachte Philip. „Maar het is geen pleziertochtje, hoor. Maak je dan wat voort? Ik ga alvast naar het vliegveld.”

Hij belde af en toen hij tien minuten later zijn vliegje aantrok, verscheen May kant en klaar in de hangar. Zij zag er parmantig uit in haar jekker en leeren pantalon.

„Om te stelen ben je,” schertste Philip, toen hij haar had gekust. „Ik heb een gevoel, alsof ik je ga schaken.” Hij nam haar als een baby in zijn sterke armen en droeg haar zoo het trapje van het ambulancevliegtuig op. Met een vluggen blik controleerde hij de vlieg-instrumenten, de mechanici knikte, dat alles in orde was en het volgend oogenblik rolde de kist over het veld.

„Daar gaan we,” riep Phil, toen de wielen losraakten van den grond. Over zijn schouder heen wierp hij May, die achter hem zat, een glimlach en een hoofdknikje toe, bevestigde met één hand de koptelefoon en hing de microfoon op zijn borst. Toen stuurde hij het vliegtuig in westelijke richting, terwijl langzaam de duisternis rondom hen neerviel.

Er werd geen woord gesproken gedurende den tocht. Philip zat te luisteren naar oproepsignalen, terwijl zijn blik voortdurend op het instrumentenbord gevestigd was. May staarde de duisternis in; een onpeilbaren, diepzwarten afgrond, waarin geen enkel lichtpuntje te bekennen viel. Zij waren de grens van de bewoonde wereld reeds overgevlogen en bevonden zich boven de bush — de dorre wildernis met haar steenvlakten en schaarsche vegetatie, waar de mensche-

lijke verblijven honderden kilometers uit elkander lagen.

Na verloop van anderhalf uur daagden er in de duisternis voor hen een paar twinkelende lichtjes op. „De Copperbaby Ranch,” schreeuwde Philip haar over zijn schouder toe. De lichten naderden snel en namen rechthoekige vormen aan. Terwijl de kist een grooten cirkel vloog, werden op het veld achter de boerderij lantarens aangedragen en weldra zag Philip een primitief afgebakend landingsterrein onder zich. Hij daalde en weinige oogenblikken later stond hij veilig op den grond.

„We zijn er, May. Niet bang geweest?”

„Met jou nooit,” lachte zij, terwijl zij uitstapte.

Uit de duisternis kwamen mannen toelopen. Zij waren slordig gekleed en droegen stoppelbaarden. Met hun lantarens belichtten zij de gezichten van de aangekomenen en sperden wijd hun oogen open, toen zij May zagen.

„Hallo,” zei een ruwe stem. „U bent zeker de dokter? Ik ben John Donegal, de baas van de ranch.”

„Goed geraden,” antwoordde Philip. „Hoe is het met den gewonde?” Hij merkte op, dat de man naar drank rook en een waggelenden gang had. De anderen schenen ook niet bepaald nuchter.

„Met Bill is het nog hetzelfde, dokter. Zoo nu en dan ijlt hij, zeggen de jongens. Komt u maar mee, hij ligt in den stal.”

De rancher ging hen voor met zijn lantaren en vertelde intusschen, dat Bill 's morgens voor een tractor gevallen was en het zware vehikel over zijn dijbeen had gekregen. Zij hadden hem niet kunnen helpen en ten einde raad iemand langs de bijna onbegaanbare wegen naar Post Albert gestuurd, die tachtig kilometer van de ranch verwijderd lag.

De stal bleek de groote loods te zijn, waarin de veehoeders sliepen. In een der hoeken stonden 'n paar lantarens en belichtten een stroobed, waarop een robuuste gestalte lag uitgestrekt. Philip ging er op toe, terwijl May zich wat achteraf hield. Zij was bleek en voelde zich niet bepaald op haar gemak. Het was pas zes maanden geleden, dat zij uit Engeland in Australië was gekomen en de eerste kennismaking met deze ruwe en onmogelijke heeren uit de wildernis viel haar niet mee.

Het duurde lang, voor Philip bij haar terugkeerde. Zijn gezicht stond ernstig. „Een leelijk geval, May. Het rechterdijbeen is totaal verbrijzeld. Ik zal terstond tot amputatie moeten overgaan. Zou je me willen helpen? Aan de hulp van die halfdronken kerels heb ik niets.”

Terwijl hij sprak had hij haar mee naar het bed genomen. Zij staarde in een hoogrood gekleurd, zwart-stoppelig gezicht met dikke lippen, een laag, achterover vallend voorhoofd en een paar koortsige oogen, die haar met een felle uitdrukking aanblikten. De gore deken was met bloed bevlekt en onder de opgeslagen punt ontdekte zij het verbrijzelde been. De aanblik ervan boezemde haar zoo'n afkeer in, dat zij onwillekeurig even terugdeinsde. Toen greep zij Phil bij den arm en trok hem mee in de duisternis.

„Ik kan niet, Phil,” bracht zij huiverend uit. „Het maakt me ziek.”

„Kom, wat is dat nu?” vroeg Phil verbaasd. „Ben je bang? De man doet je immers niets?”

May wierp een blik naar het bed in

HET MOOIE DUITSCHLAND

Noord-Beieren

Bad Kissingen

natuurlijke koolzuur-, zoutwater-, mineraalmodder-, en stoombaden voor maag, darm, hart, bloedvaten, reumatiek, lever, gal, corpulentie. Concerten, theaters, tennis, golf, visschen, rijden. Reclameprospect door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C, Kalverstraat 111. Verzending van bronproducten door Nederlandsch Bronnenbelang NV., Amsterdam

STAATL. KURHAUSHOTEL Het eenige hotel met mineraalbaden in het hotel tegenover de Kurgarten.

HOTEL REICHSHOF Voornaam familiehôtel.

Thüringen

BESUCHT THÜRINGEN

DAS GRÜNE HERZ DEUTSCHLANDS

KAUFT THÜRINGENS

WERTERTEUGNIß

Erfurt

Duitschlands wondermooie bloemenstad.

De twaalfhonderdjaar oude Luther- en Domstad aan het Thüringer Woud.

Friedrichroda

Geneesk. klimaat-kuuroord voor hart- en zenuwen. — Modern zwembad. HOTEL STADT. KURHAUS eerste rangs familiehôtel Voord. pensionpr. — Nieuwe leid. A. Küpfer. Prosp. PENSION SCHÜTZ eerste rangs familiepension. VILLA DIANA eerste rangs familiepension. PENSION BUCHHOLTZ m. alle comf., n. h. Kurhaus. HOTEL-PENSION LANZ modern, rustig en goed.

Oberhof

Thüring. 500-1000 M. Zomer- e. Wint.-kuurpl. Golf, Tennis, Zwembad.

Bad Blankenburg

Thüring. Woud. lucht-kuuroord in het heerlijke Schwarzsadal. Genezing — Bosch- zwembad.

Eisenach

Wartburgstad. Ingangspoort tot h. Thür. Woud. Histor. herinneringsplaatsen a. Bach, Luther e. d. Elisabeth.

Schwarzburg

de parel van Thüringen, in het heerlijke Schwarzsadal. Ontspann., nakuren

Zoekt genezing en ontspanning in Kurhessen

Bad Wildungen

vooraanstaande, speciale badplaats voor Nier-, blaas- en stofwisselingsziekten, aan de hoofdroute Kassel—Frankfurt a. M., Arnheim directe verb. Meer dan 25000 kurgasten per jaar. Voor drinkkuur thuis Helenen-Quelle bij nierlijden, urinezuur, eiwit en suiker. Inlichtingen door Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en de Kurverwaltung, Bad Wildungen.

Bad Orb

Het heilbad voor hart en bloedvaten, reumatiek, jicht, algemeene en zenuwuitputtings-toestanden. Boschen — bergen — rust zwembad — sport. Per D.-trein een uur sporens vanaf Frankfurt a. M. 1937: 7500 Baden meer dan 1936.

Bad Salzschlirf

en zijn Bonifaciusbron helpt bij jicht, reumatiek, stofwisselings-, hart- en vrouwenziekt. Natuurlijk koolzuur-, zoutwater-, bronnen modderbad. Men raadplege d. dokter! Prosp. d. de Badeverwaltung en h. Duitsch Verkeersbureau Amsterdam.

Kassel-Wilhelmshöhe

de mooie kunst- en parkstad, wereldber. schilderijen galerij m. d. grootste Duitsche verz. v. 18-19. Meest. (21 Rombr.), heerlijk gebergtepark m. beroemde waterwerken.

HOTEL SCHIRMER Eerste Hotel ter plaatse. — Kamers vanaf RM. 5.—

Eisenach in Thüringen.

Avondstemming in het Wartburgerland.

TEGEN OVERTOLLIG HAAR

NEEM DEZE
3 MINUTEN
PROEF

ZONDER
Scheermessen,
Electrische
Naalden of
Onwelriekende
Ontharings-
middelen

Een verbazingwekkende vinding der Wetenschap. Lost overtollig haar geheel op in 3 minuten — de huid blijft zacht en glad als fluweel. Geen ontzierende stoppels, zooals door het scheermes wordt achtergelaten — geen stugge wederaangroei. Spreid deze prettige, welriekende crème eenvoudig uit op de te ontharen plek — wasch de plek af met gewoon water — en... het haar is verdwenen. Deze onschatbare vinding wordt overal verkocht onder het handelsmerk Nieuwe 'Vieto'. Zoo snel, hygiënisch en gemakkelijk in gebruik. Maakt voor altijd een eind aan Uw overtollig haar. In tuben van 85 cent en f 1.50 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

GRATIS: Door een speciale overeenkomst kan elke lezeres van dit blad een speciaal pakket NIEUWE VIETO ABSOLUUT KOSTELOOS bekomen. Zendt 10 cent in postzegels ter dekking van porto, verpakking en andere kosten. Adres: B. Meindersma (Afd. U. 9), Den Haag.

**Nieuwe
VIETO**

SCHUDT UW LEVER WAKKER

ZONDER SCHADELIJKE LAXEERMIDDELEN en U zult 's morgens „kiplekker” uit bed springen.

Iederen dag moet Uw lever minstens een liter gal in Uw ingewanden doen stroomen. Wanneer deze stroom van gal onvoldoende is, verteert Uw voedsel niet, het bederft. U voelt U opgeblazen. U raakt verstopt. Uw lichaam is vergiftigd en U bent humeurig, voelt U ellendig en ziet alles somber in.

De meeste laxeermiddelen zijn slechts laxemiddelen. U moet CARTER'S LEVER-PILLETJES nemen om een liter gal vrij te doen stroomen, en U zult weer geheel fit zijn. Onschadelijk, plantaardig, zacht, onovertroffen om de gal te doen stroomen.

Eischt Carter's Leverpilletjes bij apothekers en drogisten. f 0.75.

Neemt een gratis proef met Carter's Leverpilletjes door inzending van onderstaanden bon.

Dépot Carter's Products - Den Haag

Mijnheer,
Zend mij gratis een flink monster Carter's
Leverpilletjes.

Naam

Straat

Woonplaats

den hoek en huiverde opnieuw. „Bang is het goede woord niet,” fluisterde zij met bleke lippen. „Afschuw is het wat ik voel. Ik kan het niet helpen. Phil.”

Philip keek haar ernstig aan. „'t Is een mensch en zijn leven verkeert in gevaar, May. Zou je die onredelijke gevoelens niet kunnen overwinnen?”

„Neen, Phil, heusch niet,” antwoordde zij beslist.

„Een doktersvrouw moet zichzelf kunnen overwinnen, May,” klonk het stroef en onverbiddelijk. „Maar als het niet anders is — welnu, dan neem ik hem mee naar Cluncurry. Maar ik vind het erg kinderachtig van je. Je waagt er een menschenleven aan.”

Hij haalde de schouders op en in den blik, waarmee hij zich van haar afwendde, meende zij nog iets anders dan teleurstelling te lezen.

„Jongens, haal den brancard uit 't vliegtuig,” commandeerde Philip den mannen, die bij de deur waren blijven staan.

May bleef terzijde wachten en Philip keerde naar den gewonde terug. Hij haalde reutelend adem en stootte bij tusschenpoozen een paar onsamenhangende woorden uit. De mannen van de ranch kwamen terug met den brancard, Philip gaf hun aanwijzingen, hoe zij den zieke moesten opnemen en een oogenblik later lag hij op het ambulancebed uitgestrekt. Hij werd er stevig op vastgesjord met leeren riemen en door vier man naar buiten gedragen.

„We gaan, May,” zei Philip kort. Hij keek haar niet aan en terwijl zij naast hem voortging, schoot er een brok in haar keel. Zij voelde, dat hij voor de eerste maal boos op haar was. Met een angstig gevoel nam zij haar plaats in naast den zieke, die klappertandend en hijgend op het bed lag. Philip zei niets, maar op zijn gezicht lag een trek, die haar een sterk gevoel gaf van verlatenheid en verdriet. Het was het eerste ernstige conflict, dat hun liefde beproefde....

Ronkend vloog de kist over de onheilspellend zwarte bush. May staarde naar Philip's breede schouders en voelde zich ongelukkig. Philip was boos en minachtte haar en als den man naast haar 't érgste overkwam, was het haar schuld. Toch had zij niet anders kunnen handelen. Waarom begreep Philip dat nu niet? Heel haar gevoel was in opstand gekomen, toen zij dien man daar zoo zag liggen met die vreeselijke wonde en zij wist zeker, dat zij flauw gevallen zou zijn, als zij er nog langer naar had gekeken. Misschien had Philip gelijk en hoorde een doktersvrouw anders te zijn.

Er kwamen bittere gedachten bij haar op. Zij luisterde naar Philip's stem, die den medischen vliegdiens in Cluncurry opriep en een collega liet verzoeken zich gereed te houden voor een amputatie.

Er verstreek een half uur, waarin zij aan allerlei kwellende gevoelens ten prooi was. Toen voelde zij langzamerhand een vreemde onrust in zich groeien. Zij had het gevoel, of de gewonde haar met zijn koortsig vlammeende oogen lag te hypnotiseeren en schichtig wierp zij een blik op het bed. Inderdaad keek de man haar aan en de uitdrukking in zijn blik was zoo dwingend, dat zij huiverde van vrees. Zijn mond bewoog zich en het leek haar toe, dat hij iets wilde zeggen, doch er kwam geen klank over zijn lippen. Plotseling gleed zijn blik naar haar beenen en daarop keek hij haar weer aan — zijn vurige oogen diep borend in de hare.

Zij trok haar beenen opzij, verplaatste haar voeten zoover mogelijk buiten het bereik van den man. Tegelijk

voelde zij echter, dat haar schoen een weeke, gladde massa aanraakte, waarin beweging zat. Zij keek omlaag en eensklaps had zij 'n gevoel, alsof al het bloed in haar lichaam bevroor. Aan haar voeten schoof een kleine bruin-met-zwart geteekende slang voorbij, die zij had hooren noemen als een der giftigste reptielen van de bush. Traag kronkelde het reptiel zich in de richting van het bed en Philip zag er niets van....

Een oogenblik zat zij daar als versteend. Zij vermoedde, dat 't dier tegen het trapje opgekropen was, terwijl Philip en zij zich in de loods hadden bevonden en zij begreep thans ook, dat de gewonde slechts haar aandacht had willen trekken met zijn vreemde handelwijze. De slang schuifelde langzaam voort en de wilde oogen van den zieke volgden met een angstige uitdrukking al haar bewegingen.

May kwam plotseling tot zichzelf. Als zij Phil niet wilde roepen, moest zij zelf handelen, en snel. Zij wist ineens wat zij te doen had. Zij bukte zich en greep de slang stevig achter den kop beet. Het dier kronkelde zich in haar greep en zij had al haar zelfbeheersching noodig om het onpasselijke gevoel te overwinnen, dat zich van haar meester maakte. Doch weldra gaf het reptiel zijn pogingen om zich te bevrijden op en bleef slap hangen. Doodsbleek bleef zij zitten. De man op het bed keek haar aan met een vreemden blik. Zij meende er dankbaarheid in te lezen en knikte hem glimlachend toe. Het scheen een eeuwigheid te duren voor zij Cluncurry bereikten en toch verstreek er slechts een kwartier. Toen bespeurde zij tot haar verlichting, dat zij daalden. Met den kop van de slang zoover mogelijk van zich af wierp zij een blik naar buiten. Daar beneden vlogen lichtjes op hen toe en eindelijk 'n helder beschenen vlakke, waarboven zij nog dieper daalden. Plotseling raakten de wielen den grond en eenige oogenblikken later stond de machine stil.

„Ziezo, we zijn er weer,” hoorde zij Phil als in 'n droom zeggen en op hetzelfde oogenblik werd de deur van de cabine opengerukt. Niemand lette op haar, zelfs Philip wijdde haar geen aandacht in de haast om den gewonde in veiligheid te brengen.

De brancard werd naar buiten gedragen, er werden haastig een paar woorden gewisseld en daarop verscheen Philip weer in de cabine. Zijn gezicht stond niet meer zoo strak en ernstig — hij scheen eer verlegen te zijn.

„Phil...” bracht zij zwak uit, de hand met de slang opheffend.

Plotseling week al 't bloed uit Philip's gelaat. Hij wankelde en in zijn blik kwam 'n uitdrukking van ontzettenden angst. Maar het volgend oogenblik wist hij zich te beheerschen. Met een vlugge, maar voorzichtige beweging greep hij het reptiel in den nek en liep ermee naar buiten. Daar maakte hij het onschadelijk en keerde naar het trapje terug. Doch May was hem gevolgd en, leunend tegen een der vleugels, trachtte zij diep ademend het gevoel van beklemming te overwinnen, dat haar gevangen hield.

„May!” riep hij met 'n vreemde stem. Een zwak geluid uit de duisternis was het antwoord. Hij zag haar staan en snelde op haar toe.

„Liefste, ik heb je onrecht aangedaan. Je bent een dapper vrouwetje. Je mag dan geen ideale doktersvrouw zijn voor de rimboe, maar ik heb je zóó toch maar liever.”

Een zachte, ongeschoeide hand legde hem het zwijgen op en de warme meisjeswang, die zich tegen zijn gelaat drukte, verdreef den ernstigen blik uit zijn oogen. „Ik dacht aan een ernstig conflict,” fluisterde May hem in het oor. „maar Amor heeft het gelukkig opgelost.”

Ik verloor 40 pond binnen 8 weken

Nieuwe, Veilige, Aangename Vermageringskuur, in vloeibaren vorm.

EET FLINK,
VET VERDWIJNT SPOEDIG.

„Ik kan U niet
opkriggen,
U moest
vermageren.”

Vertrouw menschen van ervaring om het juiste middel te kiezen Uw overtollig vet kwijt te raken. Doe als zij deed. Neem BonKora, het nieuwe onschadelijke aangename vermageringsmiddel in vloeibaren vorm.

Vet verdwijnt bij deze „3 graden”-methode. Drievoudige werking. Drievoudige snelheid.

Geen dieet.

Gebruik BonKora en eet gerust flinke maaltijden, zooals in de BonKora-gebruiksaanwijzing vermeld staat.

BonKora bevat geen schadelijke bestanddeelen. Het is een feit dat deze kuur Uw gezondheid opbouwt, terwijl Uw dikte op de snelste wijze vermindert. Blijf daarom niet langer „te dik”. Koop een flesch BonKora, het nieuwe, vlugwerkende, aangename vermageringsmiddel in vloeibaren vorm.

Bonkora à f 2.25 per flesch verkrijgbaar bij apothekers en drogisten, of vraag inlichtingen bij het Bon-Kora-Depot, Singel 115, Amsterdam-C.

KHASANA Soleil

de nieuwe, interessante
kleur van KHASANA
Rouge en Lippenstift,
harmonieert volkomen
met Uw zongebruinde
teint, en schenkt U een
verzorgd en natuurlijk
uiterlijk. Tegen het ruw
worden der lippen door
de zonnestralen is
KHASANA-Soleil een
goed voorbehoedmiddel.
Tegen weer en water
bestand en kissproof.
KHASANA-Soleil voor
het gelaat: fl. 1.-, -75,
-35, voor de lippen:
fl. 1.25, -90, -75 en -35.

Generaalvertegenwoordiging: J. WINKEL JZN.,
Den Haag, Merwedestraat 47 - Telefoon 772595

STILLEVEN

NAAR HET SCHILDERIJ VAN R. MARTINEZ

Zie beschrijving op bladz. 27

Den tijd tusschen drie en vijf uur 's nachts brengt Paul Kern meestal door in een stationsrestaurant, kijkend naar het drukke gedoe op het emplacement en op de perrons.

DE MAN, DIE NOOIT SLAAPT

„Hoe breng ik vierentwintig uren per dag zoek, zonder dat ik m'n lichaam de noodige rust kan geven?" Ziedaar het eigenaardige probleem, waarvoor zich Paul Kern te Boedapest geplaatst ziet, van wien sprake is in dit artikel.

Man, je had al lang dood moeten zijn! Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk dat je leven kunt zonder ook maar één minuut te hebben geslapen sinds drieëntwintig jaar, terwijl je er zoo frisch uitziet als 'n hoentje? Dat is iets waar ik met al m'n wetenschap niet bij kan!" Zoo heeft elke dokter tot nu toe verklaard, die Paul Kern uit Boedapest heeft onderzocht. Deze Hongaar — zooals de lezer uit de portretten zal zien mag hij er wezen — is thans drieënvijftig jaar, en het is bewezen en vastgelegd, dat hij van het oogenblik af dat hij in den wereldoorlog gewond werd tot op heden nog geen minuut heeft geslapen.

Een kogel drong hem aan den rechterslaap den schedel binnen om dezen aan den linkerslaap weer te verlaten. De voorhoofdhersens moesten geraakt zijn, en deze verwonding wordt steeds als doodelijk beschouwd. Doch in het onderhavige geval bleek de wond niet doodelijk en scheen ze voor Paul Kern zelfs geen ernstige gevolgen mee te brengen. Wanneer men althans het feit, dat het dezen Hongaar voortaan onmogelijk zou blijken den slaap te vatten, geen ernstig gevolg gelieft te noemen. En het eigenaardigste is wel, dat zelfs met X-stralen geen bijzondere hersen-beschadiging kon worden vastgesteld. Alleen één ding staat vast: hoeveel slaapwekkende middelen Paul Kern sindsdien ook heeft ingenomen, ze hebben hem nog geen enkele minuut slaap gebracht. En wie wel eens last heeft van slapeloze nachten, zal begrijpen, met hoeveel geestdrift een enkel minuutje rust door dit bijzondere oorlogsslachtoffer zou worden begroet.

Tusschen twee en drie uur 's nachts moet hij op doktersadvies althans zijn oogen laten rusten, ten einde de oogzenuwen voor verlamming te bewaren. Maar de pijp blijft aan!

De twee eerste uren van den nacht, van twaalf tot twee, zijn dan ook onveranderlijk aan ernstige lectuur gewijd. Maar het moeilijkste uur is voor Paul Kern eigenlijk het volgende, gedurende hetwelk hij, op last van zijn dokters, een uur lang moet gaan liggen en trachten te slapen. Maar ofschoon hij zulks nu al ruim drieëntwintig jaar lang in allen ernst beproeft, is hij hierin nog geen enkele maal geslaagd. En het eigenaardigste is wel, dat zelfs het zwaarste slaapmiddel geen enkel effect op hem heeft, ja, het maakt hem zelfs niet eens slaperig. Hij moet echter minstens gedurende een uur zijn oogen volkomen laten rusten, wil hij vermijden dat zijn gezichts-zenuwen door oververmoeidheid worden aangetast. Gedurende dit uur dus voert Paul Kern elken nacht een hopeloze worsteling met zichzelf om den slaap, die nooit komt, te vatten.

Want het is herhaaldelijk proefondervindelijk bewezen, dat Kern, hoe vreemd zulks ook inoge klinken, gedurende deze zestig minuten nog nimmer een minuut werkelijk heeft geslapen. De pijp, die hij steevast opsteekt, gaat geen oogenblik uit: fluistergesprekken, in een aangrenzende kamer door zijn vrienden gehouden, om hem op de proef te stellen, weet hij bijna woordelijk na te vertellen, want Kern heeft een bijzonder scherp gehoor.

Om drie uur staat de slapeloze op, kleedt zich aan

en gaat op stap. Gewoonlijk controleert hij dan de deuren van de huizen in de buurt, en doet als gratis nachtwaker de ronde in enkele straten. En aangezien 't restaurant van 't spoorwegstation reeds zeer vroeg in den morgen open is, wandelt hij er heen en gaat er in een rustig hoekje zitten kijken naar het komen en gaan der nachtelijke of ochtendlijke reizigers. 's Zomers, vroeg dag als het dan is, kan men hem vinden in de stadsparken, in gesprek met zijn vrienden de armen en bedelaars, die den nacht op de banken of in het gras hebben doorgebracht. Hij heeft een vriendelijk praatje voor iedereen, en elke taxi-chauffeur en openbare werkmans kent hem. Is 't wonder dat hij het eerst op de hoogte is van de groenten- en fruitprijzen, waar hij in de gelegenheid is, om er bij hoeren en kooplieden reeds in de vroege morgenuren naar te informeren? En wanneer hij dan goeden morgen heeft gewenscht aan de bakkers en de slaggers uit de buurt, die gewoon-

lijk hun zaken openen tegen het uur dat hij van zijn nachtelijke ronde terugkeert, dan wordt het zoetjesaan tijd voor hem om te gaan ontbijten en zich op weg te begeven naar zijn kantoor.

Ziedaar hoe Paul Kern zijn vierentwintig uren gemeenlijk verdeelt. En waar hij zoo ongeveer elke drie uur een hapje neemt van 't een of ander, en hij drie maaltijden gebruikt tusschen zijn ontbijt en zijn avondeten, behoeft het niet te verbazen dat hij ondanks drieëntwintig jaar van slapeloze nachten nog een pond of vijftien zwaarder is geworden.

Tal van proeven zijn er door zenuwartsen, hersenspecialisten en hypnotiseurs op hem genomen. Doch Paul Kern weerstaat aan alles en heeft zich reeds lang verzoend met de voor ieder ander verschrikkelijke gedachte dat hij nooit meer één minuut slapen zal in zijn leven. De eenige — twijfelachtige — compensatie is voor hem gelegen in het feit, dat zijn schedel veel geld waard is. Hij heeft reeds talrijke aanbiedingen gehad: een Amerikaan bood hem zelfs eens vijftienduizend dollar, maar ofschoon Kern slechts een eenvoudige kantoorbediende is, heeft hij zich nimmer laten verleiden zijn vreemdsoortig hersengebrek, zelfs na zijn dood, te kapitaliseeren.

De dokters geven Paul Kern geen lang leven: hij zal ten slotte moeten sterven aan een zenuwuitputting, zoo beweren zij. Doch de Boedapester slapeloze is als 't ware een levende ontkenning van de medische wetenschap, voelt zich zoo gezond als een visch en hoopt nog menig jaar zijn slapeloos bestaan op dezelfde wijze voort te zetten.

Paul Kern, de man die in drieëntwintig jaar geen minuut heeft geslapen, op zijn kantoor.

De Amerikaan (Robert Taylor) denkt dat hij werkelijk vanwege zijn sportprestaties zoo uithundig te Oxford wordt ontrangen. Alles is echter in scène gezet door zijn toekomstige studiemakkers, inclusief de welkomstrede van den pseudo-professor.

Robert Taylor in Een Branie in Oxford

Een zomersche film, met veel vriendelijkheden en hatelijkheden, waarin een zeer aangenaam kijkje wordt gegeven achter de coulissen van de beroemde Oxford-universiteit

Robert Taylor is een branie, vooral in deze film met vele studentikoze grappen. Hij is eigenlijk degene, op wiens hoofd de grappen neerkomen en eerlijk gezegd niet ten onrechte. Want in zijn eigenwaan en zelfbewustheid is hij werkelijk onverdraaglijk. Hij is de primus inter pares op sportgebied van een kleine Amerikaanse universiteit, en kan, dank zij een studiebeurs, naar de beroemde Oxford-universiteit in Engeland gaan. Tegen al zijn kornuiten blaast hij dan hoog van den toren, dat hij die jongetjes daar eens zal leeren, wat sport werkelijk is en zelfs in den trein, welke hem naar Oxford brengt, trompettert hij tegen ieder, die het maar hooren wil, van zijn geweldige sportprestaties. De Oxfordsche studenten hebben hem echter gauw genoeg door en ze bereiden hem een

lang niet malsch onthaal. Als bovendien nog blijkt, dat hij tamelijk onsportief kan zijn, wordt hij zoo gehoord, dat het maar een haar scheelde, of hij had zijn boeltje gepakt.

Zoover komt het echter niet en als dan zijn kameraden ook goede eigenschappen in het hart van dien onbeschaamdten Amerikaan ontdekken, lost alles zich toch nog in heel veel eer en feestviering op.

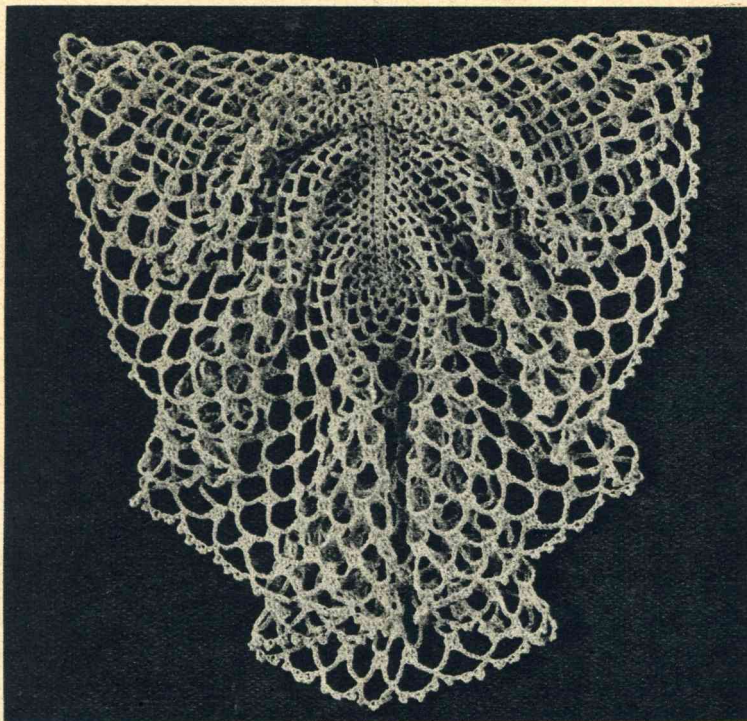
Of de bewonderaars (sters) het prettig zullen vinden dit beeld van hun ideaal te krijgen opgedischt, zullen we in het midden laten, al gelooven we wel, dat het spoedig met zijn roem gedaan zal zijn, indien men hem met deze rol gaat vereenzelvigen. Aangezien echter in verschillende ongetwijfeld zeer suggestieve scènes wordt duidelijk gemaakt, dat hij inderdaad een „crack” op sportgebied is,

zoo zal deze M.G.M.film, waarin ook Maureen O'Sullivan en Lionel Barrymore meespelen, door het sportlievende publiek zeker wel met plezier worden bekeken.

Het loopt tegen het einde van de vijandschap en vriend en vijand neemt aan de huldiging van Lee Sheridan deel, toen mede dank zij hem de bootrace gewonnen was.

Het zou al heel raar gegaan zijn, indien in het leven van zoo'n prachstudent als Lee Sheridan is een vrouw ontbroken had. Het is Maureen O'Sullivan die dit genoeg moest veroorzaken. Hier ziet u haar met hem, in een teeder tête à tête.

JABOT

UITGEVOERD IN HAAKWERK

Deze jabot wordt gehaakt met haakgaren no. 60 of 40, in wit of éceru.

Men begint met 50 kettingsteken op te zetten. Vervolgens haakt men 50 vasten op de kettingsteken; op den hoek 2 vasten in denzelfden steek; aan den anderen kant van de kettingsteken ook weer 50 vasten haken. Dan keert men het werk om.

De jabot wordt in heen- en teruggaande toeren als volgt gehaakt.

1e toer: 1 vaste, 1 kettingsteek, 1 vaste overslaan, 1 vaste, 1 kettingsteek, enz. rondom den toer.

2e toer: 1 vaste in het boogje, 2 kettingsteken, 1 vaste enz. (men haakt nu geregeld in de boogjes), tot de punt; dan 3 boogjes bijmaken; dus 2 kettingsteken, 1 vaste, in hetzelfde boogje; nog 2 maal herhalen; dan verder den toer uithaken.

3e toer: 1 vaste, 3 kettingsteken, 1 vaste, enz.

4e toer: 1 vaste, 3 kettingsteken, 8 maal herhalen. Vervolgens 4 kettingsteken, 1 vaste enz. tot er 8 boogjes zijn overgebleven. Dan weer 3 kettingsteken tussen de vasten, toer uithaken. De twee helften moeten gelijk worden.

5e toer: 1 vaste, 3 kettingsteken; 8 maal herhalen. Vervolgens 5 kettingsteken, 1 vaste, enz. tot de helft. 2e helft op dezelfde wijze terughaken.

6e toer: 1 vaste, 4 kettingsteken; 8 maal herhalen, 6 kettingsteken, 1 vaste, enz. tot het midden haken; dan 4 stokjes in het boogje, in plaats van 1 vaste. Vervolgens weer verder haken, op dezelfde wijze als 1e helft, dus 6 kettingsteken, 1 vaste, enz.

7e toer: 1 vaste, 4 kettingsteken; 8 maal herhalen, 7 kettingsteken, 1 vaste, enz. tot het midden haken; nu in 2 boogjes 4 stokjes. 2e helft op dezelfde wijze zoo terug.

8e toer: 1 vaste, 4 kettingsteken; 8 maal herhalen, 8 kettingsteken, 1 vaste, enz. Nu 3 boogjes met 4 stokjes. 2e helft weer op dezelfde wijze terug.

9e toer: 1 vaste, 5 kettingsteken; 8 maal herhalen, 9 kettingsteken, 1 vaste, enz. Nu 7 boogjes met 4 stokjes. Op de middelste 4 stokjes (nadat dus 3 maal 4 stokjes gehaakt zijn) nog 4 stokjes. 2e helft weer op dezelfde wijze terug.

10e toer: 1 vaste, 6 kettingsteken; 8 maal herhalen, 9 kettingsteken, 1 vaste, enz. Nu 2 boogjes eerder beginnen (er komen nu dus 11 boogjes met stokjes) met de 4 stokjes in het boogje. Bij het 3e 4-tal stokjes weer op de stokjes haken; zoo ook bij het 4e 4-tal. Dus er komen nu 2 dubbele stokjesgroepen naast elkaar. Verder haken met de stokjesgroepen tot het midden en de 2e helft weer op dezelfde wijze terug.

11e toer: 1 vaste, 7 kettingsteken; 8 maal herhalen, 9 kettingsteken, 1 vaste, enz. Nu 3 boogjes eerder beginnen met 4 stokjes in het boogje. Bij het 7e 4-tal stokjes weer op de stokjes haken; evenzoo bij het 8e. Verder tot het midden. 2e helft op dezelfde wijze terug.

12e toer: 1 vaste, 8 kettingsteken; 8 maal herhalen, 9 kettingsteken, 1 vaste, enz. Weer 3 boogjes eerder beginnen met 4 stokjes in het boogje. Nu alleen bij de middelste stokjes-groep op de stokjes haken. 2e helft weer op dezelfde wijze terug.

13e toer: 1 vaste, 9 kettingsteken, enz. Weer 3 boogjes eerder beginnen met de 4 stokjes in het boogje. Nu bij 2 stokjesgroepen n.l. bij die vóór en bij die na de middelste op de stokjes haken. 2e helft op dezelfde wijze terug.

14e toer: 1 vaste, 9 kettingsteken, enz. Weer 3 boogjes eerder beginnen met de 4 stokjes in het boogje. Nu weer bij 2 stokjesgroepen op de stokjes haken, doch nu bij een groepje meer naar voren en een meer naar achteren. 2e helft op dezelfde wijze.

15e toer: 1 vaste, 9 kettingsteken, enz. Weer 3 boogjes eerder beginnen, met de stokjes in het boogje. Den heelen toer zoo haken.

16e toer: 1 vaste, 9 kettingsteken; 6 maal herhalen; dan met de 4 stokjes in het boogje beginnen en doorhaken tot men weer 6 boogjes over heeft; dan weer 9 kettingsteken, 1 vaste.

17e toer: 1 vaste, 9 kettingsteken; 3 maal herhalen; dan met de 4 stokjes in het boogje beginnen en doorhaken, tot men 3 boogjes over heeft; dan weer 9 kettingsteken, 1 vaste.

18e toer: Heelemaal met de stokjesgroepen.

19e toer: Afhaken met een picotje, n.l. 5 kettingsteken; op den 3en kettingsteek 1 vaste; 2 maal herhalen; dan 2 kettingsteken, 1 vaste in het boogje enz.

Vervolgens wordt de jabot opgestreken en gevormd zooals de foto het aangeeft.

Om den jabot in den vorm te houden, drenkt men hem, na het strijken en vormen, in suikerwater.

Voor onze kleuters

GEBREID BRETELBROEKJE

LEEFTIJD: 2 JAAR

Een broekje met bretels is voor uw kleinen jongen wel een der meest praktische modelletjes om te dragen, daar er nooit kans bestaat voor scheef zitten, afzakken en dergelijke euvelen meer.

Het model van onze afbeelding werd gebreid van plm. 75 gram korenblauwe koordwol met breinaalden nr. 2½.

Maten: Lengte van het voorpand tot aan de bretels: 26 cm.; zijlengte: 30 cm.; taillewijdte: 54—60 cm.

Proeflapje: 26 steken in de breedte en 40 naalden in de hoogte zijn 10 cm.

Het broekje wordt in twee gelijke helften gebreid. Men zet voor iedere helft 72 steken op en breid dan eerst 10 naalden telkens afwisselend 1 recht verdraaid, 1 averecht. Vervolgens wordt de verhooging gebreid. Dit doet men als volgt: 8 recht, omkeeren, 8 averecht terugbreien en op deze wijze telkens 8 steken er bij breien, dus de daarop volgende naald wordt: 16 recht, omkeeren, 16 averecht terugbreien, enz. Heeft men ten slotte 72 steken averecht teruggebreid, dan wordt er op het einde van deze naald 1 steek bij gemaakt. Men heeft nu in het totaal 73 steken en breid ook het verdere gedeelte in tricotsteek (heengaande recht, teruggaande averecht), waarbij men tevens bij iedere 10e volgende naald aan het begin en op het einde van de naald 1 steek er bij maakt, totdat men in het totaal 89 steken op de naald heeft. Vervolgens breid men door zonder te meerderen tot de geheele lengte van het broekje 26 cm. is. (Korten kant meten).

Daarna kant men bij het begin van de naald aan iedere zijde eerst 3 steken, dan 2 steken en vervolgens nog 3 x 1 steek af. Boven de overige 73 steken breid

men dan nog 6 naalden 1 recht verdraaid, 1 averecht. Dan afkanten voor het pijpje. De andere helft van het broekje wordt op dezelfde wijze, maar dan tegengesteld gebreid, dus de verhooging begint met: 8 averecht in de heengaande naald en 8 recht in de teruggaande naald, enz.

Bretels: Hiervoor zet men 9 steken op. Boven deze 9 steken breid men 34 à 36 cm. in ribbelpatroon (heen- en teruggaande recht). Vervolgens breid men in het reepje een knoopsgat door de middelste 3 steken af te kanten. Bij de volgende naald zet men boven deze afgekante steken weer 3 nieuwe steken op. Vervolgens breid men bij het begin van iedere naald 2 steken te zamen, tot men geen steken meer overhoudt.

Nu nog een tweede bretel breien. Dan alle deelen oppersen en door naden verbinden. De bretels worden met 2 knopen aan voorkant en achterkant op het broekje bevestigd. De knoopsgaten moeten aan den voorkant komen te vallen. De bretels moeten kruislingsoverelkaar vallen.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

ONS MENU

Zondag:	Soep van ossetong. Tong. Doperwtten. Citroensaus. Aardappelen. Caramelvla.
Maandag:	Ragout van tong. Andijvie. Gebakken aardappelen. Griesmeelschoteltje.
Dinsdag:	Varkenslapjes. Gesauteerde tomaten. Aardappelen. Custard met roode bessen.
Woensdag:	Roastbeef. Gestoofde sla. Aardappelen. Riz glacé.
Donderdag:	Koude roastbeef. Peulen. Aardappelen. Broodschoteltje met rozijnen.
Vrijdag:	Kaassoep. Gebakken schol. Worteltjes. Aardappelen. Peterseliesaus. Fruit.
Zaterdag:	Gebraden worst. Bloemkool. Aardappelen. Yoghurt.

Maak een goed gebruik van TOMATEN!

Ieder jaargetijde brengt zijn eigen vruchten voort en zoo zullen we in den zomer een dankbaar gebruik kunnen maken van de vitaminerijke tomaten, die op alle mogelijke manieren kunnen worden opgediend.

Gesauteerde tomaten (6 personen)

6 tomaten (niet te rijp), zout en peper, 1 pakje smeerkaas, 2 theelepels fijn gehakte bieslook, 2 eieren, paneermeel, frituurvet.

Wasch de tomaten en snijd ze in vier schijfjes. Strooi er wat zout en peper op. Roer de smeerkaas met de fijn gehakte bieslook tot room. Smeer dit mengsel op de helft der schijfjes tomaat. Leg er telkens een tweede schijfje bij wijze van sandwich bovenop. Wentel de tomatenschijfjes door paneermeel, dan door de geklopte eieren en vervolgens nog eens opnieuw door paneermeel. Maak intussen het frituurvet zóó heet, dat het begint te dampen. Leg er de gepaneerde tomatenschijven voorzichtig in, laat ze aan weerszijden mooi goudbruin worden. haal ze uit het kokende vet en laat ze op grauw papier uitdruipen. Dien het gerecht warm op ter vervanging van groente of ook wel als warm hapje.

Gevulde tomaten met ham en kerrie (6 personen)

6 groote tomaten, plm. 200 gram koude, gekookte ham, wat mayonnaise, 2 theelepels kerrie, wat fijn gehakte peterselie, zout en peper.

Snijd van de gewassen tomaten het kapje af. Hol ze voorzichtig uit en bestrooi ze binnenin met wat zout en peper. Hak de ham fijn. Vermeng deze met

de mayonnaise en de kerrie. Doe het mengsel in de uitgeholde tomaten en strooi er wat fijn gehakte peterselie op. Dien ze zoo koud mogelijk als voorgerecht of bij de koffietafel.

Zomerslaatje met tomaten (6 personen)

6 tomaten, wat radijsjes, 1 komkommer, 2 eetlepels fijn gehakte selderij, ½ dl. slagroom, 1 eetlepel azijn, zout en peper, wat sla.

Dompel de tomaten even in warm water en haal er het velletje af. Klop den room stijf. Snijd de radijsjes in dunne plakjes, schaaft de komkommer en voeg radijsjes, komkommer en selderij bij den stijfgeklopten room. Voeg hierbij druppelsgewijze den azijn en zout en peper naar smaak. Verdeel de tomaten in vierde partjes, leg deze in den vorm van een kransje op een schotel, die met blaadjes sla is bedekt. Leg wat van het gemengde slaatje op de partjes tomaat en leg de rest van het slaatje op het midden van den schotel. Dien de sla zoo koud mogelijk.

Gevulde tomaten met sardines (6 personen)

12 kleine tomaten, 1 blik sardines, 50 gram boter, peper, zout, mayonnaise, 1 eetlepel citroensap, wat peterselie.

Hol de gewassen tomaten uit en bestrooi ze van binnen met wat zout en peper. Wrijf de sardines door een zeef fijn. Roer de boter tot room, roer er de fijn gemaakte sardines, peper, zout, mayonnaise naar smaak en het citroensap doorheen. Vul met dit mengsel, dat roomachtig moet zijn, de uitgeholde tomaten, strooi er wat zeer fijn gehakte peterselie overheen en geef het gerecht zoo koud mogelijk.

Tomaat met komkommer en harde eieren (6 personen)

6 kleine tomaten, 1 dunne komkommer (lieft groene), 3 hard gekookte eieren, peper, zout en mayonnaise, wat kappertjes.

Wasch de tomaten en snijd ze in tamelijk dikke plakken. Maak met den sambaltrekker dunne reepjes van de komkommer en zet deze met zout bestrooid eenigen tijd weg. Snijd de eieren ook in plakken. Druk het vocht uit de komkommer en leg nu om en om een plakje tomaat, wat reepjes komkommer en een plakje hard gekookt ei in den vorm van een tomaat weer op elkaar. Bestrooi alle ingrediënten telkens met zout en peper naar smaak, leg bovenop nog een beetje mayonnaise en verder ter garnering nog eenige kappertjes.

NUTTIGE WENKEN

Wanneer we een citroen uitpersen, zal het sap gemakkelijker vloeien als we den citroen tevoren een weinig verwarmen. Op die manier hoeft er niets van het sap verloren te gaan.

Vettig geworden leeren boekomslagen wrijven we af met een lapje of watje, dat even in tetra of benzine is gedrenkt. Vervolgens behandelen we het leer met een weinig was of schoencreme.

Borstels die zacht geworden zijn kunnen we weer hard en stijf krijgen, door ze in een sterke aluinoplossing te doppen.

GEZOND? NATUURLIJK!

„Zoo nu en dan — als ik me een beetje moe voel, of als het huishouden eentonig en neerdrakkend schijnt — gebruik ik een paar weken Sanatogen. Na enkele dagen al voel ik dat alles beter gaat. Zonder dat ik eigenlijk weet wanneer die verandering ten goede is gekomen, vind ik alles weer prettig. Geen wonder ook, als je werkelijk gezond bent, gaat alles met plezier. En je ziet er na dat Sanatogen-gebruik dadelijk veel beter uit.”

Neem gedurende twee weken eens een paar schepjes Sanatogen in wat water met de maaltijden. Dan zult gij aan Uzelf bemerken hoeveel prettiger, gezonder en jeugdiger gij U voelt.

De Heer G. M. te Leiden schrijft: „Mijn vrouw heeft veel baat gevonden bij het gebruik van Sanatogen. Zij heeft het op voorschrift van den dokter gebruikt. Na verloop van een paar maanden was de vermoeidheid verdwenen en gevoelde zij zich weer geheel opgeknapt.”

Sanatogen is verkrijgbaar bij alle apotheken en drogisten vanaf f 1.— p. bus.

Sanatogen

VERTROUW UW TANDARTS — Hij zegt KOLYNOS

Duizenden tandartsen bevelen Kolynos aan om zijn beproefde antiseptische, reinigende werking. Gebruik Kolynos en bescherm Uw tanden en tandvleesch.

Wees zuinig — Koop de groote tube

Verhelder Uw glimlach met Kolynos

733H

VOOR VACANTIEDAGEN

Zoo langzamerhand heeft zich 'n geheel nieuwe mode ontwikkeld rondom het authentieke dirndl-kleid. Een vlotte, praktische mode, die echter thuishoort in de bergen en niet misbruikt moet worden voor strand of duin. Een mode ook, die het oorspronkelijk pakje met zijn wijd-gerimpelden rok, strak keurslijf, lichte blouse met poffende mouwtjes en het min of meer coquette schortje slechts van verre volgt. Het is materiaal met Tirolsche motieven; men vermijde hierbij zorgvuldig al te groote bontheid en wat het model betreft wordt alleen behouden, wat het figuur geen afbreuk doet. Het jonge, slanke meisje kan zich nog gerust met het traditioneele Tirolerpakje tooien; voor de wat ouderen zijn er ontwerpen in den geest van onze foto's, die afkomstig zijn uit een der voornaamste huizen van Salzburg, waar zelfs modeberoemdheden van het formaat van een Marlene Dietrich zich laten kleeden.

Het eerste plaatje brengt een mantelpakje van het zoo moderne handgeweven linnen, met daarbij een blouse met kleurig bloempatroon. Plaatje nummer twee brengt zoo'n zelfde blouse, maar dan met vroolijk dansende Tirolers, terwijl de derde afbeelding als voorbeeld kan dienen voor degenen, die een jurk van lichtgebloemde cretonne via een doodgewoon boerenschort van zwart satijn of sanella tot iets bijzonders willen maken. Charmant is de guimpe van fijn-geplooid witte batist, die het geheel iets naïefs verleent. Ten slotte het gerimpelde rokje van cretonne met boerenmotieven, met daarop het slank-afkleedend lijfje van handgeweven linnen in naturelkleur. Allemaal dirndl-pakjes, die elkeen gerust kan dragen zonder angst te hoeven hebben er potsierlijk uit te zien.

AVONDJURKEN

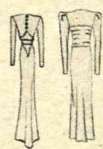

76. Zwarte japon, gedrapeerde hals, strik van git, rok met ingezette punten en volant. Benodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

77. Japon met breede ceintuur, V-hals, lange mouw met plooijs. Benodigde stof: 5 m. à 96 cm. breed.

78. Avondjapon van zijde, lage hals, korte mouw met manchet, klokkende rok. Benodigde stof: 5 m. à 96 cm. breed.

79. Gebloemde crêpe de chine japon, raglan-model, V-hals voor en achter, de taille met ruimte aan het heupstuk gezet. Benodigde stof: 4.75 m. à 96 cm. breed.

79

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
42-44-46-48

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door giro-storting op No. 295631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”,
NASSAUPLEIN 1 — HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Ph. K. te Alkmaar. De aluin zal het nikkel hebben aangetast. Wij vreezen, dat hier niets meer aan te doen is.

Mevr. S. te Zeist. Bedoelde artikelen kunnen in een lauw zeepsopje worden gewassen. Vooral nooit benzine gebruiken, daar gummi hierin oplost! In veel gevallen zal het echter aanbeveling verdienen, deze kledingstukken chemisch te laten reinigen, wat zeer veel gedaan wordt. Wij kunnen dit op een afstand natuurlijk moeilijk beoordeelen.

Mej. den H. te Haarlem. De roestvlekken in de zijden kousen, ontstaan doordat u zonder sokjes aan heeft getennist, kunnen worden verwijderd door ze te bevochtigen met een schijfje citroen en de kousen dan in helder daglicht te leggen. De bewerking herhalen, net zoo lang tot de vlekken verdwenen zijn. Natuurlijk moeten de kousen daarna in helder water worden uitgespoeld.

Mevr. van K. te Rotterdam. Tot onze spijt is het ons niet mogelijk het door u gevraagde patroon nog eens opnieuw in ons blad te plaatsen.

Merr. S. A. J. van L. te Zuilen. Zeer waarschijnlijk hebt u de sprits in een te heeten oven gebakken. Gebruikt u gas? Verwarm den oven dan eens vijf minuten op vol gas vóór, zet het bakblik daarna met de koekjes boven in den oven en bak de sprits, terwijl de ovenkraan op „klein” gezet wordt, lichtbruin en gaar. Hebt u verstelbare branders, dan moeten deze steeds op

„onderhitte” of „bakken” staan, dus zóó, dat de vlammen steeds horizontaal staan.

De recepten van de gevraagde koekjes zullen wij in ons blad opnemen.

NUTTIGE WENKEN

Gouden en zilveren voorwerpen kunnen vaak met veel succes gepoetst worden met behulp van wat sigarenasch.

Biervlekken bedekken we met wat glycerine, laten die goed intrekken en wassen het materiaal dan met lauw water na.

Om te voorkomen dat gesteven goed bij het strijken aan het ijzer blijft plakken, kunnen we enkele druppels terpentijn aan de stijfjes toevoegen.

Om het vastkleven van visch onder het bakken te voorkomen is het nodig, haar van te voren even door wat bloem te wentelen.

Wanneer we luchtig gebak in een oven hebben staan, moet het oven-deurtje steeds zoo zacht mogelijk gesloten worden. Anders gaat het gebak zakken en bestaat er kans op mislukking.

Hebben we jam of vruchtensap gekookt, dan moeten we deze steeds zoo heet mogelijk in de glazen of potjes doen. Teneinde het springen der glazen te voorkomen, plaatsen we deze op een vochtigen doek.

Zen geur, die men
gráág weer ontmoet...

... is typeerend voor Lohse Uralt Lavendel. Van zwoele, bedwelmende geuren heeft men spoedig genoeg, doch Lohse Uralt Lavendel wint aan waardeering, naarmate men haar langer gebruikt. Eenig in haar soort is de weldadige frisheid. Bovendien is de mooie flacon, die maar 75 cents kost, zoo handig, dat er in elk handtaschje een plaatsje voor vrij is.

Uw Overtollig HAAR

voor altijd verwijderd

Lees, wat U doen moet:

Zend mij onderstaanden Bon in en ik zal U gratis mijn instructies zenden om Uw Overtollig Haar definitief te verwijderen met mijn 100% Wetenschappelijke Methode.

Duizenden vrouwen, zooals U, door Overtollig Haar op gelaat of lichaam geplaagd, waren wanhopig. Zij hadden tevergeefs allerlei middelen geprobeerd. Maar hun Overtollig Haar groeide telkens dikker en donkerder opnieuw aan. Mijn 100% Wetenschappelijke Methode verwijdert niet alleen het zichtbare gedeelte van het haar, maar tevens en vooral den WORTEL, en sluit daarna definitief het uitgangskanaal. Elke nieuwe aangroei is dus absoluut onmogelijk. Uw huid wordt fijn, zacht en fluweelachtig. Men bedankt mij alle dagen.

DEFINITIEF SUCCES GEGARANDEERD:

Schrijf mij in vol vertrouwen. Ik weet, dat ik U helpen kan, zelfs indien al Uw pogingen mislukt zijn. Ik zal U schriftelijk de formeele garantie geven, U voor geheel Uw

leven te bevrijden van dit ongelukkig gebrek. Profiteer van den Gratis-Bon, welken ik aan de lezeressen van dit weekblad aanbied en schrijf mij nog vandaag. Knip den Bon onmiddellijk uit of zend mij een afschrift. (Voeg er 10 ct. aan postzegels bij voor onkosten.)

DOROTHY DUNN, spécialiste

BON	
Mevr. Dorothy Dunn, Afd. H. 44. 26, Albert Giraudlaan, Brussel	
Geachte Mevr. Dorothy Dunn, Zend mij gratis al Uw instructies om de Wetenschappelijke Methode toe te passen, beschreven in Uw artikel (Ter definitieve verwijdering van Overtollig Haar).	
Naam:	
Straat: Nr.	
Stad:	
Briefporto voor België 10 ct. [F. 3]	

VOORZOMER IN HET ZWARTE WOUD